யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபைப் பிரசுரம் — 40.

திரித்துவக் கல்லூரி

உ

திருவருட்பயன்

விளக்க உரையுடன்.

★

உரையாசிரியர்:

திரு. சு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள், B. A.

★

1953.

விலை சதம் 75.

உ

சிவமயம்,

உமாபதிசிவாசாரியர் அருளிச்செய்த

திருவருட்பயன்

இது

சைவத் திருவாளர்

சு. சிவபாதசுந்தர மவர்கள், B. A.

செய்த விளக்க உரையுடன்

யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையாரால்

தமது

சைவப் பிரகாச யந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பெற்றது.

7-ம் பதிப்பு

விஜயஷு மார்கழிமீ

உள்ளுறை

		பக்கம்
முதல் அதிகாரம்	.... பதிமுதுநிலை	3
இரண்டாம் அதிகாரம்	.... உயிரவைநிலை	22
மூன்றாம் அதிகாரம்	.... இருண்மலநிலை	31
நான்காம் அதிகாரம்	.... அருளதுநிலை	51
ஐந்தாம் அதிகாரம்	.... அருளுருநிலை	65
ஆறாம் அதிகாரம்	... அறியுநெறி ...	74
ஏழாம் அதிகாரம்	... உயிர்விளக்கம் ...	82
எட்டாம் அதிகாரம்	... இன்புறுநிலை ...	91
ஒன்பதாம் அதிகாரம்	... ஐந்தெழுத்தருணிலை	100
பத்தாம் அதிகாரம்	... அணைந்தோர்தன்மை	113

முகவுரை

"நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றாள் வாழ்க
இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் றாள்வாழ்க",

பேரறிவினரும் பேரருளாளருமாகிய உமாபதி சிவாசாரியர் அருளிச்செய்த இந்நூல் எளிதில் நினைவுறத்தக்க குறட்பாக்களா லானமையாலும், சைவபோதம் இரண்டாம் புத்தகத்தில் விளக்கப்படாத சிறப்பியல் விரித்துரைக்கப்பட்டிருத்தலாலும், சைவ சித்தாந்தத்தைத் தமிழிற் கற்கத் தொடங்குவோருக்கும் இரண்டாம் புத்தகம் படித்தோருக்கும் பயன்படத்தக்க தென்னுங் கருத்தினால் விரிவான உரையோடு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இந் நூற்கு உரையெழுதும் அதிகாரம் மெய்ஞ்ஞானிகட்குள தாகவும், விளக்கமான கல்வியறிவுஞ் சிவனேசமுமின்றி உரையெழுதத் துணிந்தமையைக் காண்போர், மெய்யறிவை வளர்ப்பதே இதன் நோக்கமென் றறிவாராயின், செயலால் வருந் துன்பத்தை நோக்கத்தால் வருமின்பத்தால் ஒருவாறு தீர்த்துக்கொள்வர்.

இதிலுள்ள பதவுரை நிரம்பவழகிய தேசிகரது பொழிப்புரையைத் தழுவியும், விசேஷவுரை சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் அவற்றின் பேருரைகளையுந் துணையாகக் கொண்டும் எழுதப்பட்டன. அத்தியாவசியக மில்லாதவைகள் கீழ்க்குறிப்புக்களாக எழுதப்பட்டன. சைவபோதம் இரண்டாம் புத்தகத்தில் விளக்கப்பட்டவைகள் பெரும்பாலும் இதில் விளக்கப்படில. இலக்கணவுணர்ச்சியில்லாதோர்க்கும் இனிது விளங்குமாறு சொற்கள் பெரும்பாலும் புணர்த்தாது விடப்பட்டன. பெரியோர் இதிலுள்ள குற்றங்களையும் பிழைகளையும் எடுத்துக் காட்டித் துணை புரியக் கடவர்.

சு. சி.

காலயுத்தி௵ ஆனி௴.

உ

சிவமயம்

உமாபதிசிவாசாரியர் சரித்திரம்

"குறைவி லருண் ஞான முதற
கோற்றங் குடியடிகள்
நறைமலர்த் தாட் கன்பு பெற்று
நாமிருப்ப தெந்நாளோ."

—தாயுமானவர்

இந்நூலாசிரியராகிய உமாபதிசிவம் சந்தானாசாரியர் நால்வருள் ஒருவரும் தில்லைவாழந்தணர்களுள் ஒருவருமாவர். இவர் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த கொற்றவன் குடியில் வசித்தமையால் கொற்றங்குடி முதலியார் எனப் பட்டார். இப்பெரியார் வேதசிவாகமங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுத் தெளிந்தவர்; தமிழிற் புலமை வாய்ந்தவர்; சிவபத்தியிலும் அடியார் பத்தியிலுஞ் சிறந்தவர்.

ஒருநாள் இவர் நடராஜப்பெருமானைப் பூசித்துத் திரும்பும்போது, இவருக்கு அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட சிவிகை தீவர்த்தி முதலான விருதுகளோடு வீதிவழியே சென்றனர். இவரது ஆடம்பரத்தைக்கண்ட திருப்

பெண்ணுகடம் மறைஞானசர்பந்த சுவாமிகள், "பட்ட கட்டையிற் பகற்குருடன் போகின்றுன் பாருங்கள்" என்று குறிப்பாகக் கூறினர். இதனைக் கேட்ட நாயனர் உடனே சிவிகையைவிட்டிறங்கி, மறைஞானசம்பந்தரை வணங்கி அவர்வழி ஒழுகுவாராயினர். மறைஞானசம்பந்தர் நாயனரது அதிதீவிரபக்குவத்தை உலகினர்க்கு வெளிப்படுத்துவான் கருதி, ஒருநாள் புடைவை நெய்பவர்வீதியையடைந்து, அவர்களில் ஒருவரிடம் கூழ்வாங்கி உண்டார். அவர் உண்ணுங்கால் அவரது முழங்கை வழியே ஒழுகுஞ் சேடத்தை அருகே யிருந்த உமாபதியார் ஏற்றுப் பேரானந்தத்துடன் பருகினர்.

இச் செயற்கருஞ் செய்கையை அறிந்த மற்றைத் தில்லைவாழந்தணர்கள், சுவாமிகளது நிலையை நன்குணராது அவரைப் பழித்தனர் என்றும், சுவாமிகள் நடேசப்பெருமானைப் பூசிக்க ஒட்டாதபடி தடுத்தனர் என்றுஞ் சொல்வர்.

சுவாமிகளிடம் திருவருள் விளங்கிய தென்பதற்குச் சான்று பகர்வன :—

(1) பெற்றுன்சாம்பான் என்னும் சிவபத்த சிரோமணிக்குச் சபாநாயகரது, "அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங் குடியாற் கெழுதிய கைச்சீட்டு—படியின் மிசைப், பெற்றுன்சாம்பானுக்கும் பேதமறத் தீக்கை செய்து, முத்திகொடுக்க முறை" என்னும் திருமுகப் படி முத்திகொடுத்தருளினமையும், பின்பு அப்பெற்றுன் சாம்பானுடைய மனைவியும் அரசன் முதலாயினேருங்

காணப் பரிபக்குவ மடைந்திருந்த ஒரு முள்ளிச்செடிக்கு முத்திகொடுத்தருளினமையு மென்க.

(2) மார்கழி மாதத் திருவிழா ஒன்றிலே ஏருது நின்ற கொடியைக் கொடிக்கவி என்னும் பிரபந்தம்பாடி ஏறச் செய்தமையுமாம்.

(3) இவர் இயற்றியருளிய சிதம்பரமான்மியத்துள் ஒன்ருகிய கோயிற்புராணம் அரங்கேற்றமுருது பேடகத்துள் இருந்த பொழுது, தாம் உமாபதியார் பேடகத்துள் இருப்பதாகச் சபாநாத வள்ளலார் தில்லைவாழந்தணர்களுக்கு அறிவித்தமையும், அவர்கள் சுவாமிகளிடம் வந்து புராணத்தை அரங்கேற்றச் செய்தமையுமாம்.

இயற்றிய நூல்கள் :- மெய்கண்டசாத்திரம் பதினுன்கினுள் சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டன எட்டு நூல்கள். அவை சித்தாந்த அட்டகமென்று வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிவப்பிரகாசம் விரிந்தது; திருவருட்பயன் மிகச் சுருங்கியது; சங்கற்பநிராகரணம் பெயருக் கேற்ப மற்றைய மதங்களின் கொள்கைகளை நியாயவாயிலாகக் கண்டித்துச் சைவசித்தாந்தத்தின் ஏற்றத்தை நிலவச் செய்வது; உண்மைநெறிவிளக்கம் தசகாரியத்தைப் போதிப்பது; ஏனைய ஆங்காங்கே சித்தாந்தக் கருத்துக்களை விளக்குவன. இவர் இயற்றியருளிய பிறநூல்கள் :- கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், சேக்கிழார் புராணம், திருமுறை கண்ட புராணம், திருப்பதிக்கோவை, திருப்பதிகக்

கோவை, பௌட்கராகம வடமொழி வியாக்கியானம் முதலியன.

காலம் முதலியன :- சுவாமிகள் இற்றைக்கு 600 வருடங்களுக்கு முன் விளங்கியவர் என்பது அவர்களது சங்கற்ப நிராகரணத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது.

மாணாக்கர் நமச்சிவாயதேசிகர் முதலியோர். இவரே திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைத் தாபித்தவர் என்ப.

சுவாமிகள் பரிபூரணதசை அடைந்ததினம் சித்திரை அத்தம். அத்தினத்தில் இவருக்குக் குருபூசை இயன்றவரையிற் செய்யவேண்டுவது சைவசமயாபிமானிகள் எவர்க்கும் பெருங் கடனாம்.

சுவாமிகளது திருக்கோயில் கொற்றவன் குடியில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவருட்பயன்

திருவருட்பயன் என்பது திருவருளின் பயனை விளக்கும் நூல் என விரியும். இந்நூலின் முதல் ஐந்து அதிகாரம் திருவருளைப்பற்றியும், மற்றைய ஐந்து அதிகாரம் திருவருளின் பயனைப் பற்றியும் கூறுவன. முதல் ஐந்தும் முறையே திருவருளைக் கொடுக்கும் பதியின் தன்மையையும், திருவருளைப் பெறும் உயிரின் தன்மையையும், திருவருளால் நீக்கப் படும் மலத்தின் தன்மையையும், திருவருளின் தன்மை யையும், பேரருளின் வடிவாகிய குருவின் தன்மையை யும் விளக்கும். பின்னைந்தும் முறையே ஆன்மாவானது பேரருளாற் பேரறிவைப் பெறும் முறைமையையும், அதனால் மலத்தினின்று நீங்கும் முறைமையையும், அதனாற் பேரானந்தத்தைப் பெறும் முறைமையையும், பேரானந்தம் பெற்றோர் சீவன்முத்தராயின் அவரது வாசனாமலத்தைக் கெடுக்கும் ஐந்தெழுத் தோதும் முறைமையையும், சீவன்முத்தரது தன்மையையும் கூறுவன.

காப்பு

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

பதவுரை :— நற்குஞ்சரம் - நல்லருளைப் பொழிவதும் யானை முகத்தைப் போன்றதுமான பிரணவத் திருமுகத்தை யுடையவரும், கன்று - எப்போதும் இளமையா யுள்ளவரு மாகிய விநாயகக் கடவுளை, நண்ணில் (ஒருவர் மனத்தி

னுலும் சொல்லினுலும் உடம்பினுலும்) வழிபடுவாராயின் (அவருக்கு), கலேஞானம் - ஞானசாத்திரம், கற்கும் சரக்கு அன்று - வருந்திக் கற்கவேண்டிய பண்டம் அன்று; ஆத லால், அவருடைய திருவடியை வழிபடும் அடியேன் செய் யும் ஞானநூல் எவ்வகையாலும் தவறின்றி இனிது முடிக.

பிரணவத்திலுள்ள நாதத்துக்கு வரிவடிவு கீறு; விந்துவுக்கு வரிவடிவு சுழி.* இந்தக் கீறுஞ் சுழியும் சேரும்போது யானேயி னது துதிக்கையை ஒத்த வடிவம் உண்டாகும். விநாயகக் கடவு ளின் ரூபம் பிரணவமாதலால், அதன் பகுதிகளாகிய நாதமும் விந்துவும் விநாயகமூர்த்தியின் துதிக்கையாகின்றன. அதனுல், விநாயகக் கடவுளின் திருமுகம் யானேமுகத்தைப்போன்றிருக் கின்றதெனக் கூறுவர். பிள்ளேயார்சுழி எனப்படும் உ என் னும் எழுத்தும் நாத விந்துக்களின் வரிவடிவமாம். அவை பாம்பினுடைய உடலேயுந் தலேயையும் ஒத்திருத்தலினுற் போலும், அவற்றிற்குக் காரணமாகிய குண்டலிசத்தி பாம் பென்று ரூபிக்கப்படுகின்றது. சிவபெருமான் அணிந்திருக்கும் பாம்பு குண்டலிசத்தியென்று ஆகமங் கூறுகின்றது. இவற் றின் விரிவைப் பின்னே காண்க.

கன்று நண்ணில் என்பதற்கு அன்பினுல் வழிபடுபவரது மனத்தில் விநாயகக் கடவுள் எழுந்தருளியிருப்பாராயின் என்று பொருள் கொள்வதுமாம். என்றும் இளமையானவரென்றது ஆதி யந்தம் இல்லாதவரென்பதை உணர்த்தியவாறு.

---

* அர்த்த சந்த்ராக்ருதிர் பிந்துர் நாதோதீப சிகாக்ருதிஃ
—வாயுசங்கிதை.

காரணராயிருந்து பாலனம் செய்தலாற் போகசிவனென்றும், அவைகள் ஒடுங்குதற்குக் காரணராய் நிற்றலாற் சிவன் இலயசிவனென்றும் சொல்லப்படுவர். இலயசிவனை அருபி யென்றும், போகசிவனை ரூபாரூபியென்றும், அதிகாரசிவனை ரூபியென்றும் சொல்லுவர். போகம்-பாலனம்.

மகேசுவரர் முதலான உருவத்திருமேனிகளைச் சரியா வான்கள் பூசிப்பர். சரியாவான்கள் ஞானத்திற் குறைந்தவ ராதலாற் கைகால் முதலிய அவயவங்களுடைய திருமேனி களையே வழிபடத் தக்கவராவர். ஆதலால் இந்தத் திருமேனி களுக்கு அவயவங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. சதாசிவத் திருமேனி கிரியாவான்களாற் பூசிக்கப்படுவது, அதற்கு ரூபம் சிவலிங்கம், சிவலிங்கத்துக்கு ரூபம் இருப்பினும், அவயவங்க ளில்லாமை யால் அது ரூபாரூப மெனப்படும். சிவம் முதலிய நாலும் யோகிகளால் தியானிக்கப்படும் அருவத்திருமேனிகள். $ உரு வத்திருமேனிகளுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட தலை, கை, கால் முத லிய அவயவங்கள் உள்ளபடி அருள்வடிவமாம். *

ஈசானம் முதலிய ஐந்து திருமந்திரங்களும் அருளல் முத லிய ஐந்தொழில்களையுஞ் செய்யும் திருவருள். சிகை சுவதந் திரசத்தி, சிரசு நித்தியதிருப்தி, இருதயம் அஸ்தித்துவம். கண் கள் சகத்துக்கு மூலமா யிருக்கிற சத்தி, அஸ்திரம் அடியாரது அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் சத்தி, கவசம் இரட்சிக்கும் சத்தி § அவருடைய திருக்கரத்திலுள்ள சூலம் ஆரணி முதலிய மூன்று

$ மறைஞானதேசிகர்.

* உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமுமருளரன்றன்கரசரணுதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனமலன்றானே.
(சித்தியார் க. க. சூ. 47. செ)

§ பௌஷ்கராகமத்திற் கண்டது. இதில் ஷடங்கமந்திரப் பொருளையுங் காண்க. இவற்றால் மந்திரங்களும் சிவனுடைய திருமேனிகளென்று சொல்லப்படும். ஈசானம் முதலிய பதி னொரு மந்திரங்களில் முதலைந்தும் பஞ்சப்பிரமமென்றும் மற் றைய ஆறும் ஷடங்கமென்றும் சொல்லப்படும்.

சத்திகள், மழு-சத்தியம், வாள் - கீர்த்தி, நாகம்—குண்டலினி சத்தி, நெருப்பு பாசசங்காரம் o சந்திரன்-முற்றறிவு. மான்-வேதம் † (5)

அத்திருமேனிகளைத் தோற்றுவிப்பவர் அவரே

பல்லா ருயிருணரும் பான்மையென மேலொருவ
னில்லாதா னெங்க ளிறை.

ப—ரை: பல் ஆர் உயிர் - அளவில்லாதனவாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆன்மாக்கள், உணரும் பான்மையென - (அவற்றிற்குத் தலைவராகிய கடவுள் அருளிய உட்கருவி புறக்கருவிகளைக் கொண்டு) அறியுந் தன்மைபோல, மேலொருவன் இல்லாதான் - தமக்கு (கருவிகளைக் கொடுத்தற்கு) ஒரு தலைவனில்லாதவர், எங்கள் இறை - எமது பதியாகிய சிவபெருமான்.

மேலைச் செய்யுளிற் சொல்லிய திருமேனிகள் கடவுளுக்கு வேறொருவராற் கொடுக்கப்படவில்லை யென்பதும், அவர் இயற்கை யுணர்வினரன்றிக் கரணத்தால் அறிபவரல்ல ரென்பதும், அவரே பரமபதி யென்பதும் இச்செய்யுள் காட்டுகின்றது.

சரீரத்தினது துணையைக்கொண்டு நாம் பொருள்களை அறிகிறோம்; இச்சரீரம் கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்டது. ஆதலால் அவர் நமக்குத் தலைவராகிறார்; அவருக்குச் சரீரம் இல்லாமையால் சரீரத்தைக் கொடுத்தற்கு அவருக்குத் தலைவருமில்லை. சரீரக் கருவிகளால் அறியும் அறிவு இடையிலே தோன்றுமறிவு. காணாத பொருளைக் காணும்போது அப்பொருளின் அறிவு அப்போது உண்டாகிறது. இப்படியே ஆன்மாக்களின் அறிவெல்லாம் இடையி லுண்டாவன; கடவுள் இயற்கை யறிவின ராதலால் யாவற்றையும் என்றும் அறிபவர். (6)

---

o வாதுளம். † பட்டினத்தடிகள்.

முதல் அதிகாரம் — பதிமுது நிலை

அஃதாவது மேலாகிய கடவுளின் இயல்பு.

கடவுளின் இயல்பு.

அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கும்
நிகரி லிறைநிற்கு நிறைந்து.

ப—ரை: அகர உயிர்போல் - அ என்னும் ஒலியானது மற்றைய எழுத்துக்களுக்கு முதலாய் அவற்றில் வேறறக் கலந்திருப்பதுபோல, நிகரில் இறை - ஒப்பற்றவராகிய முதல்வர், எங்கும் நிறைந்து - (அறிவுள்ளனவும் அறிவில்லாதனவுமாகிய பொருள்கள்) எல்லாவற்றிலும் வேறறக் கலந்து, அறிவாகி-அறிவே வடிவமாகி, நிற்கும் - தொடக்கமும் முடிவுமின்றி நிற்பர்.

அகரவுயிரிலுள்ள அங்காப்போசையின்றி ஏனைய எழுத்துக்கள் தோற்றமாட்டா.* அதுபோல, முதல்வனின்றி ஆன்மாக்கள் இயங்கமாட்டா; § உலகமும் தோன்றமாட்டாது. அன்றியும் அங்காப்போசை ஏனைய எழுத்தோசைகளில் வேறற நிற்பதுபோல, முதல்வன் ஆன்மாக்களில் வேறற நிற்பன்.

அகரவுயிர் கடவுளின் தன்மையை ஒருவாறு விளக்குவதன்றி முற்றாக விளக்காமையானும், அவர் பசு பாசப் பொருள்களால் அளவிடப்படாதவராதலானும் நிகரில் என்றார். கடவுள் அறிவாதலால், அவர் விசுத்த தேகத்தினர், இயற்கை அறிவினர், எல்லாம் அறிபவர், அஞ்ஞானத்தைத் தருவனவாகிய மலங்கள் இயல்பாகவே இல்லாதவர் என்பனவும்; இறை என்றதனால், சுவதந்திரர், அநந்தசக்தி யுடையவர், பரிபூரணர், இறைமைக்குக் காரணமாகிய பேரருளுடையவர் என்பனவும்

---

* "அக்கரங்க ளின்றும் அகரவுயிரின்றேல்" (சிவஞானபோதம் சூ—2. அ—1.) § "அகர முதல வெழுத்தெல்லாமாதி, பகவன் முதற்றே உலகு" (திருக்குறள் 1—1.) "அக்கரங்கள் தோறும் சென்றிடும் அகரம்போல நின்றனன் சிவனும் சேர்ந்து" (சித்தியார் 2—2,)

பெறப்பட்டன. இவ்வெட்டுத் தன்மைகளும் கடவுளுடைய எண் குணங்கள் எனப்படும். * நிற்கும் என்பதனால் என்று முள்ளவ ரென்பதும், அசைவற்றவர் († நிர்விகாரி) என்பதும் பெறப்படும் 'அகரவுயிர்போல்'' என்பதற்கு ஏனைய எழுத்துக்களுக்கு அகரம் உயிராதல்போல என்று பொருள்கொள்வாரு முளர். (1)

சிவசத்தியின் தன்மை

தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி
பின்னமிலா னெங்கள் பிரான்.

ப—ரை: தன் நிலைமை - (மன வாக்குக் கெட்டாததும் மலபந்த மில்லாததும் பேராநந்தமானதும் ஆகிய) தமது ஒப்பற்ற நிலையை, மன் உயிர்கள் - நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கள் யாவும், சாரத் தருஞ்சத்தி பின்னம் இலான் - பொருந்தும்படி அருளுகின்ற சத்தியின் வேறாகாதவர், எங்கள் பிரான் - எமது இறைவராகிய சிவபெருமான்.

ஏனைய எழுத்துகள் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் அகர உயிர் நிற்பதுபோல, பிரபஞ்சம் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் நிற்பவர் கடவுளென்று முற்செய்யுளிலே கூறியருளிய ஆசிரியர் இப்பிரபஞ்சத்தைக் கடவுள் இயக்குவதின் பயன்யாது என்பதை இச்செய்யுளிற் கூறியருளுகின்றார். ஆன்மாக்களாகிய நாங்கள் அவருடைய நிலைமையாகிய முற்றறிவாந் தன்மையைப் பெறுதலே அப்பயனாகும் என்பதே இத்திருக்குறளாற் பெறப்படுவதாம்.

ஆயினும், உடம்புதானே ஆன்மா என்னும், பொறிகளே ஆன்மா என்றும், மனமே ஆன்மா என்றும், கடவுளே ஆன்மா என்றும் ஒவ்வொருசாரார் கூறுகின்றனர். அப்படியாயின்,

* ஸர்வஞ்ஞுதாத்ருப்திரநாதிபோதஸ்ஸ்வதந்திரதாநித்தியமலுப்தசக்தி : l அநந்தசக்தி : சநிராமயாத்மா விசுத்ததேஹஸ்ஸ சிவத்வமேதி ll—சர்வஞ்ஞானோத்தரம்.

† நிர்விகாரி - விகார மில்லாதவர். விகாரம் - மாறுதல்.

நாங்கள் கடவுளுடைய நிலைமையை அடைதல் சாலாது என்று அவர்கள் வாதிக்கலாம். இக்கொள்கைகள் தவறானவைகள்.

உடம்பானது தோல், தசை, எலும்பு, இரத்தம் முதலிய பொருள்களையே உடையது. இவைகள் பௌதிகங்களால் * ஆக்கப்பட்டவை. பௌதிகங்கள் அறிவில்லாதவை. ஆதலால், உடம்பு அறிவில்லாதது. நாங்கள் அறிவுடையோ மாதலால் நாங்கள் உடம்பல்ல.

பொறிகள் காட்சியறிவை மாத்திரம் பெறத்தக்கவை; அவை சிந்திக்கத்தக்கவையல்ல; நாம் சிந்திக்கின்றோமாதலால். நாம் பொறிகளல்ல.

மனம் இச்சிப்பது; புத்தி நிச்சயிப்பது; அகங்காரம் தொழிற்படுத்துவது. இந்த மூன்றனுள் ஒன்று செய்வதை மற்றையது செய்யமாட்டாது. நாம் மூன்றையும் செய்கின்றோம், ஆதலால், நாம் இவைகளுள் ஒன்றுதல் பொருந்தாது.

கடவுள் யாவற்றையும் அறிபவர்; நாம் யாவற்றையும் அறிபவரல்லேம் ஆதலால் நாம் கடவுளல்லேம்.

உடம்பும் பொறிகளும் மனம் புத்தி யகங்காரங்களும் ஆன்மாக்களாகிய எமது கருவிகளாம். யந்திரகாரன் யந்திரத்தை இயக்குவதுபோல நாம் இவற்றை இயக்குகின்றோம்.

நெருப்பின் சூடு நெருப்பின் வேறாகாததுபோல சிவசத்தி சிவத்தின் வேறாகாததாம். இதை "மூலமாகிய மும்மல மறுக்கும், தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி §" என வருந் திருவாசகத்திலுங் காண்க. உயிர்கள் சத்தியினது தொழிலினால் அறிவாகிய சிவத்தின் நிலைமையை அடையு மென்றதனாலே, அவற்றினறிவு தடைபட்டுள்ள தென்பதும், அதைத் தடுப்பதாகிய மலமுண்டென்பதும், அந்த மலத்தைக் கெடுப்பது சிவசத்தியென்பதும் பெறப்பட்டன. ஆசிரியர் சைவசித்தாந்த உண்மை முழுவதையும் இவ் விரு திருக்குறளினும் தொகுத்துக் கூறி,

---

* பௌதிகங்களை மேல்நாட்டார் எலிமென்ற்ஸ் (என்பர்).

§ சுடர் – சத்தி; சோதி – சிவம்.

மேல்வருந் தொண்ணூற்றெட்டுத் திருக்குறளினும் விரித்துக் கூறியருளுகின்ருர்.

வறுத்தல் அவித்தல் பொரித்தல் முதலிய பலவகைப் பாகத் தொழில்களை நெருப்பினது சூடு செய்வதுபோல, படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில்களைச் சிவபெருமானுடைய சத்தி செய்கின்றது. வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்யும் போது நெருப்பின் சூடு வேறுபடுவதன்று ஒரு பொருள் சூட்டை நெய்யோடு பெறும்போது பொரிக்கப்படுதலும், நீரோடு சேரும்போது அவிக்கப்படுதலும், சட்டியோடு நேரே சேரும்போது வறுக்கப்படுதலுங் காண்கிறோம். இந்த வேறு பாடுகள் அந்தப் பொருள் வெவ்வேறு பொருள்களோடு சேருதலால் வருவன; ஆயினும் சூடு ஒன்றேயாம். இதைப் போலவே ஆன்மாக்களுக்காகச் செய்யப்படுவனவாகிய படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில்கள், அவைகள் சேர்ந்து நிற்கும் ஆணவம் கர்மம் மாயை ஆகிய இவற்றின் வேறுபடுந் தன்மைகளினால் உண்டாகும் பேதங்களாம். அருட்சத்தியின் வேறுபாட்டினால் வருவனவல்ல. ஆகவே சிவபெருமான் ஒரு மாறுதலு மடையாமல் நிற்பதுபோலவே, அவருடைய சத்தியும் ஆன்மாக்களை ஈடேற்றும் முயற்சிகளில் ஒரு மாறுதலும் அடையாமல் நிற்கின்றது o

ஆயினும் தொழில்வேறுபாட்டினாலே சிவசத்திக்குப் பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் பல பெயர்களுண்டு. இவற்றுட் பராசத்தி அருளைச் செய்யும்; ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களின் மலம் பக்குவப்படுதற்காக ஆரணி, ரோதயித்திரி. ஜநநீ என்னும்

---

o கடவுளில் உலகம் ஒடுங்குவதும், பின்பு அவரிலிருந்து தோற்றுவதும் அவரில் மாறுதலை ஆக்குவனவென்று அறிவிலார் கூறுவர்; கடவுளை ஒரு பைபோலவும், உலகம் அந்தப் பையினுட் போடப்பட்டு வெளியே எடுக்கப்படும் பொருள்போலவும் இவர்கள் எண்ணுகிறுர்கள். உலகம் மாயையிலிருந்து தோன்றுவது. மாயை ஒடுங்கும்போதும் விரியும்போதும் அதற்காதாரமாவது சிவசத்தியாம். இதனை "தாரகமாம், அத்தன்றுள் நிற்றல்" என்னுஞ் சிவஞானபோதத் திருவாக்கானறிக. (1-2)

சத்திகளைக்கொண்டு ஏனைய நான்கு தொழில்களையுஞ் செய்விக்கும். இவ்வைந்து தொழில்களையும் நியமித்து, அறிந்து, செய்யும் சத்திகள் முறையே இச்சாசத்தி யென்றும், ஞான சத்தி யென்றும், கிரியாசத்தி யென்றும் சொல்லப்படும்.

இவைகளே யன்றி ஈசானம்முதற் சத்தியோசாதம் ஈறுகிய பஞ்ச* சத்திகளாயும் நிவிர்த்தி முதற் சாந்தியதீதை யீறுகிய பஞ்ச சத்திகளாயும், பிறவாயும் சிவசத்தி வரும். (2)

சிவத்தின் பெருமை

பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றின்
அருமைக்கு மோப்பின்மை யான்.

ப—ரை: பெருமைக்கும்-(சிவபெருமானுனவர்) நிறைவினுலும், நுண்மைக்கும் - அறிதற் கருமையினுலும், பேர் அருட்கும் - மிகுந்த அருளினுலும், பேற்றின் அருமைக்கும் - ஒருவாற் பெறுதற் கருமையினுலும்- § ஒப்பின்மையான் - தமக்கு ஒப்பில்லாதவர்.

---

* இவை ஈசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி எனப் பெயர்பெறும், இவைகள் முறையே ஐந்து, நான்கு, எட்டு, பதின்மூன்று, எட்டு என்னுங் கூறுகளை யுடையன. இம்முப் பத்தெட்டும் அஷ்டத்ரிம்சத் (௩௮) கலை யெனப்படும்,

§ சில புறச்சமயங்கள் கடவுளை அடைதல் இலகுவான செயலென்று கூறும். இப்படிக் கூறுவதே அவைகள் பொய்ச் சமயம் என்பதற்குச் சாட்சியாம். யோக்கியமான சர்வகலா சாலைகளில் உயர்ந்த பட்டங்கள் பெற விரும்புவோர் இடைவிடாது படித்தல்வேண்டும். அயோக்கியமான சர்வகலாசாலை களிலே அற்ப படிப்புமின்றிப் பணங் கொடுத்துப் பெறப்படும் உயர்ந்த பட்டங்கள் வீண் பட்டங்களாதல்போலச் சாதனை யின்றி இலகுவாக அடையுங் கதிகளும் அக்கதிகளுக்குத் தலைமையை யுடைய கடவுளென்று சொல்லப்படும் பொருளும் வீண் பொருள்களாம். கடவுள் அடைதற்கரியர் என்று சொல்லி, அடைதற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் எல்லாவற்றையுந் தருஞ் சமயமே சற்சமயமாம்.

இந்தப்பூமி மிகப் பெரியது. சூரியன் பூமியிற் பதின்மூன்று லட்சமடங்கு பெரியது. சூரியனிலும் பெரிய எண்ணில்லாத நட்சத்திரங்கள் ஆகாயத்தில் விளங்குகின்றன. இவைமுதலானவைகள் பூத அண்டங்களைச் சேர்ந்தவை. பூதத்துக்கு மேலான தத்துவங்களால் ஆக்கப்பட்டவைகள் இவைகளிலும் மிகஅதிகமானவை இவைக ளெல்லாஞ் சேர்ந்தால் எவ்வளவு பெரியவைகளாகும்! ஆயினும் இவையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தும் சிவபெருமானுக்கு முன்னே அணுவளவாகவும் நிற்கமாட்டா. மின்மினியின் ஒளி சூரியப் பிரகாசத்துக்கு முன்னே *சூனியமாவதுபோல, அளவிடப்படாத உலகங்க ளெல்லாம் சூனியமென்று சொல்லத்தகுவனவாக அவர் பெரியரா யுள்ளவர். "அண்டப்பகுதியி லுண்டைப் பிறக்கம், அளப்பருந்தன்மை வளப்பெருங்காட்சி, ஒன்றனுக்கொன்று நின்றெழில்பகரின். நூற்றொருகோடியின் மேற்பட விரிந்தன, இன்னுழை கதிரின் துன்னணுப் புரையச், சிறியவாகப் பெரியோன்" என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடியருளினர்,

நமது மனமானது நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய பூதங்களாலாய பொருள்களை மாத்திரம் அறியத்தக்கது. சிவபெருமான் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். ஆதலால் அவர் அறிதற்கரியர். அவர் நுண்மையினால் ஒப்பில்லாதவர் என்பதை "நாலுணர்வுணரா நுண்ணியோன்" எனவும், "அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்" எனவும், "அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால்" எனவும் வரும் திருவாக்குக்களானும் அறிக.

இடைவிடாது தீமையே செய்துவரும் உயிர்களுக்கும் இறுதியிலே தமது திருவடியாகிய ஞானானந்தப் பெருவாழ்வைக் கொடுப்பவராதலால். சிவபிரானது பேரருள் ஒப்பில்லாததேயாம். இப்பேரருளுடைமை அநுப்பசத்தி எனப்படும்.

---

* எப்பொருளிற் சிறிய பொருள் இல்லையோ, அப்பொருள் சூனியம் எனப்படும்; சூனியமாவது இன்மைக்கு நேரே மேற்பட்ட அளவு.

நம்மைப்பற்றி யிருக்கும் ஆணவப்பிணி நீங்கிய பின்பே நாம் அவரை அடையலாம். அளவில்லாதகாலம் நாம் முயற்சிசெய்தும் இன்னும் ஆணவப்பிணி நம்மைவிட்டு நீங்க வில்லை. ஆதலால் "பேற்றி னருமைக்கு மொப்பின்மையான்" என்றார். அவரை நாம் பெறவேண்டுமாயின், சிவத்தொண்டு, சிவபூசை, தவம், செபம், தியானம் முதலாக வேதாகமங் களிலே விதிக்கப்பட்டவைகளை முழுமனத்தோடு வழுவாது செய்தல் வேண்டும். (3)

சிவத்தின் அருட்செயல்கள்

ஆக்கி யெவையும் அளித்தா சுடனடங்கப்
போக்குமவன் போகாப் புகல்.

ப—ரை: எவையும் ஆக்கி - உயிர்க ளெல்லாவற்றை யும் தோற்றுவித்து, * அளித்து - காத்து, மறைத்து, *ஆசு உடன் அடங்கப் போக்கும் அவன் - (சர்வ சங்காரத்தில்) ஆணவமலத்தோடு கேவலமாய்நிற்க ஒடுங்கி, ஆணவமலத் தோடு மற்றை மலங்களையும் ஒருங்கே போக்கி அருளலைச் செய்யுங் கடவுள், போகாப் புகல் - எக்காலத்தும் உயிர் களுக்கு நீங்காத ஆதாரமாயுள்ளவர்.

மலத்தை நீக்கி ஆன்மாக்களுக்குச் சிவத்தின் நிலைமையைக் கொடுத்தலே ஐந்தொழிலின் நோக்கம். இவ்வைந்தொழில் தூலம் சூக்குமம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள் தூல பஞ்சகிருத்தியமானது மகாபஞ்சகிருத்தியம், நித்திய பஞ்சகிருத் தியம் § என இருவகைப்படும். மகாபஞ்சகிருத்தியத்தில்:

---

* இரட்டுற மொழிதல்.

§ மகாபஞ்சகிருத்தியம் உற்சவத்திலும் நித்தியபஞ்சகிருத் தியம் நித்திய பூசையிலுங் குறிக்கப்படுகின்றன. உற்சவ மென்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலான பஞ்சகிருத்திய மென்பது கருத்து. உற்சவத்தில்: அங்குரார்ப்பணமும் கொடியேற்றமும் படைத்தலையும், வாகனாதி உற்சவங்கள் காத்தலையும், சூர்ணோற் சவமும் ரதோற்சவமும் அழித்தலையும். மௌனோற்சவம் மறைத்தலையும், தீர்த்தோற்சவம் அருளலையுங் குறிப்பன,

படைத்தலாவது உலகங்களையும் ஆன்மாக்களின் மூவகைச் சரீரங்களையும் (தூலம், சூக்குமம், காரணம்) தோற்றுவித்தல்; காத்தல் அவைகளை நிலைபெறச் செய்தல்; மறைத்தல் ஆணவ மலத்தின் வீரியத்தை முற்றாகத் தடுத்தல்; அருளல் சர்வ சங்கார காலத்திலே பக்குவமுள்ள ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்கும் ஒருங்கே முத்திகொடுத்தல். படைத்தலும் காத்தலும் ஆன் மாக்கள் கர்மத்தை யனுபவித்து ஆணவமலத்தைப் பரிபாகப் படுத்தற்கும், அழித்தல் ஆன்மாக்கள் இளைப்பாறுதற்கும், கர்மமலம் பரிபாகப்படுதெற்கும் செய்யப்படுவன.

நித்திய பஞ்சகிருத்தியத்தில்: படைத்தலாவது ஆன்மாக் களுக்குத் தூலசரீரங்களைக் கொடுத்தல்; ஒரு ஆன்மாவின் கர்மங்களுள் எவற்றின் பலனை அனுபவித்தல் அதற்குச் சிறந்த நன்மையைக் கொடுக்கத் தக்கதோ, அவற்றின் பலனை அநுபவித்தற்குத்தக்க சரீரங் கொடுக்கப்படும். அந்தக் கர்மங் களுக்குப் பிராரப்தம் என்று பெயர். பிராரப்தத்தை அநு பவிக்கும் வரையும் தூலசரீரத்தை நிலைப்படுத்தல் காத்த லெனப்படும். ஆன்மா அந்த உடம்போடு இருக்கும்போது பிராரப்தம் அனுபவிக்கப்பட்டுத் தொலைக்கப்படுவது மன்றி, அது அனுபவிக்கப்படும்போது ஆணவமுனைப்பினுற் புதுக் கர்மஞ் செய்யப்படுகின்றது; இப்புதுக்கர்மம் ஆகாமிய மெனப் படும். ஆணவத்தை முயற்சிபண்ணிக் கர்மத்தை அனுபவிப் பித்து ஆணவ வலியைக் கெடுத்தல் மறைத்தல் எனப்படும். பிராரப்தம் முடிந்தவுடனே ஆன்மா தூல உடம்பிலிருந்து பிரிக்கப்படுகின்றது; இவ்வாறுபிரித்தல் அழித்தல் எனப்படும். ஆணவம் முற்றாக வலிகெட்ட பின்பு, ஆன்மா கர்மத்தைச் செய்யாது; வேறு சரீரமுந் தேவையில்லை. ஆதலால், ஆணவம் வலியற்றுப்போக, கர்மமலமும் மாயாமலமும் அப்பிறவியோடு நீங்குகின்றன. இப்படியே கடவுள் மும்மலங்களையும் நீக்கி

நித்தியபூசையில்: அபிஷேகம் படைத்தலையும், கௌதுகபந் தனம் காத்தலையும், தூபம் அழித்தலையும், கர்ப்பூர தீபம் மறைத்தலையும், கர்ப்பூர அடுக்குத்தீபம் அருளலையுங் குறிப் பன. ஒவ்வொரு உற்சவமும் குறிக்கும் உண்மைகளை அகோர சிவாசாரியர்பத்ததியிற் காண்க.

ஆன்மாவைச் சிவமாக்கிப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தல் அருளல் எனப்படும்

சூக்கும ஐந்தொழிலாவன சங்காரத்தின் பின்னர் ஆன்மா கேவலநிலையி லிருக்கும்போது செய்யப்படுவனவாம்.

இந்த ஐந்துதொழில்களும் கடவுளுடைய * சந்நிதி மாத்திரத்தில் நடைபெறுகின்றன. இவைகள் நடைபெறவேண்டுமென்று அவர் எண்ணுவதுமில்லை; ஒருகாரியம் நடைபெற வேண்டுமென் றெண்ணுவதும் விகாரம். கடவுள் நிர்விகாரி.

கடவுள் இவ்வைந்து தொழில்களையுஞ்செய்து பெறுதற்கரிய தமது திருவடியைக் கொடுக்கின்றார் என்பதும், ஆன்மாக்களுக்கு எல்லா நிலைகளிலும் அவரே ஆதாரம் என்பதும் இச்செய்யுளாற் பெறப்பட்டன. கடவுள் உலகங்களைத் தோற்றுவித்தா ரென்பதை நாட்டுவோம்

"உலகங்கள் என்றும் உள்ளவைகள்; அவற்றைத்தோற்றுவித்தற்குக் கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் வேண்டியதில்லை; ஆதலால், கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் இல்லை" என்பர் ஒரு சாரார். இவர்களுடைய கொள்கை பிழையான தென்பதைக் காட்டுவாம்.

உலகங்கள் என்றும் உள்ளவைகள் அல்ல. இந்தப் பூமியும் சூரியனைச் சுற்றும் ஏனைய உலகங்களும் ஒரு காலத்திலே தோன்றியவை என்பது வானசாஸ்திரத்தினாலும் கணிதசாஸ்திரத்தினாலும் நாட்டப்படுகின்றது. இவைகள் யாவும் சூரியனின் கூறாயிருந்தவை. இப்படியே உலகங்களும் உலகங்களிலுள்ள பொருள்களும் தோன்றி நின்று அழிகின்றன. அஃதாவது, பிரபஞ்சமானது இடையறாமல் மாறுதல் அடைகின்றது.

---

* "ஸந்நிதிமாத்ரேண விததாத்யகிலம் சிவ:" என்று ஆகமமும், "இறைவன்றன் சந்நிதிக்கண் ணுலகின்றன் சேட்டை யென்னும் மறைகள்" என்று சித்தியாருங் கூறுகின்றன.

ஒரு பொருள் மாறுதல் அடையில், அந்த மாறுதலுக்குக் காரணம் வேண்டும். அந்தக் காரணம் அந்தப் பொருளில் இருக்கமாட்டாது. உதாரணமாக, தண்ணீர் ஆவியாகின்றது. இதை ஆவியாக்கும் சூடு தண்ணீரில் இயல்பாய் உள்ளதன்று. தண்ணீர் தண்ணீரா யிருத்தலே அதன் இயல்பு. ஆவியாகும் தன்மை தண்ணீரின் இயல்பா யிருந்தால், அது ஆவியாகி விடும்; நீரா யிருக்கமாட்டாது. ஒரு பொருள் அப்பொருளாயே, ஒரு மாறுதலுமின்றி இருத்தலே அதன் இயல்பு, அது மாறுத லடையில், அந்த மாறுதலை ஆக்குவது அதனின் வேறுயுள்ள ஒரு பொருளாதல் வேண்டும். பிரபஞ்சம் முழுவதும் * மாறுத லடைகின்றது. ஆதலால், அந்த மாறுதலைச் செய்வது பிரபஞ்சத்தின் வேறுயுள்ள பொருளாதல் வேண்டும். அப்பொருளே கடவுள் எனப்படுவது: கடவுள் பிரபஞ்சத்திலே, தோன்றல் நிலைத்தல் அழிதல் ஆகிய மாற்றங்களைச் செய்து, அதை ஆளுதலினாலே, அவர் இறை எனப்பட்டார்.

அருட்செயல்களை நடத்தும் திருமேனிகள்

அருவு முருவு மறிஞர்க் கறிவா
முருவு முடையா னுளன்.

ப—ரை: அருவும் - சிவம் சத்தி நாதம் விந்து ஆகிய நான்கு அருவத்திருமேனிகளும், உருவும் - மகேசுரன் உருத்திரன் மால் அயன் ஆகிய நான்கு உருவத் திருமேனிகளும் அருவும் உருவும் - சதாசிவனென்னும் அருவுருவத் திருமேனியும், அறிஞர்க்கு - ஞான மார்க்கத்தார்க்குரிய, அறிவாம் உருவும் - ஞான வடிவமும், உடையான் - எமது தலைவராகிய சிவபெருமான், உளன் - உடையவர்.

---

* பிரபஞ்சத்தின் ஒரு பகுதியிலே நடக்கும் மாற்றத்துக்குக் காரணம் அதன் வேறொரு பகுதி யாகலாம். இந்தப் பகுதி அந்த மாற்றத்தைச் செய்தற்குக் காரணம் வேறொன்றாதல் வேண்டும். இப்படியாகக் காரிய காரணம் சங்கிலிபோலச் செல்லும். இறுதியிலே வேண்டப்படுங் காரணம் பிரபஞ்சத்துக்கு வேறுயுள்ள பொருளாகும். அது கடவுளாம்.

சிவபெருமானுடைய திருமேனிக்கு லிங்கம் என்று பெயர். o லிங்கம் என்பதின் பொருள் ஆன்மாக்களும் உலகங்களும் ஒடுங்குதற்கும் தோற்றுதற்குமான இடம். o லிங்கம்=லி+கம். லி= லயம்=ஒடுங்குதல். கம்=போதல்=தோன்றுதல். மேலே சொல்லப்பட்ட நான்கு அருவத்திருமேனிகளும் நிஷ்கள லிங்கமென்றும், உருவத்திருமேனிகள் சகளலிங்க மென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஒன்பது திருமேனிகளும் ஐந்துதொழில் செய்தற்கும், சரியை கிரியை யோகங்களில் நின்றோர் தியானித்தற்கும் உரிய சிவசத்தி வடிவங்களாம். இதை, "படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க்கருளும் பாவனையும்" என்பதனுல் அறிக. ஞானிகள் சத்தி வடிவங்களின் துணையை வேண்டாது கடவுளை நேரே அறிபவர்; அவர் அறிவுப்பொருளாதலால், "அறிஞர்க்கு அறிவாம் உருவும் உடையான்" என்றுர். இதிலே உரு என்றது தன்மையை.

பரமசிவன்: இருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் ஒடுங்கிய பின்னர் யாவற்றையும் பொதுமையில் நோக்கிநிற்பவர்.

சிவம்: சர்வசங்காரத்தின் பின் இருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் மீளத் தோன்றுமாறு குறித்து ஞானசத்தி மாத்திரையால் நோக்கி நிற்பவர். இவருக்குப் பரநாதம் என்ற பெயருமுண்டு.

சத்தி: மேலே சொல்லிய சிவத்தின் சத்தி; பரவிந்து என்றும் பெயர்.

நாதம்: சூக்குமமான இச்சா ஞானக் கிரியைகளோடு நின்று சூக்கும ஐந்தொழில் செய்பவர்; அபரநாதம் என்றும் பெயர்.

விந்து: நாதத்தின் சத்தி; அபரவிந்து என்றும் பெயர்.

சதாசிவம்: தூல இச்சா ஞானக் கிரியைகளோடு நின்று இருவகைப் பிரபஞ்சங்களுந் தோற்றுதற்கு மூலகாரணராயுள்ளவர்.

---

o லயங் கச்சந்தி பூதானி ஸங்ஹாரே நிகிலம்யத: I
ஸ்ருஷ்டிகாலேததாஸ்ருஷ்டிஸ்தஸ்மால்லிங்கமுதாஹ்ருதம் II
(சுப்ரபேதம்)

மகேசுரன்: சுத்தப் பிரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவித்துத் தொழில் செய்பவர்.

உருத்திரன், மால், அயன்: அசுத்தமாயையில் தொழில் செய்பவர்.

பரமசிவன் மேலே சொல்லிய தொழில்களைச் செய்யும் போது, முறையே இவ்வொன்பது பெயர்களையும் பெறுவர் என்பர் ஒருசாரார். * இவ்வொன்பதும் அணுக்களென்றும், இவற்றை அதிட்டித்து நின்று பரமசிவன் தொழில் செய்வர் என்றும் வேறொருசாரார் கூறுப. மகேசனிறுவாயுள்ள மூர்த்திகளே சிவபேதமென்றும், மகேசன் விஞ்ஞானகலருள் முத்தி பெற்று அதிகாரமலவாசனை மாத்திரமுடையஅநந்தேசனை அதிட்டித்துச் சுத்தாசுத்த மாயைத் தொழிலையும், பிரளயாகலருள் முத்திபெற்றுத் தூலமலவாசனை மாத்திரமுடைய உருத்திரனை அதிட்டித்து அசுத்தமாயைத் தொழிலையும் செய்வரென்றும், உருத்திரன் அயனையும் மாலையும் காலாக்கினிருத்திரனையும் கொண்டு அசுத்தமாயைத் தொழிலைச் செய்வரென்றும், அயனும் மாலும் சகலருட் புண்ணிய மிகுதியால் அதிகாரம் பெற்றவரென்றும் கூறுவர் மற்றொருசாரார்

இவ்வொன்பது பேதங்களுள் சத்தியும் விந்துவும் சத்தி பேதங்களாம். சிவத்திலிருந்து சத்தியும், நாதத்திலிருந்து விந்துவும் தோன்றியதால், தோற்ற முறைமைபற்றி இவைகளும் சேர்த்து எண்ணப்பட்டன. இவைக ளிரண்டும் ஒழிந்த ஏழுமே சிவபேதமாதல் போல, இவைக ளிரண்டும், மனோன்மனி, மகேசை, உமை, திரு, வாணியாகிய ஏழும் சத்தி பேதங்களாம்.

இச்சிவபேதங்க ளேழுக்கும் சிறப்புத் தொழில்களாவன: முறையே சூக்குமத் தொழிலைத் தொடங்குதல், சூக்கும ஐந் தொழிலைச்செய்தல், தூலவைந்தொழிலுள் அருளல், மறைத்தல், அழித்தல், காத்தல், படைத்தல் என்பனவாம்.

மகேசன் ஐந்தொழில் செய்யும் அதிகார முடைமையால் அதிகார சிவனென்றும், சதாசிவன் அது தொடங்குதற்குக்

---

* சித்தியார் சு. 1. சூ. 54. செ.

அருட்செயல்களின் பயன்
ஆன்மாவிற் சிவம் பிரகாசித்தல்

ஆனு வறிவா யகலா னடியவர்க்கு
வானடார் காணுத மன்

ப—ரை: வானடர் காணுத மன் - (நிறைந்த இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய பசுநல்வினை செய்தவர்களாயினும் பேரன்பில்லாதவர்களாதலால்) தேவர்களுங் காணுத சிவபெருமான், ஆனு அறிவாய் - எவ்விடத்தும் நிறைந்து நீங்காத ஞானமாய், அடியவர்க்கு - அவருடைய அடியார்களுக்கு, அகலான் - மறையாமல் வெளியாக நின்று பேரின்பத்தைக் கொடுப்பர்.

கடவுள் எவ்விடத்தும் இருப்பவராயினும் தம்மை மெய்யன்போடு வழிபடுபவரால் அறியப்பட்டும், மற்றையோரால் அறியப்படாமலும் இருப்பர் என்பது கருத்து. இதை விளக்குதற்கு, "அன்பருள்ளங் கரந்து நில்லாக் கள்வனே" என்றும், "கனவிலும் தேவர்க் கரியாய் போற்றி" என்றும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சொல்லியருளினர். பசுநல்வினை செய்ததின் பயனுய்த் தேவராய்ப் பிறந்தவர்களும் அவரை அறியார் எனவே, தீவினை செய்வோர் அறியார் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். சிவபெருமானை அறியவேண்டுமாயின் சிவநல்வினை செய்தல் வேண்டும். "அறிவாய்" என்றதனுற் சிவபெருமான் அருளும் மெய்ஞ்ஞானத்தினுல் மாத்திரம் அவரை அறியலாம் என்பது பெறப்பட்டது. இந்த மெய்ஞ்ஞானம் சிவநல்வினை செய்வதால் வருவது. இதை, "புண்ணியமேல் நோக்குவிக்கும் பாவங் கீழ்நூக்கும் புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத்தினுலே நண்ணிய ஞானத்தினுல்.........முத்திபெறும்" என்னுஞ் செய்யுளினுங் காண்க.

இத்திருக்குறளினுள்ள பொருள் "வானோ ரறியா வழியெமக்குத் தந்தருளுந், தேனுர் மலர்க் கொன்றைச் சேவகனுர் சீரொளிசேர் ஆனு அறிவாய்" என்னுந் திருவாசகத்தி லுள்ளது. [திருவம்மானை 16] (7)

சிவத்தின் வியாபகம்

எங்கு மெவையு மெரியுறுநீர் போலேகந்
தங்குமவன் றுனே தனி

ப—ரை: அவன் - சிவபெருமான், எங்கும் - எல்லா உலகங்களிலும், எவையும் - எல்லா உயிர்களிலும், எரி உறு நீர்போல் - சூடுபொருந்திய நீர்போல், ஏகம் தங்கும் - வேறற நிற்பர், தானே - (அவைகளோடு சேர்ந்து நின்றும்) அவற்றின் தன்மை சாராமல், தனி - அவற்றைக் கடந்து நிற்பர்.

உலகங்களும் உயிர்களும் அவருடைய ஆணைப்படி நிற்பன; அவர் வேறொன்றின் ஆணைப்படி நில்லாத சுவதந்திரர் ஆதலால் "தானே" என்றார்.

நீரோடு சூடு நிற்றலால் நீரின் நிறைவு கெடாததுபோல; பதியோடு பசு பாசங்கள் நிற்றல் பதியின் நிறைவைக் கெடுக்கத் தக்கதன்று. இனி, ஞாயிறின் ஒளிக்குமுன் மின்மினியின் ஒளி சூனியமாக, ஞாயிறின் ஒளி ஒன்றே விளங்குவதுபோல, பதிக்கு முன் பசு பாசங்கள் சூனியமாகப் பதியொன்றே பொருளாகும். ஆதலால் "அவன் ஏகம் தங்கும்" என்றார்.*

** கடவுளை நினைக்கும்போது இவ்வுண்மை நிலவுமாயின், அவருடைய திருமுன்னிலையிலே உலகமும் எமதுடலும் நாமும் சூனியமாக, அவற்றைப்பற்றிய சிந்தனைகள் ஒழிந்து, அவரை மாத்திரம் சிந்தித்தல் நேரும். அவரைச் சிந்தித்தலாவது அவரே பொருளாய் எங்கும் விளங்கலும், அவருடைய "முகம் பொழி கருணையும்" "அழகுறு சிறுநகையும்" "உலப்பிலா ஆநந்தமான தேனினைச் சொரி" தலும் உள்ளத்தை நிறைத்தலாம்.*

இவ்வுண்மையை உணர்வோர் பிறருடைய தொடர்பு நேருங்கால் எரியுறு நீர்போல் அவர்களோடு ஏகமாய் நிற்கும் பதியே அவர்களைக்கொண்டு தமது வினைப்பயனுகு இன்ப துன்பங்களைச் செய்விக்கிறுரென்ற அறிவு அவர்களைவிட்டகலாது. அதனுலே அவர்கள் நன்மை செய்வோரில் விருப்பும் தீமை செய்வோரில் வெறுப்பும்உருமல் மனத்தாக்கங்களின்றிவாழ்வர்.

பதி, திருவருள், திருவருளின் பயன் ஆகிய இவற்றின் இயல்பைக் கூறிய ஆசிரியர், திருவருளின் பெரும் பயனைப் பெறும் வழியைக் கூறமுன் பதியோடு பதியல்லாப் பொருள்கள் உளவாயின் பதிக்கு நிறைவு கெடுமென்று மயங்குவோரது மயக்கத்தை இத் திருக்குறளால் நீக்குகின்றார். (8)

திருவருளை நுகரும் வழி.

நலமில னண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமிலன் பேர்சங்க ரன்.

ப—ரை: நண்ணார்க்கு நலமிலன் - தம்மையடைந்து வழிபடாதவருக்குத் தமது பேரின்பத்தைக் கொடாதவர், நண்ணினர்க்கு நல்லன் - அன்போடு வழிபடுபவருக்கு முத்தியின்பத்தைக் கொடுப்பவர், சலமிலன் - வழிபடாமையினுல் வெறுப்பேனும் வழிபடுதலால் விருப்பேனும் இல்லாதவர், பேர் சங்கரன் - (சர்வான்மாக்களுக்குஞ் சுகத்தையே செய்பவ ராதலாற்) சங்கரன் * என்னுந் திருநாமத்தை யுடையவர்.

எல்லா உயிர்களுக்குஞ் சுகத்தைச் செய்பவர் என்றதனுல் வழிபடாதவருக்கும் நன்மை செய்பவர் என்பது பெறப்படும். அவர் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் என்னும் நான்கு அருட்செயல்களால் அவர்களது ஆணவமலத்தை முதிர்வித்து அவர்களை நண்ணுபவராக்கி நண்ணியபின் பேரருளாகிய முத்தியின்பத்தைக் கொடுப்பர். குளிருள்ளவர்கள் நெருப்பைச் சமீபித்தாற் குளிர் நீங்கப்பெறுவர்; தூரத்தில் நிற்பவர்கள் குளிர் நீங்கப்பெறார். இவர்கள் சமீபித்தலாலும் தூரத்தில் நிற்றலாலும் நெருப்புக்கு நயமேனும் நஷ்டமேனு மில்லை. அது போல ஆன்மாக்கள் வழிபட்டு நண்ணுதலால் ஆணவம் நீங்கப் பெறுவர். ஆதலால், "நண்ணினர்க்கு நல்லன்" என்றார். அவைகள் அவரை நண்ணுவாயின் ஆணவத்தை விரைவில் நீங்கப்பெறா. ஆதலால், "நண்ணார்க்கு நலமிலன்" என்றார். அவர்கள் வழிபடுதலாலேனும் வழிபடாமையாலேனும் அவருக்கு நயமேனும் நஷ்டமேனும் விருப்பேனும் வெறுப்பேனும்

---

* சங்கரன் = சம் + கரன் = சுகத்தைச் செய்பவன்.

இல்லையாதலால் "சலமிலன்" என்றார். மனச் சலனத்தை ஆக்குபவை விருப்பு வெறுப்புக்களாம்.

இச் செய்யுளிலுள்ள மொழியும் பொருளும்

"சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கலால்
நலமில னுடொறும் நல்கு வானலன்
குலமில ராகிலுங் குலத்துக் கேற்பதோர்
நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சிவாயவே"

என்னுந் தேவாரத்திற் காண்க

அவ்வழியில் ஆன்மாவைச் செலுத்துதல்

உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வா யோவாது
மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து.

ப—ரை; உணர்வாய் - ஞானமாய் நின்று, மன்னுபவம்- அநாதியான பிறவிக்குக் காரணமாகிய ஆணவமென்னும் வியாதியை, தீர்க்கும் மருந்து - (திருவருளென்னும் மருந்தை ஊட்டித்) தீர்க்கும் வைத்தியநாதராகிய சிவபெருமானை, ஓவாது உன்னும் - இடையருமல் அன்போடு நினைத்து வழிபடுங்கள், உளது - இதனுல் வரும் முத்தியின்பமே நிலையான செல்வம், ஐயம் இலது - அவரை அன்போடு வழிபட்டால் அந்த முத்தியின்பத்தை விரைவில் அடைதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஆணவத்தின் பிரதானமான தொழில் அறிவை மறைத்தலாதலால் அதைக் கெடுக்கத்தக்கது அறிவே என்பதைக் காட்ட "உணர்வாய்" என்றார்.

என் கையிலுள்ள கொப்புளத்தை அன்புள்ள ஒரு வைத்தியன் கத்தியால் வெட்டுகிறான். வெட்டும்போது எனக்குத் துன்பம் உண்டாயினும் அந்தத் துன்பத்திலும் பெருந் துன்பமாகிய கொப்புளத்தின் வருத்தத்தை மாற்றுவதே வைத்தியனுடைய கருத்து. இதுபோல, நாம் தீவினை செய்தோமாயின், அந்தத் தீவினையாகிய மலத்தினுல் நாம்படும் பெருந்துயரத்தை

நீக்கும் வைத்தியமுறையாக* அதற்கேற்ற துன்பங்களைத்தந்து சிவன் அத்தீவினையாகிய மலத்தை நீக்குவர். மருந்துகளிற் சில கசப்பாயும் சில இனிப்பாயும் இருத்தல்போல, வினைகளை நீக்கும் மருந்தும் துன்ப மின்பமென இரு வகைத்தாம்.

அருளினால் உரைத்த நூலின் வழிவரா ததன்மஞ் செய்யின்
இருளுலா நிரயத்துன்பத் திட்டிரும் பாவம் தீர்ப்பன்
பொருளுலாஞ் சுவர்க்க மாதி போகத்தாற் புணியந் தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்கள் தீர்க்கும் மருந்திவை வயித்திய நாதன்.

—(சித்தியார்–2–33)

இந்த உண்மையை விளக்குதற்குச் சிவபெருமானுடைய திருவருளானது மருந்து எனப்படும். ஆன்மாவின் கன்மங்கள் அதனுடைய ஆணவம் மாயை என்னும் ஏனைய மலங்களால் வரையறுக்கப்படும். இவைகளையன்றி ஆன்மா வேறு வகையாகக் கன்மஞ் செய்யமாட்டாது. §

---

* சில புறச்சமயிகள் கடவுள் எரிச்சலுள்ளவ ரென்றும் பழிவாங்குபவரென்றும் சொல்லுகின்றனர். இப்படியானவர் கடவுளாகா ராதலால், அவர்களுடைய இந்தச் சொற்களே அவர்களது சமயம் பொய்ச்சமயம் என்பதற்குச் சாட்சியாகும்.

§ கணபதி, கந்தன் என்றிருவர் தனிவழியிற் சந்திக்கின்றார்கள். கணபதியிடத்தி லிருக்கிற பொன்னைக் கண்டு கந்தனுக்கு ஆணவ முயற்சியால் ஆசையுண்டாகிறது. கந்தனுடைய சரீரம் கணபதியுடைய சரீரத்திலும் பலமுடையதாயின், கந்தன் அந்தப் பொன்னைப் பறித்துத் தீவினைசெய்வான். அப் பொருளில் ஆசையுண்டாகாவிடில், அவன் அதிகம் பலவானாயினும் அந்தத் தீவினையைச் செய்யான். இதில் ஆசை ஆணவத்தாலாவது. பொன்னும் இருவர் சரீரமும் மாயைப் பொருள். ஆகவே கர்மமானது ஆணவம் மாயைகளால் வரையறுக்கப்படுவது; எந்தக் காரியத்திற்கும் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிக் காரியம் உண்டாகுமென்பது பிராந்தி. ஒரு காரணமுமின்றி, ''சுயாதீன இச்சைப்படி'' ஆன்மாக்கள் நல்வினை தீவினை செய்யுமென்று சில புறச்சமயிகள் பிதற்றுவர்.

இரண்டாம் அதிகாரம்—உயிரவைநிலை

அஃதாவது பலவாய உயிர்களது தன்மை.

ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதன.

பிறந்தநாண் மேலும் பிறக்குநாள் போலுந்
துறந்தோர் துறப்போர் தோகை.

ப—ரை: துறந்தோர் தொகை - ஆன்மாக்களுள் முத்தி யடைந்தோர் தொகை, பிறந்த நாள்போலும் - ஆன்மாக்கள் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழ்ந்த நாட்களின் தொகைக்குச் சமமாம், துறப்போர் தொகை - முத்தி யடையாமல் இருக்கும் ஆன்மாக்களின் தொகை, மேல் பிறக்கும் நாள் போலும் - ஆன்மாக்கள் இனிப் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழும் நாட்களின் தொகைச்குச் சமமாம்.

"துறந்தோர் துறப்போர்" என்றதினால், ஆன்மாக்கள் யாவும் அனாதியே மலபந்த முள்ளன என்பதுங் காட்டப்பட்டது. சிருஷ்டிக்குத் தொடக்கமில்லை யாதலாற் பிறந்த நாள் அநந்தம், ஆதலால் ஆன்மாக்களும் அநந்த மென்பது கருத்து.

கடவுள் ஒருவராய் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கினவராக, ஆன்மாக்கள் பலவாய் இயல்பாகப் பாசத்தடை யுடையவை. கடவுள் அநாதியே நிர்மலராதலால், அவர் ஆன்மா ஆகார்; சுத்த ஞானரூபியாய் ஆணவம் மாயைகளுக்கு மேலாய் அவற்றை யடக்கியாளும் சர்வ வல்லமை யுள்ளவராதலால், அவர் அவைகளாற் பிணிக்கப்பட்டுப் பசுவானா ரென்பது பொருந்தாது. அவற்றுள் தம்மை அகப்படுத்தினா ரென்னில் அதற்கொரு பிரயோசனமிருத்தல் வேண்டும். விளையாட்டுக்காகச் செய்கிறா ரென்னில், அந்த விளையாட்டு அவருக்குத் தேவையான பொருளாக முடிகின்றது. கடவுள் பரிபூரணராதலால் தேவையொன்று மில்லாதவர், ஆதலால், விளையாட்டுக்காகத் தம்மை மாயைக்குள் அகப்படுத்துகிறா ரென்பது பொருந்தாது. ஆன்மாக்கள் கடவுளல்ல வாயினும், சூரியனி

லிருந்துவரும் ஒளிபோலக் கடவுளின் அம்சமென்னில், அதுவும் பொருந்தாது, அவருடைய அம்சமும் அஞ்ஞானத்தைப் பொருந்தா தாதலின், சூரியனிலிருந்து ஒளி வருவதுபோலக் கடவுளிலிருந்து வருவது அவருடைய சத்தி, ஆன்மாவன்று.

கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றல்லவாயின், இரண்டு பொருள்கள் ஓரிடத்திலிருத்தல் இயலாதாதலாற் கடவுள் சர்வவியாபகரல்லரென்று முடியுமேயென்னில், கடவுளாயினும் ஆன்மாவாயினும் இருத்தற்கு இடம் வேண்டிய பொருளல்ல. நீளம் அகலம் உயரமுள்ள பொருள்களுக்கே இடம் வேண்டும். கடவுளும் ஆன்மாவும் அப்படியான பொருள்களல்ல. ஆதலால் ஆன்மாவினுண்மையாற் கடவுளுடைய வியாபகத்திற்குக் குறைவில்லை. கடவுள் ஆன்மாக்களோடு கலந்து நிற்குந் தன்மையிற் சத்தியெனவும், அவைகளுக்கு ஐந்தொழில் செய்து அவற்றை ஈடேற்றியாளுந் தன்மையிற் பதியெனவும், அவைகளைக் கடந்து நிற்குந் தன்மையிற் சிவமெனவும் சொல்லப்படுவர். அநாதியாயுள்ள இந்த இரண்டு பொருள்களுக்குமுள்ள தொடர்பு எப்படிப்பட்டதெனில், வைத்தியனுக்கும் நோயாளிக்கும், பிதாவுக்கும் பிள்ளைக்கும், அரசனுக்குங் குடிகளுக்கு முள்ள தொடர்பு போலாம். (1)

மூவகை ஆன்மாக்கள்

திரிமலத்தா ரொன்றதனிற் சென்றுர்க ளன்றி
யொருமலத்தா ராயு முளர்.

ப—ரை: திரிமலத்தார் - ஆணவம் கர்மம் மாயையென்னும் மும்மலத்தையுடைய சகலர் எனவும், அதனில் ஒன்று சென்றுர்கள் - மும்மலங்களில் ஒன்றுகிய மாயை நீங்கி ஆணவம் கர்மம் என்னும் இருமலங்களை யுடைய பிரளயாகலரெனவும், அன்றி - இவர்களைத் தவிர, ஒரு மலத்தராயும் - மாயையுங் கன்மமுமின்றி ஆணவமாகிய ஒரு மலமுடைய விஞ்ஞானகலர் எனவும், உளர் - மூவகையாய ஆன்மாக்கள் உண்டு.

பிரளயாகலர் என்னும் சொற்குப் பிரளயத்திற் கலை நீங்கியவர் என்பதும், விஞ்ஞானகலர் என்பதற்கு விஞ்ஞானத்தாற்

கலை நீங்கியவர் என்பதும் பொருள். இவர்கள் இவ்வாறு பக்குவ விசேடத்தாற் கலை நீங்கியவர்களென்றும் அநாதியே கலை நீங்கியவர்களென்றும் இருவகையினர்.

சகலர்க்கு ஆணவமலம் தூலதரமாயும், பிரளயாகலர்க்குத் தூலமாயும், விஞ்ஞானகலர்க்குச் சூக்குமமாயும் உள்ளது. விஞ்ஞானகலர்க்கும் மாயாகன்மங்கள் உளவாயினும், ஆணவ வலி சூக்குமமாதலால் அவர்கள் இவற்றால் தாக்கப்படாராதலால், ஒரு மலத்தாரெனப்பட்டனர். பிரளயாகலர்க்கு மாயை உளதாயினும் ஆணவவலி தூலமாதலால், அவர்கள் மாயையினாற் றாக்கப்படாமையால் இருமலத்தாரெனப்பட்டனர்.

இம்மூவகையோருட் சகலர் பிரகிருதி மாயாபுவனங்களிலும், பிரளயாகலர் சுத்தாசுத்த மாயாபுவனங்களிலும் விஞ்ஞானகலர் சுத்தாசுத்தமாயைக்கும் சுத்தமாயைக்கு மிடையேயுள்ள சுத்த பூதமுதற் சுத்தகாலமீறாயுள்ள தத்துவ புவனங்களிலும் வாழ்வர்.

ஆணவ சத்திகளின் இம்மூவகை நிலைகளுள், ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவர்கள் பல்வேறு வகைப்படுதலால், மூவகை யான்மாக்களுள் ஒவ்வொரு வகையிலுள்ளனவும் பலவேறு வகையான நிலையிலுள்ளன. (2)

மூவகை யான்மாக்களின் வேறுபாடு

மூன்றுதிறத் துள்ளாரு மூலமலத் துள்ளார்கள்
தோன்றலர்தோத் துள்ளார் துணை.

ப—ரை: மூன்று திறத்து உள்ளாரும் - அம்மூவகை யான்மாக்களும், மூலமலத்துள்ளார்கள் - அநாதியே ஆணவ மல சம்பந்தர்களாய் இருக்கிறவர்கள், துணையுள்ளார் - பிரகிருதிமாயை என்னுந் துணையினையுடைய சகலர்; தொத்துத் தோன்றலர் - மலத்தினாற் பிணிக்கப்பட்டிருக்குந் தமது நிலையை அறியாதவர்.

''மூலமலத்துள்ளார்கள்'' என்றதனால் விஞ்ஞானகலருக்கு ஆணவம் உண்டென்பதும், சகலர் பிரகிருதிமாயை உடையவர்

என்பதனாற் பிரளயாகலருக்கு அம்மாயை இன்றென்பதும் பெறப்படும். விஞ்ஞானகலரும் பிரளயாகலரும் மலத்தினாற் பிணிக்கப்பட்டதை உணர்பவராம். (3)

ஆன்மா வலியற்றது

கண்டவற்றை நாளுங் கனவிற் கலங்கியிடுந்
திண்டிறலுக் கென்னோ செயல்.

ப—ரை: நாளும் கண்டவற்றை - நனவிலே நாள் தோறுங் கண்ட பொருள்களை, கனவிற் கலங்கியிடும் - கனவிலே மாறிக் காண்கின்ற, திண் திறலுக்கு - வலியற்ற ஆன்மாக்களுக்கு, செயல் என்னோ - தம் செயலாவது யாது?

திண்டிறல் என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. நனவிலே காணப்படும் பொருள்கள் மனத்திலே பதிந்திருப்பன. அந்தப் பொருள்கள் கனவிலே காணப்படுந்தன்மை ஆன்மாவினுடைய இன்ப துன்ப நுகர்ச்சிக்குத் தக்கதாய் மாறும்; ஆன்மா கர்ம வசத்தால் வருந்தவேண்டியதாயின், உயிரோடிருக்கும் நண்பர் ஒருவர் இறந்தவர்போலவும், மகிழ வேண்டியதாயின் இறந்தவர் உயிரோ டிருப்பவர் போலவுந் தோன்றுவர். இப்படியான கனவினாற் பிராரத்தவினை சிறிது அநுபவிக்கப்படுகின்றது. நனவிலே கண்டபடி கனவிலே காணும் ஆற்றல் ஆன்மாவுக்கில்லாமையால் அது திறலற்றதாகும்.

நனவுக்குச் சாக்கிரமென்று பெயர். ஆன்மா சாக்கிர நிலையில் நிற்கும்போது: ஞானேந்திரிய மைந்தும், கன்மேந்திரிய மைந்தும், சப்தாதி யைந்தும், வசனாதி யைந்தும், வாயுக்கள் பத்தும், அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், புருடதத்துவமுமாகிய முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். கனவிற்குச் சொப்பனமென்று பெயர், சொப்பனத்திலே: மேற்சொல்லிய முப்பத்தைந்துள், ஞானேந்திரியமும் கர்மேந்திரியமும் ஒழிந்த இருபத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். நித்திரையாகிய சுழுத்தி நிலையில்: அந்தக்கரணங்களுட் சித்தமும், வாயுக்களுட் பிராணனும், புருடனுமாகிய மூன்றுந் தொழிற்படும். அடுத்த நிலையாகிய துரியத்திற் பிராணனும் புருடனுந் தொழிற்படும். துரியாதீதத்திற் புருடன் ஒன்றே தொழிற்படும். இந்த ஐந்து

நிலைகளிலும் ஆன்ம முயற்சிக்கு மத்தியஸ்தானங்கள் முறையே நெற்றியும், நெற்றியின்கீழ் கழுத்துவரையும், கழுத்தின்கீழ் இருதயம் வரையும், இருதயத்தின்கீழ் கொப்பூழ் வரையும், கொப்பூழின்கீழ் மூலாதாரம் வரையுமாம். இந்த ஐந்து நிலைகளுக்கும் அவத்தை யென்று பெயர். சிவதத்துவம் ஐந்தும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும், பூதம் ஐந்தும் இந்த நிலைகளின் போக்கு வரவுக்குக் காரணமாகாமையால் இவைகளோடு சேர்த்தெண்ணப்படவில்லை.

இந்த அவத்தைகள் நின்மலாவத்தை, யோகாவத்தை, சகலாவத்தை என மூவகைப்படும். அவற்றுள், நின்மலாவத்தையிலே ஆன்மாவானது புறக்கரண முட்கரணங்களிற் சார்ந்திருக்குந் தன்னையறிவது சாக்கிரம்; புறக்கரணத்தை விட்டு உட்கரண முயற்சியுடன் கூடித் தன்னை யறிவது சொப்பனம்; போகங்களில் விருப்பின்றிச் சலனமற்ற மனத்துடன் கூடியிருப்பது சுழுத்தி; மனத்தையும் விட்டு ஞானத்துடன் கூடியிருப்பது துரியம்; சிவத்துடன் ஐக்கியம் பண்ணியிருப்பது துரியாதீதம், யோகாவத்தையிலே பிரத்தியாகாரம் சாக்கிரம், தாரணை சொப்பனம், தியானம், சுழுத்தி, சமாதியிலே தற்சொரூப தரிசனந் துரியம்; சிவனைத் தரிசிப்பது துரியாதீதம். சகலாவத்தையிலே ஆன்மாக்கள் விழிப்பாயிருந்து காண்டல் கேட்டல் முதலிய தொழில்களில் நிற்றல் சாக்கிரம்; கனுக் காணும் நிலையாகிய தாக்குத லில்லாத நித்திரை சொப்பனம். கனுவில்லாத உறுதியான நித்திரை சுழுத்தி. துன்பத்தினுல் அறிவுகேடான நிலை துரியம், கருவிகளினின்றும் ஆன்மா நீங்கும் நிலை துரியாதீதம்.

ஆன்மா அறிவிக்க அறிவது

போறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக்
கறிவென்ற பேர்நன் றற.

ப—ரை: பொறியின்றி - ஐம்பொறிகளில் ஏதாயினுமொன் றில்லாமல், ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு - ஒரு விஷயத்தையும் அறியமாட்டாத ஆன்மாவுக்கு, அறிவு என்ற பெயர் - அறிவு என்றுரைத்த பெயர், அற நன்று - பிழையானதாம்.

புந்தி ஆகுபெயராய் ஆன்மாவை உணர்த்திற்று. நன்று இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. சகலாவத்தையிலே ஆன்மாக்கள் பொறிகளினது துணைகொண்டே அறிவன; ஆதலால் அந்தநிலையிலே தாமே அறியும் அறிவில்லாதன. (5)

ஆன்மா இயல்பாக அறிவுப்பொருள்

ஒளியு மிருளு முலகு மலர்கட்
டெளிவி லெனிலென் செய.

ப—ரை: ஒளியும் - சூரியன் நெருப்பு முதலிய சுடர்களும், இருளும் - மயக்கத்தைத் தருவதாகிய இருளும், உலகும்-(பலவகைப்பட்ட பொருள்களோடு சிறந்து நிற்கும்) உலகமும், அலர்கண் தெளிவு இல் எனின், விழித்திருக்குங் கண்ணிற் காணுந் தன்மை இல்லையாயின், என்செய - என்ன பயனை உடையன?

அவைக ளிருந்தும் அவைகள் அறியப்படாமற்போம். அப்படியே, ஒளியாகிய சிவமும் இருளாகிய மலமும் உலகமாகிய மாயையும், விழித்திருக்கும் கண்ணாகிய ஆன்மாவுக்கு அறியுமாற்ற லில்லையாயின், அறியப்படமாட்டா. ஆயினும், **அவற்றை ஆன்மா அறிதலால், அது அறிவுப் பொருளேயாம்.** *அந்த அறிவைக்கொண்டு, ஆன்மாவானது தொழில்களைச் செய்யும் முறைமையையும், விரும்பவேண்டியவை எவையென்பதையும் அறிதலால், அதற்கு அறிவு, தொழில், இச்சை ஆகிய மூன்றும் உள்ளவைகளாம். இவைகள் முறையே ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தி எனப்படும்.* (6)

ஆன்மா சதசத்து

சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தறியா தங்கணிவை
யுற்றசத சத்தா முயிர்.

ப—ரை: சத்து அசத்தைச் சாராது - நிலைபெற்ற ஞானமாகிய சிவம் நிலையற்றனவாகிய மாயைப் பொருள்களைப் புதிதாகச் சுட்டியறிய வேண்டுவதில்லை (அவர் என்று மறிபவராதலால்), அசத்து அறியாது - சடப்பொருள்கள் ஒன்

றையுமறியமாட்டா, அங்கண் - அப்படி யிருத்தலால், இவை உற்ற - சிவத்தையும் சடப்பொருள்களையும் அறிவன, சதசத்தாம் உயிர் - சத்தாகமலும் அசத்தாகாமலும் சத சத்தாயிருக்கும் ஆன்மாக்களாம்.

சாராது என்பதற்கு அறியும் விடயமாகக் கொள்ளாது எனினுமாம். ஆன்மா மலத்தினுல் மறைப்புண்டு சத்தி மடங்கிக் கிடத்தலால் அசத்தாதற்கும், முத்திகாலத்தில் மறைப்பு நீங்கித் தனது சத்தி விளங்கி நிலைத்தலால் சத்தாதற்கும் பொதுவாய் நிற்றலால் சதசத்தாகும் என்றும், முத்தியிலே ஆணவம் தனது சத்தி மடங்கிக் கிடத்தலாலும் கர்மம் அற்றுப் போதலாலும் மாயை நீங்குதலாலும் இவை மூன்றும் அசத்துஎன்றும் கூறுவர் ஒரு சாரார். இதிலே சத்து என்பது சித்து என்னும் பொருளை உடையதென்றும், சிவம் என்றும் அறிவுடையதாதலால் சித்தென்றும் மலங்கள் என்றும் அறிவில்லாதவையாதலால் அசித்தென்றும், ஆன்மா இயல்பாக அறிவுப் பொருளாயும், ஆணவ மறைப்பால் அறிவில் பொருளாயும் உண்மையால் சிதசித்தென்றும் சொல்லப்படுமென்பர் வேறொருசாரார், சிவஞானபோத மூலத்திலே சித்து, அசித்து என்னும் சொற்களே உறவாதலால், சத்து என்பது சித்து என்னும் பொருளை உடைய தென்பதே அதிகம் பொருத்தமானதாம்.

உயிர் கடவுளை எவ்வாறறியுமெனின், அவருடைய ஞானம் கிடைக்கும்போது அதைக்கொண்டு அது அவரை அறியும். அப்படி அறியும்போது, அவரைத் தன்னின்வேருய் அறியாது; அது அவராகி நின்றே அறியும். "உய்த்தல்" என்றும் பாடமுண்டு.

'சிவஞானத்தைப் பெறுதற்குமுன் நான் கடவுளையறிய இயலாதாயின் அவரைத் தியானித்தலும் வணங்குதலும் எவ்வாருகும்? தியான வணக்கங்களின்றி முத்திநிலை கைகூடாதே!" என்னில், கடவுள் தம்மை ஆன்மாக்கள் வழிபடுதற்காக அநேக மூர்த்தங்களை ஆகமங்களிலே விதித்தருளினர். அவைகள் சிவாலயங்களிலுள்ள திருவுருவங்கள். அவைகளைக் கண்ணுலே தரிசித்துக் கடவுளாக நினைத்து வணங்கினல்

அவரை நேரே வணங்கும் பலனுண்டாகும். அந்தத் திருவுருவங்களைத் தியானித்தல் அவரைத் தியானித்தலாம். கோயிலிற் செய்யப்படுந் தொண்டுகள் அவருக்கு நேரே செய்யப்படுந் தொண்டுகளாம். இவைகளோடு சத்திரூபமாகிய மந்திரங்களையுச்சரித்தலும், தேவார திருவாசக முதலிய அருட்பாக்களைப் பாடுதலும் அவரைச் சமீபிக்கச்செய்யும் வழிகள். கோயிலுக்குப்போக இயலாத காலங்களிலே, அங்கே யிருக்குந் திருவுருவங்களை மனத்திலே பதித்து வழிபடலாம். யோகநிலையையடைந்தவர்கள் கோயில்வழிபாட்டோடு யோக வழிபாடுஞ் செய்வர். கோயில் வழிபாட்டைப் பழிப்போர் சிலர் சிற்சில வடிவங்களாகக் கடவுளை நினைத்துத் தாம் வழிபடுகிறதாகக் கூறுவர். அவர் நினைக்கும் உருவங்களும் கடவுளுடைய உருவங்களல்லவே. அவைகளிலே சிவபெருமானுடைய திருக்குணங்கள் அமையப்பெருமையாலும், கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்களில் அவைகள் அமைந்திருத்தலாலும், அவர்களது மனம் போனபடியே எண்ணு முருவங்கள் பெரும் பயனற்றவைகள். வேறுசிலர் அவருடைய குணங்களைத் தியானிக்கிறார்களாம். குணத்தைத் தியானித்தல் அவரைத் தியானித்தலன்று. யோகக்காட்சியும் பரமசிவத்தைக் காண்பதன்று. ஆதலாற் கடவுளை நேரேயறியுஞ் சுத்தஞானி தவிர்ந்த மற்றை யெல்லோரும் பிரதிமை வாயிலாகவே கடவுளை வணங்குகின்றனர். பிரதிமைகளுட் கோயிலிலுள்ள பிரதிமைகள், சிவபெருமானாற் கற்பிக்கப்பட்டமையாலும், அன்பர்களுக்கு அப்படியான உருவங்கள் தோற்றி அருள்செய்ததினாலும், சிவசத்தியாகிய மந்திரநியாசத்தினாலே அவருடைய திருவருள் தயிரில் நெய்போலத் தோன்றி நிற்றலாலும், எல்லாப் பிரதிமைகளுள்ளும் சிறந்தவைகளாம். (7)

ஆன்மா தன்வய மில்லாதது

இருளி லிருளாகி யெல்லிடத்தி லெல்லாம்
பொருள்க ளிலதோ புவி.

ப—ரை: இருளில் இருளாகி - இருள் வந்தகாலத்து இருளாகியும், எல் இடத்தில் எல் ஆம்பொருள்கள் - ஒளி வந்தபோது விளங்கியும் நிற்கும் பொருள்களை, புவி இல

தோ - பூமியுடையதன்றே? [அப்படியான பொருள்கள் பூமியிலுண்டு; அவை படிகம் முதலியன. ஆன்மா இப்படியான பொருள்களைப் போல்வது]

படிகமானது இருளிலே இருட்டன்மையாயும், நடுப்பகற் சூரியஒளி படும்போது ஒளிமயமாயும் இருக்கும்; அதுபோல ஆன்மாவானது ஆணவத்தோடு சேர்ந்து நிற்கும்போது அறிவு கெட்டுச் சடப்பொருளாயும், சிவஞானத்தைப் பெறும்போது முற்றறிவுடைய பொருளாயும் உள்ளது. "ஆணவத்தோடத்து விதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத் தாணுவினே டத்துவிதமாகுநா ளெந்நாளோ" என்றார் தாயுமானவர். ஆன்மாவானது ஆணவத்தினுலே தாக்கப்படுதலால் அது தன்வயமில்லாததாம்.

ஆன்மா சிவத்தைக் காணுமைக்குக் காரணம்

ஊமன்கண் போல வொளியு மிகவிருளே
யாமன்கண் காணு தவை.

ப—ரை: ஊமன்கண் போல - கூகையின் கண்ணுக்குச் சூரியனது ஒளி தோன்றும லிருப்பதுபோல, மன்கண் காணுதவை - சிவபெருமான் அருளும் ஞானத்தைக் கொண்டு காணுத ஆன்மாக்களுக்கு, ஒளியும் மிகஇருளே ஆம் - சிவமாகிய ஒளி தோன்றுமல் நிற்கும்.

"வாமன்" என்றும் பாடமுண்டு. வாமன் - சிவபெருமான்; சூரியப்பிரகாசமாவது கூகையினது கண்ணிலும், மனிதர் ஆடு மாடு முதலிய உயிர்களினது கண்ணிலும் ஒரேதன்மையாகவே படுகின்றது. ஆயினும் அந்தப் பிரகாசத்தைக் கூகை காண மாட்டாமலும் மனிதர் முதலிய உயிர்கள் காணக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. இந்த வேறுபாடு கண்களிலுள்ள வேறுபாடன்றிச் சூரியப் பிரகாசத்திலுள்ள வேறுபாடன்று. அதுபோலக் கடவுள் எல்லா ஆன்மாக்களிலும் ஒரே தன்மையாகக் கலந்து நிற்கவும், அவைகளின் வேறுபாடான நிலைகளினுற் சில அவரை யறியத்தக்கனவாயும், வேறு சில அறியமாட்டாமலும் இருக்கின்றன. ஆணவச் சார்புள்ள ஆன்மா கடவுளை அறியமாட்டாது; திருவருட்சார்புள்ள ஆன்மா சிவஞானமாகிய

கண்ணுற் கடவுளைக் காணும். "பொல்லா விருளகற் றுங்கதிர் கூகையென் புட்கண்ணினுக், கல்லா யிருந்திடுமா றெக்குமே யறிவோ ருளத்தில், வல்லா ரறிவா ரறியார் தமக்கு மயக்கங் கண்டாய், எல்லாம் விழிமயக் கேயிறை வாகச்சி யேகம்பனே" என்று பட்டினத்தடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். (9)

ஆன்மா அருளைப்பெற முயலல்வேண்டும்

அன்றளவு மாற்றுமுயி ரந்தோ வருடேரிவ
தென்றளவோன் றில்லா விடர்.

ப—ரை: அன்று அளவும் - அநாதியாகவே, அள வொன்று இல்லா இடர் . (பிறந்திறந்து) அளவில்லாத துன் பங்களை. ஆற்றும்உயிர் - தாங்கிநிற்கும் உயிர்கள், அந்தோ- ஐயோ!, அருள் தெரிவது என்று - ஆணவம் நீங்கித் திரு வருளாகிய ஞானத்தைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை யடைவது எக்காலம்!

நாம்படுந் துன்பத்திற்குக் கணக்கில்லை யாதலால், அவற்றி னின்று நீங்குதற்கு முயலல் வேண்டுமென்பதும், அதற்காகக் கடவுள் விதித்தபடி நடந்து அவரிலுள்ள பற்றை வளர்த்தல் வேண்டுமென்பதும் இதன் கருத்து (10)

மூன்ரும் அதிகாரம்—இருண்மலநிலே.

அஃதாவது ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து இருள்போல நிற் கும் ஆணவத்தினது தன்மை. ஆணவத்தை நீக்குதற்குக் கருவியா யுள்ள மாயையினது தன்மையும் ஆணவத்தா லுண்டாகுங் கர்மத் தினது தன்மையும் தொடர்புபற்றிக் கூறப்படுதலால் இவ்வதிகாரம் மும்மலங்களையும் விளக்குகின்றது,

முப்பொருளும் இன்ப துன்பமும் உள்ள பொருள்கள்

துன்றும் பவத்துயரு மின்புந் துணைப்பொருளு
மின்றென்ப தெவ்வாறு மில்.

ப—ரை: துன்றும் பவத்துயரும் - நெருங்கிய பிறவித் துன்பமும், இன்பும் - முத்தியாகிய பேரின்பமும், துணைப் பொருளும் - பிறவித் துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய மும்மலங் களும் முத்திக்குக் காரணமாகிய சிவமும், இன்று என்பது- இல்லாத பொருள்கள் என்று சொல்லுவது, எவ்வாறுமில் - சுருதி யுத்தி அனுபவம் * என்னும் அளவைகள் எவ்வாற் ருலு மில்லை.

உலகாயதன் கடவுளும் முத்தியின்பமும் ஆன்மாவும் மல மும் இல்பொருள்களென்று கூறுவன். ஆயினும், மனிதன் விலங்கு பறவை மரம் புல் முதலியவற்றினது சரீர அமைப் பைப் பார்க்கும்போது, அந்தச் சரீரங்கள் நிமித்த காரண மாகிய கடவுளில்லாமல் அணுக்கள் தாமே கூடுவதினு லுண் டாகா வென்பது புலப்படும்; ஆதலால், கடவுள் ஒருவரிருக் கிருரென்பது அநுமானத்தாலும் பெறப்படும். பிறவியெடுத் தனுபவிக்கும் இன்பங்களுள் உலக இன்பங்கள் துன்பமாய் முடி தலும், பயன் கருதாது கடவுளை வழிபடலால் வருமின்பம் இன்பமாகவே நிலைத்தலும் நாம் காண்கின்றேம். இதனுலே சிவாநுபவத்தாற் பெறப்படும் நித்திய இன்பமாகிய முத்தி யின்ப உண்மையும் கொள்ளப்படலாம். (1)

ஆணவத்தினுண்மை அனுமானத்தால்துணியப்படும்

இருளான தன்றி யிலதேவையு மேகப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருள்.

ப—ரை: எவையும் - உலகத்திலேயுள்ள பலவகைப் பட்ட பொருள்களும், ஏகப்பொருளாகி - (அவற்றின்தன்மை தோன்ருமல்) ஒரே பொருளாக, நிற்கும் பொருள் – தோன்

---

* சுருதியாவது வேதாகமங்களாகிய கடவுள் வாக்கு. அநு பவமாவது இந்திரியங்களால் அறியப்படும் அறிவு; யுத்தியாவது அநுபவவுணர்வை அளவை நூற்படி பலவாருகப் பொருத் தலாற் பெறப்படும் அறிவு. இவை முறையே உரை, கருதல், காண்டல் எனப்படும்.

றச் செய்யும் பொருள், இருளானதன்றி இலது - இருளுரு வான பொருளன்றி வேறு பொருள் இல்லை.

இருள் மிகுந்த இரவிலே, வழியில் நிற்கும் மரம் மர மாகத் தோன்ருது, அவ்வழிச் செல்வோர் அதைக் காணுது அதிலே தலையைத் தாக்குவர். அதிலே கிணறிருந்தால், கிணறு தோன்ருமையாற் கிணற்றுள் வீழ்வர்; பாம்பு கிடந்தால், அது தோன்ருமையால், அதிலே மிதித்துக் கடிக்கப்படுவர். இவ் வாறு, பொருள்களுடைய தன்மையை மறைப்பது இருளுருவ மான பொருள். பதி பசு பாசங்களின் தன்மை மறைக்கப் படுகின்றபடியால், அவற்றை மறைப்பதாகிய இருள்போன்ற ஒன்று இருத்தல்வேண்டும் என்பது அநுமானம், இப்பொருள் ஆணவம் எனப்படும். இது பிறவித் துன்பத்தை மறைத்து அதை இன்பமாகக் காட்டி, ஆன்மாவை அத்துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய வினையிலே செலுத்துகின்றது; வீட்டின் பேரின் பத்தை மறைத்துத் துன்பமாகக் காட்டி, அந்தவழியில் ஆன் மாவைச் செல்லவிடாது தடுக்கின்றது; கடவுளுடைய திருவரு ளின் பெருமையை மறைத்து ஆன்மாவுக்கு அகந்தை மமதை களை உண்டாக்கி மயக்குகின்றது அகந்தை மமதைகள் "யான்" "எனது" எனவும்படும். இவைகள் மயக்கங்கள் என்பதை "யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க் குயர்ந்த உலகம்புகும்" என்னுந் திருவாக்காலுந் தெளிக.

ஆணவத்தின் குணங்கள்; மோகம். மதம், ராகம், விஷா தம், சோஷம், வைசித்திரியம், அரிசம் முதலியன. மோகம் நல்லறிவை மயக்குவது. மதம் உலகஇன்பங்களை மேலாக மதிக்கச் செய்வது. ராகம் உலக இன்பங்களில் ஆசையை உண்டாக்குவது. விஷாதம் அனுபவித்த இன்பம் பின்புகிடை யாதபோது வருத்துவது. சோஷம் பற்றுள்ளவர்களிலிருந்து நீங்கவேண்டிய காலத்தில் வருத்தி உடம்பை மெலியச் செய் வது. வைசித்திரியம் ஆன்மா தன்னிலுள்ள குற்றங்களைக் கடவுளிலேற்றித் தன்னுடைய பெருமைகளை வியந்து அதி சயிக்கச் செய்வது. அரிசம் உலக இன்பங்களை அநுபவிக்கும் போது ஆன்மா தனக்கு ஒரு குறையுமில்லை என நினைக்கச் செய்வது. இவற்றுள் ராகமாகிய அவாவே உயிர்களை அதிக மாய் அலைப்பது "அவாவெள்ளக் கள்வனேனை" * என, மணிவாசகப்பெருமானும், "அவாவென்பதெல்லா வுயிர்க்கு

மெஞ்ஞான்றுந், தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து" (37-1) எனத் திருவள்ளுவநாயனரும் பாடியருளினர்கள்.

ஆணவம் — அணுவாக்குவது அணு — மிகச் சிறியபொருள். ஆன்மாவின் சர்வஞ்ஞத்துவத்தைத் தடுத்து. அதின் அறிவை அணுவாக்குதலினல் ஆணவமெனப்படுகிறது. (2)

ஆணவம் இருளிற் கொடியது

ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டு
மிருபொருளுங் காட்டா திது.

ப - ரை: இருள் - இருளானது. ஒரு பொருளுங் காட்டாது - மற்றைய பொருள்களைக் காட்டாதாயினும், உருவங் காட்டும்-தன்னுடைய உருவத்தைக் காட்டும்; இது - இந்த ஆணவமானது, இருபொருளுங் காட்டாது - பிற பொருள்களையும் தன்னையும் மறைக்கின்றது; ஆதலால், இது இருளினுங் கொடியது.

இருள் தன்னுடைய உருவத்தைக் காட்டுதலினலே, இருள்ளபோது விளக்கோடு போவார்கள்; விளக்கில்லையாயின் அவதானமாய்ப் போவார்கள். ஆதலால், இருளினல் துன்பமடைவோர் மிகச் சிலர். ஆணவ இருளானது தன்னைக் காட்டாது நிற்றலால், ஆன்மாக்கள் அதினுடைய வஞ்சனையை உணராமல், ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அதனல் மயக்கமுற்று, அதினுடைய வலையிற்சிக்கி வருந்துகின்றன. ஒருவன் கொடிய கொலைத்தொழிலைச் செய்யும்போது, அதைச் சரியான செயலென்று நினைத்துச் செய்கிருன்; கைக்கூலி வாங்குகிறவன் தன்னுடைய செயல் மிகச் சாதுரியமானதென்று நினைத்து அந்தத் தீயதொழிலைச் செய்கிருன். புலாலுண்ணல் தீயசெயலென்று உணர்ந்தவர்களும், "அஃதெப்படியாயினு மாகுக, நாம் உண்போம்" என்று சொல்லக்கூடியதாகப் புலாலிலே பேராசை யுண்டாகின்றது. இப்படியே, தீயசெயல்களை நல்லவைகள் போலக் காட்டித் தன்னை மறைத்து அடுத்துக் கெடுக்குங் குணமே ஆணவத்திலுள்ள பெரும் பொல்லாங்காம்.

---

* திருவாசகம்—திருச்சதகம் 24.

ஆணவம் அநாதியாய் ஆன்மாவோடுள்ளது

அன்றளவி யுள்ளொளியோ டாவி யிடையடங்கி
யின்றளவு நின்ற திருள்.

ப—ரை: அன்று அளவி - அநாதியே ஆன்மாவோடுள்ளதாய், உள் ஒளியோடு ஆவியிடை அடங்கி - அவ்வான்மாவுக்குப் பிராணனாகிய சிவமும் அதனோடு நிற்க, அந்தச் சிவத்தைச் சாராது ஆன்மாவைச் சார்ந்து, இருள் - ஆணவமானது, இன்றளவும் - இன்றுவரைக்கும், நின்றது - நீங்காது நின்றது.

மாயை கர்மமாகிய மற்றைய மலங்கள் சர்வசங்கார காலத்தில் ஆன்மாவைவிட்டு ஒதுங்கிநின்று மகாசிருட்டித் தொடக்கத்தில் அதைச் சார்வன. ஆணவமானது சர்வசங்காரத்திலும் ஆன்மாவோடு நிற்பது. ஆகவே அது முத்திநிலை வரைக்கும் ஆன்மாவினின்றும் நீங்காதது. அது ஆன்மாவோடு நிற்குமன்றி, ஆன்மாவுக் குயிராய் நிற்குஞ் சிவத்தைப்பற்றாது.

ஆணவம் அநந்த சத்திகளை யுடையது

பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங்
கணவர்க்குந் தோன்றாத கற்பு.

ப—ரை: பலரைப் புணர்ந்தும் - எண்ணில்லாத ஆன்மாக்களைப் பொருந்திக் கலந்து நின்றும், இருட் பாவைக்கு - ஆணவமாகிய பெண்ணுக்கு, கணவர்க்கும் என்றுந் தோன்றாத கற்பு உண்டு - தனது நாயகராகிய ஆன்மாக்களுக்குத் தன்னைக் காட்டாம லிருக்கும் நியம முண்டு.

கற்புள்ள பெண்கள் பிற ஆடவர்களோடு சேராதவர்களாய்த் தம்முடைய சொந்த நாயகருக்குத் தம்மைக் காட்டி நிற்பர். இவர்களுடைய தன்மைக்கு முழுமாறாக, ஒரு ஆன்மாவைப் பிடித்திருக்கும் ஆணவமே பிற ஆன்மாக்களோடு சேர்ந்தும் அந்த ஆன்மாவுக்குந் தன்னைக் காட்டாமல் நிற்கின்றது. "ஒவ்வோ ரான்மாவையும் பிடித்திருக்கும் ஆணவம் வேறு ஒன்றா?" என்னுங் கேள்விக்கு விடையாக, அது வேறன்று

என்பதைக் காட்ட "இருட்பாவை" என்றும், அது பல வகைச் சத்தியுடைய தென்பதைக் காட்ட "பலரைப் புணர்ந் தும்" என்றுங் கூறப்பட்டது. "ஒன்றதாய் அநேகசத்தி யுடையதாய்" என்றார் பிறரும். (5)

ஆணவம் மெய்யுணர்வைத் தடுப்பது

பன்மொழிக ளென்னுணரும் பான்மை தெரியாத
தன்மையிரு ளார்தந் தது.

ப—ரை: **பன்மொழிகளென் - வேறு பல காரணங் களைப் பேசிப் பயனென்ன, உணரும் பான்மை தெரியாத தன்மை - (ஆன்மா உண்மைகளை)** அறியாமல் நிற்கும் மயக் கம், **இருளார் தந்தது - ஆணவம் தந்த** மயக்கமாம்.

(1) சிலர் இந்த மயக்கம் மாயையினால் உண்டான தென்பர், சர்வசங்கார காலத்திலே மாயை ஆன்மாவினின்றும் நீங்கும்போது ஆன்மா ஞானத்தைப் பெறுமையாலும், மாயை யினால் உண்டாக்கப்பட்ட சரீரம் அஞ்ஞானத்தைச் சிறிது நீக்கி நன்மை தீமையை ஒருவாறு உணருதற்குக் கருவியா யிருத்தலாலும். அஞ்ஞானத்திற்கு மாயை காரணமென்பது பொருந்தாது,

(2) வேறு சிலர் இதற்குக் காரணம் கர்மம் என்பர். கர்மமானது மோகம், மதம் முதலிய மயக்கங்களின் காரிய மாதலால் அது மயக்கத்துக்குக் காரணமாகாது.

(3) வேறு சிலர் ஆணவமானது ஞானத்தின் இன்மை யன்றி ஒரு பொருளன்றென்பர். அது இல்பொருளாயின், அதிலிருந்து உள்ள பொருளாகிய அவா உண்டாகாது. ஆத லால், ஆணவம் ஞானத்தின் இன்மையன்று. ஆன்மாவின் மயக்கத்துக்குப் பலர் பலவாறு காரணங் கற்பித்தலால், "பன்மொழிகளென்" என்றார்.

ஆன்மா அறியவேண்டிய உண்மைகளாவன: கடவுள் ஒருவர், நாம் அவருக்கு அடிமையாகிய ஆன்மாக்கள், நம்மைப் பீடித்திருப்பது மலம், அம்மலத்தினின்றும் நீங்கி நித்தியானந்

தத்தை யனுபவிப்பதே நாம் அடையவேண்டியநிலை என்பன முதலானவையாம்.

ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமன்று

இருளின்றேற் றுன்பே னுயிரியல்பேற் போக்கும்
பொருளுண்டே லொன்றுகப் போம்.

ப—ரை: இருள் இன்றேல் - ஆணவம் என்ற பொருள் இல்லையாயின், துன்பு ஏன் - ஆன்மாவுக்குப் பிறவித் துன்பமிராது; உயிரியல்பேல் - இந்த ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமாயின், போக்கும் பொருள் உண்டேல் - ஆணவத்தைக் கெடுக்கத்தக்க பொருளொன்று உள்ளதாயின், ஒன்றுகப் போம் - (அப்பொருள் ஆணவத்தைக் கெடுக்கும்போது) அக்குணத்தையுடைய பொருளாகிய ஆன்மாவுங் கெட்டுப்போம்.

"இருளின்றேல் துன்பேன்" என்று, "துன்பத்துக்குக் காரணம் ஆணவம்" என்றதினுலே, துன்பத்துக்கு நேரே காரணமாகிய கர்மம் ஆணவத்தா லுண்டாவதென்பது பெறப்படும்.

குணம் அழியும்போது குணத்தையுடைய பொருளும் அழியவேண்டும். நெருப்பின் குணமாகிய சூடு இல்லாமற் போகும்போது நெருப்பும் இல்லாமற்போம். நான்கு பக்கமும் சமமாயிருத்தல் சதுரத்தின் குணம். சமமா யிருக்குங் குணங்கெடச் சதுரமுங்கெடும். அதுபோல, ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமாயின், அது திருவருளாற் கெடும்போது ஆன்மாவுங் கெடவேண்டும். முத்திநிலையில் ஆன்மா கெடாதிருத்தலால் ஆணவம் அதன் குணமன்று என்பது அநுமானம்.

ஆணவம் அநாதி

ஆசாதி யேலணைவ காரணமேன் முத்திநிலை
பேசா தகவும் பிணி

ப—ரை: ஆசு ஆதியேல் - ஆணவமானது ஆன்மாவை இடையிற் சேர்ந்ததாயின், அணைவ காரணம் என் - அது அதைச் சேர்தற்கு இடையிலுண்டான காரண மென்ன;

(அன்றியும்), முத்தி நிலை - (ஆன்மா சுத்தமாயிருக்கும்) முத்தி நிலையிலும், பிணி பேசாது அகவும் - ஆணவம் ஒரு காரணமுமின்றி, முன்போலவே, அதைத் திரும்பவும் பிடித்தல் கூடும்.

ஒரு பொருள் இருந்தபடி யிருப்பதற்குப் புதுக் காரணம் வேண்டியதில்லை. [உ—ம்] (1) பலகையின்மே லிருக்கும் புத்தகம் இருந்தபடியே யிருப்பதற்குப் புதிதாகக் காரணஞ் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எங்தெந்தத் தத்துவங்கள், அதை அந்த இடத்தில் முன் நிறுத்தினவோ, அவைகளே அதைப் பின்னும் நிறுத்தத் தக்கவை. அந்தப் புத்தகம் பின்பு அதிலில்லையாயின். அந்த மாறுதலைச் செய்தற்கு ஒரு புதுக்காரணம் வேண்டும். அந்த இடத்தில் அதை நிறுத்தின தத்துவங்கள் குறைந்தாயினும் கூடியாயினும் இருத்தல் வேண்டும். அந்தப் பலகையைச் சரித்தலாகிய ஒரு தத்துவம் கூடுவதால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும்; அல்லது அந்தப் பலகையைத் தாங்கிநிற்கும் கால்கள் இரண்டு விலகுவதனால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும். (2) முன் பனிக்கட்டியாயிருந்த பொருள் பின்னுங் கட்டியா யிருக்கக் காரணந் தேடவேண்டியதில்லை. பின்பு அது நீரானால், அதற்குக் காரணம் வேண்டும். இப்படியே ஒரு பொருளினது நிலைமை மாறும்போது அந்த நிலை மாறுதற்குக் காரணம் வேண்டுமாதலால், ஆணவமானது முன் வேறிடத்தில் நின்று பின் ஆன்மாவைச் சேர்ந்ததாயின், அந்த ஆணவத்தின் நிலையை மாற்றி ஆன்மாவோடு சேர்ந்த ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அப்படி அதை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க பொருள் ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில், ஆன்மாவும் ஆணவமுமல்லாமல் நிற்கும் பொருளாகிய கடவுள் பேரருளுடையராதலால், ஆன்மாவுக்குத் துன்பத்தை வருவிக்கும் மலத்தை அதனோடு சேர்க்கமாட்டார். ஆன்மாவும் அறிவுடையதாதலால் தனக்குத் தீமையான ஒரு பொருளைத் தேடிப்பிடியாது. ஆணவம் சித்துப் பொருளன்றாதலால் தானாக ஆன்மாவைச் சேர மாட்டாது. ஆணவத்தை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க காரணமில்லையாயின், ஆணவம் ஆன்மாவை இடையிட்டுச் சேர்ந்ததன்றென்பது துணியப்படும். ஆதலால், ஆணவம் அநாதியே ஆன்மாவோடுள்ளது அன்றியும், சுத்தமான ஆன்மாவை ஆணவம் இடையிலே தானாகப் பிடித்ததாயின், ஆன்மா முத்தி

யடைந்த பின்னும் அது ஆன்மாவோடு சேரத்தக்கதாகும். முத்திக்குப் பின் ஆணவம் ஆன்மாவைச் சேருவதில்லை யாதலால், அது ஆன்மாவை யிடையிலே சேர்ந்ததன்றென்பது துணிபாம். *

ஆணவத்தின் சத்திகள் ஆன்மாவின் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியாற் பிறக்கும் மெய்யறிவாலே தடுக்கப்படுகின்றன. நல்வினை செய்தலால் வருமின்பம் நல்வினையிலே விருப்பையும், தீவினையால் வருந்துன்பம் தீவினையிலே வெறுப்பையும் ஆக்கி, ஆணவமல சத்தி ஒருவாறு மடங்குதற்கும் சிவபெருமானது திருவருளை அதிகமாக நுகருதற்கும் கருவியாகின்றன. இறுதியிலே ஆணவசத்திகள் முற்றாகத் தடைபடலும் திருவருள் நுகர்ச்சி நிறைவாதலும் நிகழ்கின்றன. இந் நிகழ்ச்சி முத்தி யெனப்படும்.

தீவினைப்பயனை ஒருகால் மாத்திரம் அநுபவித்தால் அத் தீவினைக்குக் காரணமாய் நின்ற அவா கெட்டுப்போகாதென்பது சிறைத் தண்டனையை அநுபவித்த கள்வன் பின்னும் களவு தொழிலில் முயல்வதால் அறியப்படும். (8)

ஆணவத்தைக் கெடுக்கும் ஒரு கருவி மாயை

ஒன்று மிகினு மொளிகவரா தேலுள்ளம்
என்று மகலா திருள்.

---

* மனித சாதியாரிலே தீயகுணந் தோன்றிய வழியை அறிதற்கு மேலைத்தேச பண்டிதர் அநேகர் பெரும் முயற்சி செய்கின்றார்கள். இந்த ஆராய்வு மலடி மைந்தனைத் தேடுதல்போல் வீண் செயலாம். தீய குணங்களுக்குக் காரணமாயுள்ள ஆணவம் இடையிலே தோன்றியதன்று. அது ஆன்மாவோடு அநாதியாய் உள்ளதென்பதே அவர்கள் அறியவேண்டியது. ஆணவம் ஆன்மாவைச் சேர்ந்ததன்று. இந்த உண்மை இச் செய்யுளில் வற்புறுத்தப்பட்டது. அறிவு தொழிலில்லாதலாகிய மாயையையும் ஆணவம் பந்திக்கும் என்று சிலர் கூறுவர். இது முயற்கொம்பைச் சாத்தன் ஒடித்தான் என்பது போலாம்,

ப—ரை: உள்ளம் - ஆன்மாவானது, ஒன்று மிகினும் ஒளி கவராதேல் - மாயையினுல் உண்டாகிய உடம்பு முதலியவைகள் கிடைத்த காலத்திலும் அறிவைப் பெறமாட்டாதாயின், இருள் என்றும் அகலாது - ஆணவ மயக்கம் ஒரு காலமும் அதை விட்டுநீங்காது.

ஆன்மா முத்தியில் ஆணவத்தினின்று நீங்குகின்றது; ஆதலால் மாயையினுடைய சார்பினுல் அது அறிவைப்பெறுமென்பது கருத்து; "மாயைகொடுமல மழிப்பன் முன்னேன்" என்றுர் பிறரும். மாயை = மா + யா; மா என்பது ஒடுங்குதல்; யா என்பது விரிதல்; அஃதாவது, தத்துவங்கள் தன்னில் ஒடுங்குதற்குந் தன்னில்நின்று தோன்றுதற்கும் முதற்காரணமாயுள்ள பொருள் என்பது. மாயையானது சுத்தமாயை * அசுத்தமாயை என இருவகைப்படும்; சுத்தமாயைக்கு மாமாயை, விந்து, குண்டலினி, குடிலை என்னும் பெயர்களுண்டு, அசுத்தமாயைக்கு அதோமாயை. மோகினி என்னும் பெயர்களுண்டு,

சுத்தமாயையிலிருந்து வாக்கும், கலையும் சுத்தத்துவங்களும் தோன்றும். வாக்காவது எழுத்தொலிகளின் வடிவினதாய் அபரஞானத்தைக் கெடுப்பது. இது தூலவைகரி, சூக்குமவைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, சூக்குமையென ஐவகைப்படும். இவற்றுள் தூலவைகரி பிறர் செவிக்குக் கேட்பது; சூக்குமவைகரி தன்செவிக்கு மாத்திரங் கேட்பது. மத்திமை செவிக்கெட்டாததாய் சூக்குமமாய் அட்சரங்கள் பிரிந்து தோன்ற வருவது, இவைகள் மூன்றும் சவிகற்ப ஞானத்துக் கேதுவாவன. பைசந்தியானது அக்கரங்கள் பிரிந்து தோன்ருது நிர்விகற்ப ஞானத்துக்கு ஏதுவானது, சூக்குமையானது ஞான ஒளியாய் ஏனைய வாக்குக்கள் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் அழிவற்றதாயுள்ளது.

வாக்கிலிருந்து சத்தப் பிரபஞ்சங்கள் தோன்றும், சத்தப் பிரபஞ்சங்களாவன, அகரம் முதலிய ஐம்பத்தொரு அக்கரங்

---

* மலகன்மமுடையோர் வாழுதற்கு இடமாகாமையாலும் இன்பத்தையே கொடுத்தலாலும் சுத்தமாயை எனப்பட்டது.

களும், பிரணவம் முதலிய எண்பத்தொரு பதங்களும், ஈசானம் முதலிய பதினெரு மந்திரங்களுமாம்.

கலையானது சிவசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்டு ஏனைய பிரபஞ்சங்களைத் தாங்கி நிற்பது. இவற்றை அதிட்டிக்கும் சத்தியானது தொழில் வேறுபாட்டால் நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என ஐந்து பெயர்களைப் பெறும். அது ஆன்மாக்களின் பந்தத்தை நீக்குங்கால் நிவிர்த்தியென்றும், நிவிர்த்திபெற்ற ஆன்மாக்களை அந்நிலையில் நிறுத்துங்கால் பிரதிட்டை யென்றும், அவற்றிற்கு ஞானத்தைப் பயப்பிக்குங்கால் வித்தையென்றும், ஞானத்தைப் பெற்றவைகளில் விருப்பு வெறுப்பைச் சாந்திபண்ணுங்கால் சாந்தியென்றும், சாந்திநிலையையுங் கடக்கச் செய்யுங்கால் சாந்தியதீதை யென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுல் அதிட்டிக்கப்படும் கலைகளும் முறையே இப்பெயர்களைப் பெறும்.

சுத்த தத்துவங்களிலிருந்து புவனங்கள் தோன்றும். கலை, தத்துவம், புவனம் ஆகிய மூன்றும் அத்தப் பிரபஞ்சங்களெனப்படும். சத்தப்பிரபஞ்சங்களும் அத்தப் பிரபஞ்சங்களும் அத்துவாக்கள் எனப்படும்.

சுத்த தத்துவங்களான சிவம்,* சத்தி,* சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தையாகிய ஐந்துமாம். இவற்றுள்,

---

* சிவதத்துவமும் சத்திதத்துவமும் உருவமில்லாதவைகளாயினும், கிறுபோலவும் வட்டம்போலவும் ரூபிக்கப்படும், சிவலிங்கம் நீண்டதாய் நாதரூபமாயும், பீடம்வட்டித்த விந்துரூபமாயும், முறையே சிவமாயுஞ் சத்தியாயும் அமைந்துள்ளன. "நாதம் லிங்கமிதிஞ்ஞேயம் பிந்துபீடமுதாஹ்ருதம்" என்பதை வாதுளத்திற் காண்க. இந்தச் சிவம் சதாசிவம் எனவும், சத்தி மனேன்மனி எனவுஞ் சொல்லப்படும். "லிங்கேசம்பு ஸமுத்பூதோநாம்நாஸதா சிவேனது| பீடேசத்தி: ஸ்முத் பூதோநாம் சைவமனேன்மனீ||" என்று சுப்பிரபேதங் கூறுகின்றது. குடிலையாகிய பிரணவமே சகல தத்துவங்களுக்கும் மேலாய் நிற்றலாற்போலும் அதற்குக் கர்த்தாவாகிய விநாயகக்கடவுள் முதல் வணங்கப்படுவதும், பிரணவாக்ஷரம் மந்திரங்களெல்லாவற்றிற்கும் முதலில் உச்சரிக்கப்படுவதுமாம்.

சிவதத்துவம் சிவபிரானது ஞானசத்தியின் சங்கற்பத்தால் சுத்தமாயையிலிருந்து தோன்றுவது சூக்குமை வாக்காகிய நாதம் இத்தத்துவத்தைப்பற்றி நிற்றலால் இது நாதத்துவம் எனவும்படும். இப்படிச் சிவத்த்துவமாய் நின்ற சுத்தமாயை சிவபிரானது கிரியாசத்தியின் சங்கற்பத்திஞல் சத்தி தத்துவமாகும். இது பைசந்தியென்னும் வாக்கிற்குப் பற்றுக்கோடாகலின் விந்து தத்துவமென்றும் பெயர்பெற்று நிற்தும். சிவபிரானது ஞானக் கிரியா சத்திகளின் சங்கற்பத்தாற் சத்தி தத்துவத்தினின்று சதாசிவ தத்துவம் தோன்றும். இதிலே கிரியாசத்தியின் சங்கற்பம் மிக்குச் செல்லுதலால் இதிலிருந்து ஈசுர தத்துவமும், இதிலே ஞானசத்திமிக்குச் செல்லுதலாற் சுத்தவித்தியா தத்துவமும் தோன்றும்.

இவற்றிலுள்ள சிவசத்திகளும், அவற்றின் கலைகளும், ஆன்மாக்களும், அடுத்த பக்கத்திற் காட்டப்படும் கோட்டுவடிவத்திற் காண்க.

அசுத்தமாயையிலிருந்து காலம் நியதி கலையாகிய மூன்றுந் தோன்றும். காலம் ஆன்மாக்களுக்குரிய இன்ப துன்பமாகிய போகங்களை அனுபவிக்கவேண்டிய காலங்களிலே சிவசத்தியினுடைய தூண்டுதலால் அனுபவிக்கச் செய்வது. நியதி அவரவர் செய்த கர்மத்தின் பலனை ஏறுமலும் குறையாமலும் அளவாக அனுபவிக்கும் ஒழுங்கைச்செய்வது (நியதி-ஒழுங்கு). கலையானது கர்மத்திஞல்வரும் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியினுல் ஆணவப்பிணிப்புக் குறைய, ஆன்மாவினது கிரியாசத்தி சிறிதுசிறிதாக விளங்குவதற்குத் துணையாய் நிற்பது. கலையினின்றும் வித்தை தோன்றும். இது ஆணவவலி குறைய, ஆன்மாவினது ஞானசத்தி விளங்குதற்குத் துணையாய் நிற்பது. வித்தையினின்றும் இராகம் தோன்றும். இது ஆன்மாக்களின் மலத்துக்குத் தக்கதாகப் பிரகிருதித் தத்துவத்திலுள்ள விஷயங்களிலே செல்லுந் தன்மையான ஆசையை யுண்டாகச் செய்வது. ஆதலால் இது ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி முயற்சி

தத்துவம்	சத்திகள்	கலைகள்	ஆன்மாக்கள்
சிவ தத்துவம்	ஞானசத்தி	இந்திரை முதலிய 10	சூக்குமலய வாசனை மாத்திரமுள்ள முத்தர்
சத்தி தத்துவம்	கிரியாசத்தி	நிவிர்த்தி முதலிய 5	தூலலய வாசனையுடைய முத்தர்
சதாசிவம்	ஈசானி முதலிய 5 ஆரணி முதலிய 3	சசினி முதலிய 38	அணுசதாசிவர் முதலியோர்
ஈசுரம்			வித்தியேசுரர் உருத்திரர்
சுத்த வித்தை	வாமை முதலிய 9		நந்தி முதலிய கணங்கள் கீழுள்ள உருத்திரன், மால், அயன் முதலியோரைத் தொழிற்படுத்தும் உருத்திரன், மால், அயன் முதலியோர்.

செய்யத் துணையாவது. இவ்வைந்து தத்துவங்களும் ஆன்மாவின் பஞ்சகஞ்சுகம் (ஐந்து சட்டை) எனப்படும். இராகம் வித்தை கலை ஆகிய மூன்றும் ஆன்மாவினுடைய இச்சாஞானக் கிரியாசத்திகள் தொழில் செய்தற்குத் துணையாதலால், அது தன்னையுணர்ந்து, நான் இச்சிக்கிறேன், நான் அறிகிறேன்,

நான் செய்கிறேன் என்று கருதுகின்றது. இப்படிக் கருது விக்கும் தத்துவம் புருடதத்துவம் எனப்படும்; திரியும் எண் ணெயும் நெருப்புஞ்சேர விளக்கென்ற பொருள் தோன்றுவது போல, கலை வித்தை இராகம் ஆகிய மூன்றுஞ்சேரப் புருஷ தத்துவம் தோன்றும். இத்தன்மைத்தாகிய ஆன்மாவையே புருடன் என்பாருமுளர். கலையினின்றும் மூலப் பிரகிருதி தோன்றும். காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருஷன், மூலப்பிரகிருதி ஆகிய ஏழும் வித்தியா தத்துவங்க ளெனப்படும்.

பிரகிருதியிலிருந்து குணதத்துவம் தோன்றும், இதிலே சத்துவம், ராஜசம், தாமசம் என்னும் மூன்று குணங்களும் சமமாய் நிற்கும். சத்துவ குணமானது மன உறுதி, சாமர்த் தியம், சாந்தம், பெருமகிழ்ச்சி, நேர்மை, நன்முயற்சி, இனிமை, பொறுமை, திருப்தி, மோக்ஷஆசை, இந்திரிய அடக்கம், சீவ காருண்ணியம் ஆகிய இவைகளை உண்டாக்கும். இராஜச குணம் கடினம், உலக விஷயங்களில் உற்சாகம், செருக்கு, தயவின்மை, உலகவின்ப இச்சை, இடம்பாசாரம் ஆகிய இவைகளை உண் டாக்கும். தாமச குணம், திருப்தியின்மை, சோம்பல், இழி வான சீவியம், தீய உணவிலிச்சை, பேருண்டிப் பிரியம், பிறருக் கிடர்செய்தல், அறிவீனம் ஆகிய இவற்றை உண்டாக்கும். குணதத்துவத்தினின்றும் சத்துவம் மிக்கதாய்ப் புத்தி தோன்றிப் பொருள்களை ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கும். புத்தியினின்றும் இராஜ சம் மிக்கதாய் அகங்காரம் தோன்றி அகந்தைக்குக் காரணமாய் உடம்பிலுள்ள வாயுக்களை எழுப்பித் தொழில் செய்தற்குக் காரண மாகும். இது சத்துவம் மிகுந்து நிற்கும்போது தைசதமென் றும், ராஜசம் மிகுந்து நிற்கும்போது வைகரியென்றும், தாம சம் மிகுந்து நிற்கும்போது பூதாதி யென்றும் பெயர்பெறும். இவற்றுள் தைசதத்தினின்றும் மனம் தோன்றி இச்சைக்கிட னாகி, இச்சித்தவற்றிலே பொறிகளைச் செலுத்தி இது இன்ன தென்று சங்கற்பித்துப் பின்பு ஐயுற்று நிற்கும். முன் கண்ட ஒருவரை நாம் காணும்போது அவருடைய நினைப்பேனும் அவரைப்போன்ற ஒருவரது நினைப்பேனும் மனத்துக்குத் தோன்றி இவர் அவர் என்ற சங்கற்ப முண்டாகும், அது நிச்சயமாகாவிடில் அதைச் சிந்திக்கும்போது அவரோ வேறெ

வரோ என்ற ஐயமுண்டாகும். இவ்வாறு தூக்கிச் சிந்திக்கும்போது மனம் சித்தமெனப்படும். §

தைசதத்தினின்று காது, துவக்கு, கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஞானேந்திரியங்களைந்தும் தோன்றும் * வைகரி யகங்காரத்தினின்றும் கர்மேந்திரியங்களாகிய வாய், கால், கை, பாயு, உபத்தம் என்னும் ஐந்தும் தோன்றும். பூதாதி யகங்காரத்தினின்றும் சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்து தன்மாத்திரைகள் தோன்றும். † தன் மாத்திரைகள் ஐந்தினின்றும்

---

§ கண், காது முதலிய பொறிகளுக்குப் புலப்படும் பொருள்கள் மிகப்பல. இவற்றுட் சிலவற்றையே நாம் அவதானிக்கிறோம்; ஏனையவற்றை அவதானிப்பதில்லை. பொருள்களை இவ்வாறு வகுத்துச் சிலவற்றை மாத்திரம் அவதானிக்கச் செய்வது சித்தமென்பாருமுளர்.

* ஆன்மாவானது ஞானேந்திரியங்களின் வழியாய் நேரே பெறும் அறிவு நிர்விகற்ப அறிவு. ஒளியும் ஒலியும் நாற்றமும் ஏனையவும் ஒரே தன்மையனவாய் விகற்பமின்றி ஒரு தாக்கம்போல அறியப்படுதல் அவ்வறிவாகும். அதை மனமானது பற்றும்.

† பரிசத்திலே சத்தமும், ரூபத்திலே சத்தபரிசமும், ரசத்திலே சத்த பரிச ரூபமும், கந்தத்திலே சத்த பரிச ரூப, ரசமுமுள்ளன. இப்படியே வளியில் வானும், தீயில் வான் வளிகளும், நீரில் வான்வளி தீயும், நிலத்தில் ஏனைய நான்குமுள்ளன. இதை,

"பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி,
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி,
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி.
வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி,
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி"

என்னுந் திருவாசகத்தானும் அறிக.

- மாயை
  - சுத்தமாயை
    - சிவம் (1)
      - சக்தி (2)
        - சதாசிவம் (3)
          - ஈசுரம் (4)
            - சுத்தவித்தை (5)
  - அசுத்தமாயை
    - காலம் (6) நியதி(7)
    - புருடன் (11)
    - கலை (8)
      - வித்தை (9)
        - ராகம் (10)
      - பிரகிருதி (12)
        - குணம் (13)
          - புத்தி (14)
            - அகங்காரம் (15)
              - தைசதம் (சத்வ)
                - மனம் (16)
                - காது (17), துவக்கு (18), கண் (19), நா (20), மூக்கு (21) — ஞானேந்திரியம்
              - வைகரி (ராசச)
                - வாக்கு (22), பாதம் (23), பாணி (24), பாயு (25), உபத்தம் (26) — கன்மேந்திரியம்
              - பூதாதி (தாமச)
                - சத்தம் (27), பரிசம் (28), ரூபம் (29), ரசம் (30), கந்தம் (31) — தன்மாத்திரை
                  - ஆகாசம் (32), வாயு (33), அக்கினி (34), அப்பு (35), பிருதுவி (36) — பூதம்

முறையே வான், வளி, தீ. நீர் நிலம் ஆகிய பூதங்கள் ஐந்தும் தோன்றும். நிலதத்துவ அணுக்கள் நாற்கோணம்; நீரணுக்கள் பிறைவடிவம்; தீயணுக்கள் முக்கோணம்; வளியணுக்கள் அறு கோணம்; வானணுக்கள் வட்டம்.

சிவபெருமானுடைய சத்திகள் நின்று முயற்சி செய்யுந் தத்துவங்களாதலால், சிவதத்துவம் பிரேரககாண்டம் எனப் படும். சிவதத்துவத்துக்குக் கருவியாய்நின்று ஆன்மாவைப் போகம் அனுபவிக்கப்பண்ணுகையால், வித்தியாதத்துவம் போககாண்டம் எனப்படும். அனுபவிக்கப்படும் பொருள் களைக் கொடுத்தலால், ஆன்மதத்துவம் போக்கியகாண்டம் எனப்படும், இது எவ்வாறெனில்,

சத்திதத்துவம் கலாதத்துவத்தைப் பிரேரிக்க, அது ஆன் மாவின் கிரியாசத்தி விளங்குதற்குத் துணையாகும். அவ்விளக் கத்தைக்கொண்டு அகங்காரம் தொழில் செய்விக்கும். ஈசுரம் அராகதத்துவத்தைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி விளங்கத் துணையாகும். அவ்விளக்கத்தால் மனம் இச்சிக்கும். சுத்தவித்தை வித்தையைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் ஞானசத்தி விளங்கத் துணையாகும். அதைக்கொண்டு புத்தி பொருளை நிச்சயிக்கும். இனி புருஷன், சித்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரமாகிய ஐந்து தத்துவங்களும் பிரணவத்தின் பகுதி களாகிய நாதம் விந்து மகரம் உகரம் அகரம் ஆகிய அட்சரங் களால் முறையே செலுத்தப்படுகின்றன. இவ்வட்சரங்களை அதிட்டிக்கும் அதி * தெய்வங்கள் சதாசிவன் மகேசுரன் உருத் திரன் * மால் * அயன் * ஆவர்,

ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் நாம் தூல மாகக்காணும் காது முதலிய உறுப்புக்களும் வாய் முதலிய உறுப்புக்களுமல்ல. அவைகள் அதிசூக்குமமான வஸ்துக்கள், உதாரணமாகக் காது என்னும் ஞானேந்திரியமாவது காதை அதிட்டித்து மூளையிலேயுள்ள சுரோத்திர மத்தியத்திலுள்ள அசைவை மனத்துக்குச் சூட்சுமமாகக் காட்டுவது. கை யென் னும் கர்மேந்திரியம் நீட்டுதல் சுருக்குதலாகிய தொழிலைச்

* இவர் சுத்தவித்தையி லுள்ளவர்,

செய்விப்பதாய்க் கை கட்புருவம் முதலிய பல இடங்களில் வியாபிக்கும். தன் மாத்திரைகளாவன ஞானேந்திரியங்கள் விஷயங்களை அறிதற்குக் கருவியாயுள்ளவைகள், இதை "நேச விந்திரியங்கட்கு நிகழறிவிதனாற் காண்டும்" என்பதனு லறிக.

பூதங்க ளெனப்படும் நிலம் நீர் தீ, காற்று வெளி யென் பன நமது கண்ணுக்குத் தோன்றும் நிலம் நீர் முதலியவைக ளல்ல. பூதங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்ரு அணுக்கள். அவைகள் பலவகையாகச் சேர்ந்து நமது கண்ணுக்குத் தோன் றும் நிலம் நீர் முதலிய பொருள்களாகின்றன.

மாயை கன்மங்களின் இயல்பு

விடிவா மளவும் விளக்கனைய மாயை
வடிவாதி கன்மத்து வந்து.

ப—ரை: மாயை வடிவாதி - மாயையினாலாகிய தனு கரண புவன போகங்கள், கன்மத்து வந்து - ஆன்மாக்க ளுடைய புண்ணிய பாவங்களுக்குத் தக்கவைகளாகத் தோன்றி, விடிவாம் அளவும் விளக்கு அனைய - விடியும் வரையும் இருளை ஒருவாறு நீக்கத்தக்க விளக்குப்போல, ஆன்மா சிவஞானமாகிய பேரொளியைப்பெறும் முத்திநிலை வரையும் ஆணவ இருளை ஒருவாறு நீக்கத்தக்க அறிவைக் கொடுக்குங் கருவியாக நிற்கின்றன.

தநு = உடம்பு; கரணம் = இந்திரியம் முதலிய புறக்கருவி களும் மனம் முதலிய உட்கருவிகளும்; புவனம் = வசிக்கும் உல கம்; போகம் = அநுபவிக்கப்படும் பொருள்கள்.

வினை: பசுவினை சிவவினை என இருவகைப்படும். பசுவினை யாவது உயிர்களுக்குச் செய்யப்படும் வினை, அவைகளுக்கு நன்மை செய்தல் பசுநல்வினை; அவைகளுக்குத் தீமை செய்தல் பசுத்தீவினை, பசுநல்வினைகளாவன:—ஈதல், வேட்டல், வாய்மை, இரக்கம், பெரியாரைப் பேணல் முதலியன. பசுத்தீவினைக ளாவன:—சிவனடியார் நிந்தை, கொலை, புலாலுண்ணல், களவு, நன்றிமறத்தல், வஞ்சனை, பொறாமை முதலியன. சிவநல்வினைக ளாவன சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் மூன்று மார்க்கங்

களுக்கும் விதித்தவற்றைச் செய்தல். அந்த மார்க்கங் களில் நின்று அவைகளைச் செய்யாதொழிதல் சிவத்திவினை. வினையானது செய்யப்படும்போது ஆகாமியமென்றும், பயன் தரும் வரையும் சூக்குமமாய்ப் புத்தி தத்துவத்தைச் சார்ந்து நிற்கும்போது சஞ்சிதமென்றும் புண்ணிய பாவமென்றும், பயன்படும்போது பிராரத்தமென்றும் பெயர்பெறும். *

கடவுள் மாயையினின்றும் தனு கரண புவன போகங்களை ஆக்கி, ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுத்தலின் முதனோக்கம் ஆண வத்தின் வலியைக் கெடுத்தலாம். அவைகளின் தன்மையும் அளவும் ஆன்மாக்கள் அனுபவிக்கவேண்டிய பிராரத்தத் துக்குத் தக்கனவாம். பிராரத்தம் இச்சை, பரேச்சை அநிச்சை என மூன்றுவிதமாய்ப் பலன் கொடுக்கும். ஒருவன் இன்பத் தைத்தேடி அநுபவித்தல் இச்சை; இன்ப துன்பத்தைப் பிறர் ஊட்டுதல் பரேச்சை; தற்செயலாக வருவது அநிச்சை; பிரா ரத்தத்தினுல் வருந்துன்பங்கள் ஆதிதெய்விகம், ஆத்தியான் மிகம், ஆதிபௌதிகமென மூவகைப்படும். ஆதிதெய்விகமாவது தெய்வத்தையே காரணமாகக்கொண்டு வருவது. இது கருப்பா சயத்து வேதனை, உடம்புதிரைதல், நரகவேதனை முதலியன. ஆத்தியான்மிகமாவது வியாதி, சத்துருக்கள், கள்வர், விலங்குகள் முதலிய காரணங்களால் வருஞ் சரீரவேதனையும், அழுக்காறு துக்கம் முதலிய மனவருத்தங்களுமாம். ஆதி பௌதிமாவது குளிர் சூடு காற்று இடி மின்னல் முதலியவற் ருல் வருந் துன்பங்கள். §

வினைகள் மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை ஆகிய ஆறு அத்துவாக்களிலும் நிற்பன. மந்திரம், பதம்,

---

* இவற்றைத் தெளிவாகக் கூறுகில்: ஒரு பிறவியிலே செய்யப்படும்வினை ஆகாமியமாம்; பழைய வினையிலே ஒரு பிறவியிலே அநுபவிக்கப்படும் வினை பிராரத்தமாம்; பழைய வினையிலே அநுபவிக்கப்படாது நிற்கும்வினை சஞ்சிதமாம்.

§ பிராரத்தத்தின்படியே செல்வம், கல்வி, மேன்மை, சுகம், முதலிய இன்பங்களையும், வறுமை, மூடம், இழிவு, வியாதி முதலிய துன்பங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டியவர்கள் அதை அதைத் தரக்கூடிய குடும்பங்களிலும், இடங்களிலும், சார்புகளிலும் பிறப்பார்கள். ஒருவர் செய்த பாவ புண்ணி

வன்னம் ஆகிய இவற்றை உச்சரிக்கவேண்டிய முறைப்படி உச்சரித்தல் புண்ணியம். அவற்றை உச்சரியாமை பாவம். இந்தப் புண்ணிய பாவங்கள் இந்த அத்துவாக்களில் நிற்பன; புவன நாயகருக்குப் பண்ணிய பூசாபூசைகளாலே புண்ணிய பாவங்களாம். இப்புண்ணிய பாவங்கள் புவனத்துவாவில் நிற்பன. ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய அந்தக்கரணங்களாற் பண்ணிய உபகாரங்களும் நல்ல பொருள்களை அனுபவித்தலும் புண்ணியம். அவற்றாற் பண்ணிய அபகாரமும் தீயபொருள்களை அனுபவித்தலும் பாவம். இவைகள் தத்துவங்களில் நிற்பன. கலைகளுக்கு அபிமானிகளான பஞ்சசத்திகளுக்குப் பண்ணின பூசாபூசைகள் புண்ணிய பாவங்களாம். அவைகள் கலைகளில் நிற்பன.

ஆகாமியமானது திருட்டம், அதிருட்டம், திருட்டா திருட்டமென மூவகைப்படும். திருட்டமாவது அவ்வினை செய்யப்பட்ட பிறவியிலே பயனைக் கொடுப்பது. ஒருவன் ஒரு தீவினைசெய்து அதற்குத் தக்க இராச தண்டனையைப் பெற்றானாகில் அத்தீவினை திருட்டம். அதிருட்டமாவது செய்த பிறவியிலே பயனைக் கொடாதவினை. கன்மங்களுட் பெரும்பாலானவை இத்தன்மையன. திருட்டா திருட்டமாவது செய்த பிறவியிலும் அதன் பின்னும் பயனைக்கொடுப்பது. பெரும் பாதகஞ் செய்தோர் சிலர் அப்பிறவியிலே மனம் வருந்துவர்; அப்பிறவியின் பின்னும் வருந்துவர். புண்ணியஞ் செய்தோர் சிலர் அப்பிறவியிலே மகிழ்ச்சியுடையராய் அதன்பின்னும் இன்புறுவர். இவ்வினைகள் திருட்டாதிருட்டம். தனித்தனியே செய்யப்படும் இவ்வகையான வினையேயன்றி, அநாதியான வினையும் உண்டு. அது மூலவினை எனப்படும். அது வினைகளைச் செய்தற்கு நேரே காரணமாயுள்ளது.

யங்களின் பலனை வேறொருவர் அனுபவிக்க நியதி தத்துவம் விடாதாதலால். பெற்றோர் கொடியவர்களாயின் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் அலைந்துபோதல் பிள்ளைகளுடைய கர்மவசமாம்; பெற்றோரது கன்மவசமன்று. தீய பெற்றோர்க்கு நல்ல பிள்ளைகள் பிறப்பதும், ஒருவருக்கே சில பிள்ளைகள் நல்லவராயும், மற்றையோர் தீயவராயும் வருவதுங் காண்க.

நான்காம் அதிகாரம்—அருளது நிலை

அஃதாவது திருவருளினது தன்மை. திருவருளானது பதி முதுநிலை யதிகாரத்தில் இரண்டாஞ் செய்யுளிற் சொல்லப்பட்ட "தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத்தருஞ் சத்தி" யாம்.

அருளின் பெருமை

அருளிற் பெரிய தகிலத்து வேண்டும்
பொருளிற் றலையிலது போல்.

ப—ரை: அகிலத்து வேண்டும் பொருளில் - பூமியிலே (ஆன்மாக்கள் அவ்வக்காலத்தில் இன்றியமையாததாக) விரும்பும் பொருளிலும், தலையிலதுபோல்-மேலான பொருள் இல்லாததுபோல, அருளிற் பெரியது (இலது) - திருவருளுக்கு மேலானதும் ஒப்பானதுமான பொருள் இல்லை.

கோடிக்கணக்கான திரவியத்தையுடைய ஒருவன் தண்ணீர் அகப்படாத தனிவழியிலே போகும்போது, அவனுக்குத் தாங்குதற்கரிய தாகம் வருமாயின், அவனுக்கு வேண்டும்பொருள் தண்ணீரே. அப்போது, ஒருவன் தண்ணீர்கொண்டு வருவானுயின் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு அவன் தன்னுடைய கோடி திரவியத்தையுந் தன்னுடைய சுயாதீனத்தையும் அவனுக்குக் கொடுக்க விரும்புவான். ஆதலால் அச்சமயத்தில் "வேண்டும் பொரு"ளாகிய தண்ணீரிலும் பார்க்க மேலான பொருள் அவனுக்கு உலகத்திலில்லை. தாங்குதற்கரிய வியாதியால் வருந்தும் ஒருவனுக்கு அவ்வேதனையை நீக்கக்கூடிய மருந்து அச்சமயத்திலே "வேண்டும் பொரு"ளாகும். அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்குத் தனக்குள்ள எல்லாவற்றையுங் கேட்டாலுங் கொடுப்பான். உலக வாழ்க்கைக்கு "வேண்டும் பொருள்" உலகப் பொருள்களுக்குள் ஒப்பு உயர்வு இல்லாதிருத்தல்போல, முத்தியின்பத்துக்கு இன்றியமையாத திருவருளானது ஒப்பு உயர்வு இல்லாத பொருளாகின்றது. தண்ணீர் கிடையாத இடத்திலே தாகத்தினுற் சுழன்று வருந்துகிற ஒருவன் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்குத் தனக்குரிய பொருள்கள் எவைகளையும் கொடுக்கவும் தன்னுலியன்ற

முயற்சிக ளெல்லாவற்றையும் செய்யவும் உண்டாகும் விருப்பத்திலும் பார்க்க அதிகமான விருப்பத்தோடு, ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு இன்றியமையாததாகிய திருவருளைப் பெறுதற்கு, ஒருவன் தன்னுடைய பொருட்செல்வம் கல்விச்செல்வம் சிரத்தையாகிய இவற்றை முற்றாக உபயோகித்துத் தன்னுடைய வாக்காலும் காயத்தாலும் மனத்தாலும் செய்யத்தக்க முயற்சிக ளெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்பதாம். "வைத்த பொருளுட லாவி மூன்றும் நின்கைவசமே யான் கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு, சித்தமிசைப் புகுந்தது" என்று தாயுமானசுவாமியும், "யாமோதிய கல்வியு மெம்மறிவுந், தாமேபெற வேலவர் தந்ததனாற், பூமேன்மயல் போயறமெய்ப் புணர்வீர், நாமே நடவீர் நடவீரினியே" என்று அருணகிரி நாதரும் பாடியதைக் காண்க. லௌகிகர்கள் இவ்வளவு செய்ய வியலாதாதலால், திருவருளைப்பெறும் முயற்சிகளாகிய தேவார திருவாசக பாராயணம், திருத்தொண்டுகள், கடவுள் வழிபாடு முதலியவைகள் செய்யக்கூடிய சமயங்களிலே, விஷய இன்பங்களை இழக்கினும் இவைகளைப் பொருட்படுத்தாது, ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கு வேண்டிய அம்முயற்சிகளையே செய்ய வேண்டும். கல்வியைக்கொண்டு ஞானசாஸ்திரங் கற்கவும் போதிக்கவும் சமயங் கிடைத்திருக்கும்போது, அந்தக் கல்வியை லௌகிக விஷயத்தில் உபயோகிக்கலாகாது. செல்வத்தையும் அவசியமான நல்வழிகளில் உபயோகித்தல் தக்கதாம். (1)

திருவருளின் பயன்

பெருக்க நுகர்வினை பேரொளியா யெங்கும்
மருக்கனென நிற்கு மருள்.

ப—ரை: அருக்கனென - (உலகத்திலுள்ள உயிர்த் தோற்றங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவைகளை அனுபவிப்பித்து ஒளியைக் கொடுத்து நிற்குஞ்) சூரியனைப்போல, அருள் - திருவருளானது, பெருக்கமாய் - கர்மங்களை வளர்ப்பதாய், நுகர் வினையாய் - (அவைகளைத் தொலைத்தற்காக இன்ப துன்பங்களை) அனுபவிப்பிப்பதாய், பேரொளியாய் - (அந்த அனுபவத்தினால் ஆணவத்தின் வலியைக் குறைத்து ஆன்மாவின் ஞானசத்தி

யாகிய) ஒளியை மேலாக விளக்குவதாய், எங்கும் நிற்கும் - எல்லா ஆன்மாக்களிடத்திலும் நிற்கும்.

ஆணவத்தினாலே மனத்திலுண்டாகிய சலனங்களாகிய ஆசை கோபம் மயக்கம் முதலியவைகள் முழுவலியோடு நிற்பனவாயின், அவைகள் தம்வழியே சென்று பின்புதான் அடங்கும் இயல்பையுடையன. ஒரு தாயானவள் தன்னருமையான பிள்ளை திடீரென இறந்ததைக் காணும்போது மிகுந்த துக்கத்தை யடைகிறாள். அந்தச் சமயத்திலே யார் என்ன தேறுதல் சொன்னாலும் அவள் கேளாள். அவள் தலையிலும் நெஞ்சிலும் அடித்து அழுது வருந்திய பின்புதான் அத்தேறுதலைக் கேட்டுக் கேட்டுப் படிப்படியே துயர் தீருவாள். இப்படியே, ஆணவத்தினால் உண்டாகிய மனச்சலனம் முழுவலியோடு நிற்கும்போது தன் வழியேபோய் வினைகளைச் செய்விக்கும். வினைகளைச் செய்ய விடுதலும் ஆணவவலி கெடுதற்கு நிமித்த காரணமான திருவருட் செயலாம். இதனை ஆசிரியர் "பெருக்கமாய்" என்றார். இந்த வினையைத் தீர்த்தற்காகத் திருவருள் ஆன்மாவுக்கு இன்ப துன்பங்களைக் கொடுக்கின்றது. இது "நுகர்வினை" எனப்பட்டது. இவைகளை அனுபவிக்கும்போது ஆணவப்பிணிப்புக் குறைகின்றது. அப்போது அருளானது ஆன்மாவின் ஞானசத்தியை விளக்கும். திருவருள் ஞானசத்தியை விளக்குதலாற் "பேரொளியாய்" என்றார், சூரியன் பூமியின் ஒரு பக்கத்தில் நிற்கும்போது மற்றப்பக்கம் இருள் அடைவதுபோலாகாமல், திருவருள் எங்கும் பிரகாசிப்பதால் "எங்கும் அருக்கனென" என்றார்.

அருளின்றி அறிவு பெறப்படாது

ஊனறியா தென்று முயிரறியா தொன்றுமிது
தானறியா தாரறிவார் தான்.

ப—ரை: ஊன் என்றும் அறியாது - (அசேதனங்களாகிய தத்துவங்களா லாக்கப்பட்ட) உடல் ஒருகாலமும் ஒன்றையும் அறியமாட்டாது. உயிர் ஒன்றும் அறியாது - ஆன்மா ஆணவத்தாற் பிணிக்கப்பட்டிருத்தலால் ஒன்றையும் தானாக அறியமாட்டாது, இது தான் அறியாது - இத்

திருவரு ளறிந்து சேர்த்தாலன்றி, ஆர் அறிவார் - அறிவைப் பெறக்கூடிய ஆன்மா எது?

மூன்றும் அதிகாரத்தில் மாயையினுல் ஆணவம் நீக்கப்படு மென்று சொல்லி யிருத்தலால், "திருவருள் வேண்டியதேன்" என்னும் வினுவுக்கு இச்செய்யுள் விடை யளிக்கின்றது. மாயையினின்றுந் தோன்றிய தனுகரண புவன போகங்கள் மலநீக்கத்திற்குத் துணைக்காரணமன்றி நிமித்த காரணமல்ல. நிமித்தகாரணந் திருவருளே, அஃதில்லையாயின் ஆன்மாக்கள் தனுகரணுதிகளைப் பெறுவதும் பயனடைவதுமில்லை. "ஊன றியாதொன்றும்" எனவும் பாடம். (3)

ஆன்மாக்கள் அருளை அறியாமைக்குக் காரணம்

பாலாழி மீனுளும் பான்மைத் தருளுயிர்கண்
மாலாழி யாழு மறித்து.

ப—ரை: உயிர்கள் - ஆன்மாக்கள், அருள் மறித்து - (தாம் வாழுதற் கிடமாகிய) அருளை (ப் பயன்படுத்திச் சிவா னந்தத்தை அடைதலைத்) தவிர்ந்து, மால் ஆழி ஆழும் - மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் உலக விஷயமாகிய சமுத்திரத் தில் ஆழ்ந்து நிற்கும், (அப்படி நிற்றல்), பால் ஆழி மீன் - பாற்சமுத்திரத்தில் இருக்கும் மீன்கள், ஆளும் பான்மைத்து- அங்கே நிறைந்துள்ள பாலைப் பருகாமல் இழிவான பிராணி களைத் தேடி யுண்ணும் முறைமைபோலாகும்,

பாற்கடலிலுள்ள மீன்கள் எங்கும் எப்போதும் இடை விடாமற் பாலைக் காண்பதினுல், பால் என்ற ஒரு பொருள் இருத்தல் அவைகளுக்குத் தோன்ருது, அதுபோல ஆன் மாக்கள் இடையருமல் அருளிலே வசித்தலால் அருளை உண ராமல் இருக்கின்றன. கடலிலே இழிவான பிராணிகள் தோன்றுவதையும் மறைவதையும் மீன்கள் காண்பதனுல், அவைகளைப் பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேடுவதும் தின்பதுமே முயற்சியாகக் கொள்கின்றன. ஆன்மாக்களுக்கு விஷய இன்பங்கள் சிலகாற் கிடைத்துச் சிலகாற் கிடை யாமையால், அவைகள் அவ்வின்பங்களையே பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேடுவதும் அனுபவிப்பதுமே முயற்சி

யாகக் கொள்கின்றன. மீன்கள் பாலைக் கண்டும் அதை வேண்டும் பொருளென்றறியாததுபோல, ஒருவகையான ஆன்மாக்கள் திருவருளின் செய்கையைக் கண்டும் அதை அறியாம லிருக்கின்றன. அந்த ஆன்மாக்கள் திருவருளை உணரத்தக்கவையாகும்போது அதையே தமக்கு வேண்டிய பொருளாகக் கொண்டு அதைப் பெறுதற்கு முயற்சிசெய்யும்; இன்பங்களைத் தேடமாட்டா, "மாலாழியாளும்" எனவும் பாடம். (4)

இதுவுமது

அணுகு துணையறியா வாற்றேனி லைந்தி
னுணர்வை யுணரா துயிர்.

ப—ரை: அணுகு துணை அறியா ஆற்றேனில் - தனக்குப் பின்னே சமீபத்திலே துணையாக வருபவனை அறியாத வழிப்போக்கனைப் போலவும், ஐந்தின் - தம்முடைய காட்சிக்குத் துணையாக நிற்கும் ஆன்மாவை அறியாத ஐம்பொறிகளைப்போலவும், உயிர் உணர்வை உணராது - ஆன்மா தனக்குத் துணையாக நிற்கும் ஞானமாகிய அருளை உணர்வதில்லை.

ஒரு வழிப்போக்கன் தான் அடையவேண்டிய இடத்திலே கண்ணுள்ளவனாய் அதையே எண்ணிக்கொண்டு போவானாகில், அவனுக்குப் பின்னே துணையாகப் போகிறவனை முற்றாக மறந்துவிடுவான். அவன் சேருமிடத்தை எண்ணானாயின், தன்னுடைய துணையை அறிந்து துணைவன் என்று மகிழ்வான். அதுபோலச் சில ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருளை உணரும் அறிவிருக்கவும், அவைகள் உலக இன்பங்களிலே கண்ணாயிருத்தலால் திருவருளை நினைப்பதில்லை. இந்த ஆன்மாக்கள் ஒருவகையானவை. ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவை அறியுஞ் சத்தியில்லாதன. அவைபோல வேறொருவகை ஆன்மாக்கள் திருவருளை அறியுஞ் சத்தியில்லாமல் நிற்கின்றன. சிலகாலஞ் சென்றபின், ஆணவப்பீடை வேண்டிய அளவு கெட, இவை திருவருளை அறியும் ஆற்றலைப் பெறும். (5)

இதுவுமது

தரையை யறியாது தாமே திரிவார்
புரையை யுணரா புவி.

ப—ரை: தரையை அறியாது - பூமியை (த் தமக்கு ஆதாரமென்று) உணராமல், தாமே திரிவார் புரையை - தாமே (தமக்கு ஆதாரமானாற்போலப்) போக்கு வரவு செய்பவருடைய அறிவீனத்தை, புவி உணரா - ஆன்மாக்கள் அறியமாட்டா; ஏனெனில், அவைகள் தாமே தமக்கு ஆதாரமென் றெண்ணுவதுபோல, இவைகள் திருவருளைத் தமக் காதாரமென் றறியாமல் தாமே தமக்கு ஆதாரமென்று மயங்கும் அறிவீனத்தை யுடையன.

பூமியிலுள்ளவர்கள் தம்முடைய சரீர முயற்சியினாலே தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெறுகிறார்கள். ஆயினும் சரீர முயற்சிக்கு வேண்டிய ஆகார முதலியவற்றையும் சரீரமுயற்சியால் அடையும் பொருள்களையும் பூமியே கொடுக்கின்றது. தமது கண்காணப் பூமியில் உலாவுகின்றார்கள், பூமி யில்லையாயின் ஒரு கணப்பொழுதேனும் வாழமாட்டார்கள். ஆயினும் அவர்கள் பூமியைத் துணையென்று நினையாமல் தாமே தமக்குத் துணையென்று நினைக்கின்றார்கள். இதுபோல ஆன்மாக்கள் திருவருள்கொடுத்த சத்தியைக்கொண்டு வாழ்வனவாயினும், ஆணவ மறைப்பினாலே திருவருளை மறந்து தமது வல்லமையினாலே தாம் வாழ்வதாக எண்ணுகின்றன. தரையிலுள்ளவர்கள் கடலிற் போகும்போது தோணியின் ஆட்டத்தாலும், நெடும்பிரயாணமாயின் ஆகாரமில்லாமையாலும், தரை தமக்கு ஆதாரமா யிருப்பதை உணருவர். அதுபோல இரத்த மிகுதியாலும் செல்வச் செருக்கினாலும் அருளை நினையாதவர்கள் இரத்தங் குறைந்து வியாதி பீடித்த காலத்திலேனும் வறுமைவந்த காலத்திலேனும் திருவருளை நினைப்பதுண்டு. இவர்கள் ஒருவகையான ஆன்மாக்கள்.

திருவருளை யறியாத ஆன்மாக்களின்நிலை இம்மூன்று கவிகளிலும் நான்காக வகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்க. (6)

அருளை நாடுகிறவன் எளிதில் அறிவன்

மலைகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர் ஞானந்
தலைகெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம்.

ப—ரை: மலை கெடுத்தோர் - மலையின்மேல் நின்று கொண்டு மலையைத் தேடுபவரும், மண் கெடுத்தோர் - நிலத்

திலே நின்று நிலத்தைத் தேடுவோரும், வான் கெடுத்தோர் - தாம் உலாவுமிடமாகிய ஆகாயத்தில் நின்று ஆகாயத்தைத் தேடுவோரும், ஞானந் தலை கெடுத்தோர் - ஞானமாகிய அருளிலே தங்கி நின்று அதைத் தேடுவோரும், தற்கேடர் தாம் - தம்மைக் காணுமல் தம்மைத் தேடும் அறிவிலிகளை ஒப்பர்.

கெடுத்தல் - இழத்தல். இழந்தவர் இழந்ததைத் தேடுவராதலால், கெடுத்தோர் தேடுவோர் மேல் நின்றது.

மலையில் நிற்பவன் பார்த்தவுடனே மலையைக் காண்பான். அதுபோல அருளில் நிற்பவன் அதைப்பார்த்தவுடனே அதைக் காண்பான். ஆதலால் அருளானது அதைத் தேடுபவரால் எளிதில் அறியத்தக்க பொருள். ஒருவன் தன்னுடைய சரீரத்தை உற்றுப் பார்க்கும்பொழுது ஒவ்வோரிடத்திலும் திருவருளின் செயலைக் காண்பான். திருவருளில்லையாயின் சரீரமானது அணுவணுவாகப் பரந்து உடனே அழிந்துபோம். மனித சரீரத்திலுள்ள பகுதிகளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று துணையாக அதி சித்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருத்தலை ஒருவன் உற்று நோக்குவானுயின், அது திருவருளின் சகாயத்தால் நேர்ந்ததென்பதைத் தடையின்றி உணருவான். சரீரத்தைத் தந்ததுமன்றிச் சரீரம் நிற்றற்கு நிலத்தையும், உலாவுதற்கு ஆகாயத்தையும், சுவாசித்தற்குக் காற்றையும், உண்ணுதற்கு நீரையும் ஆகாரத்தையும், இவையெல்லாம் நிலைபெறுதற்குச் சூரியனையும் தந்தது திருவருளென்பது இனிது விளங்கும். திருவருளில்லையாயின் இவைகளொன்றுமில்லையாம். "ஆண்டநீ யருளிலையானல், வார்கடலுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்' என்று மாணிக்கவாசகசுவாமி திருவாய்மலர்ந்தருளினுர். ஆதலால் திருவருளைத் தேடுபவன் அதை எளிதிற்காண்பான். அதை அறியாதிருப்பவன் சிதடன் என்பது கருத்து. (7)

இதுவுமது

வெள்ளத்து ளுவற்றி யெங்கும் விடிந்திருளாம்
கள்ளத் திறைவர் கடன்.

ப—ரை: கள்ளத் திறைவர் கடன் - (நிறைந்த அருளோடு கலந்து நின்றும் அதனுல் வரும் பேரின்பத்தை அனு

பவியாமல்) பொய்வழியில் தலைமைபெற்று நிற்கும் ஆன்மாக்களுடைய தன்மை, வெள்ளத்துள் நாவற்றி - நிறைந்த நல்ல நீரிலே செல்லும்போது பிற பொருளிலே நாட்டமுள்ளவன் அதைப் பருகாமல் நா வரண்டு செல்வதையும், எங்கும் விடிந்து இருளாம் - எவ்விடத்திலும் இருள் நீங்கி விடிந்த பின்பும் கண்ணைப் பயன்படுத்தாது தடுமாறி நிற்பதையும் போலும்.

"கள்ளத்திறைவர்" என்றதனால் ஆன்மா அறியத்தக்கதாயிருந்தும் அறிதற்குச் சற்றேனும் முயற்சி செய்யாமற் பொய்வழியில் நிற்கின்றதென்பதும், அப்படி நிற்பதற்குக் காரணம் அருட்குறைவன்றென்பதும் பெறப்பட்டன.

முற்செய்யுளிலே திருவருளைத் தன்னிலே காணலாம் எனக் கூறிய ஆசிரியர், இச் செய்யுளில் தன்னைச் சூழ்ந்த பொருள்களிலுங் காணலாம் என்பதை விளக்க "வெள்ளத்துள் நாவற்றி"* என்றார். யானை முதலிய மிகப் பெரிய பிராணிகளும், கொசு முதலிய மிகச் சிறிய பிராணிகளும் தம்முடைய சீவனைக் காத்தற்கு வேண்டிய வழிகளெல்லாவற்றையும் பெறுதற்கு மூலகாரணமாய் நின்றது எது என்று நோக்கில், அது திருவருளே என்பது வெளிப்படை. திருவருளினுண்மை இவ்வளவு எளிதில் அறியத்தக்கதாயிருக்கவும் அதை அறியாதிருப்பது ஆன்மாவின் அறிவுக்குறைவே. இரவிலே ஆகாயத்திலே கணக்கில்லாத நட்சத்திரங்களைக் காண்கிறோம். ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் நமது சூரியனைப் போன்றது. சூரியனிலும் மிகப் பெரிய நட்சத்திரங்கள் கோடிக்கணக்காய் உள்ளன. பூமியையும் பூமியைத் தாங்குஞ் சூரியனையும் சூரியனிலும் பெரிய நட்சத்திரங்களையும் மற்றைய வானசோதிகளையும் இயக்குஞ் சத்தி எத்துணைப் பெரிதாதல் வேண்டும்! இவ்வானசோதிகளைப் பார்த்திருந்தும், திருவருளையும் அதன் பெருமையையும் உணரமாட்டாதார் கள்ளத்திறைவரேயாம். (கள்ளத்திறைவர் - கள்ளத்திலே அதிகரித்தோர்.) (8)

---

* மணிவாசகப் பெருமானும் "வெள்ளத்துள் நாவற்றி யாங்குன் னருள்பெற்றுத் துன்பத்தினின்றும், விள்ளக்கி லேனை" என்றார். —நீத்தல் விண்ணப்பம்.—14.

அருளை அறியும் வழி

பரப்பமைந்து கேண்மினிது பாற்கலன்மேற் பூனை
கரப்பருந்த நாடுங் கடன்.

ப—ரை: பரப்பு அமைந்து கேண்மின் - (ஞானநூல்களைக் கேட்கும்போது) பரபரப்பில்லாமல் நிறைந்த ஊக்கத்தோடு அவதானித்துக் கேளுங்கள் (அப்படியன்றி வேறு விஷயங்களில் மனத்தை விட்டால் மாறுபாடாக விளங்கித் துன்பத்தை யடைவீர்கள்), இது - மனவொடுக்க மின்றிக் கேட்டல், பாற்கலன்மேற் பூனை - உறியிலுள்ள பாற்குடத்துக்கு மேலே நிற்கும் பூனையானது, கரப்பு அருந்த நாடும் கடன் - இறப்பி லோடுங் கரப்பைத் தின்னுதற்காகப் பாற்குடத்தில் நின்றும் பாய்ந் தோடுந் தன்மைபோலாகும்.

பூனை பாற்குடத்தினின்றுந் துள்ளிப்பாயும்போது, உறியினின்றும் பாற்குடம் விழுந்துடையப் பால் பூனைக்குப் பயன்படாமற் போகும். அதுபோல விளங்குதற்கரிய ஞானநூலைக் கற்கும்போது பிற விஷயங்களில் மனசைப் போக்குபவர் அதன் பொருளை மாறுபாடாக உணர்ந்து தடுமாறி வருந்துவர். கரப்பு ஒரு சிறு பிராணி. பூனை அதை உண்ணுதற்காகப் பாலை விட்டுப் போதல் பெரும் பேதைமை. அதுபோல அற்பமான உலக இன்பங்களை நாடி ஞான நூலுபதேசத்தை அவதானியாமலிருத்தல் புல்லறிவாண்மையாம்.

ஞான நூல்களாவன வேதசிவாகமங்களுள் அவற்றின் சாரமாகிய சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களும், சிவபெருமானுடைய திருவருள் பதிந்த தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய மெய்ஞ்ஞானிகள் வாக்குகளுமாம். அருள் நூலைக் கேட்கும் முறைமை இச் செய்யுளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றைக் கேட்டு அருளைப் பெறுதற்குப் பல வகையான சாதனைகள் அனுட்டிக்கப்படல் வேண்டும். சரீர சுகம் வேண்டியவர்கள் சரீராப்பியாசஞ் செய்வதும், விவேக விருத்தி வேண்டியவர்கள் கலாப்பியாசஞ் செய்வதும் எவ்வளவு ஆவசியகமோ, ஞானவளர்ச்சி வேண்டியவன் ஞானுப்பியாசஞ் செய்வது அவ்வளவு ஆவசியகம். கணிதத்திலுள்ள ஒரு

பாடத்தை ஒருவன் நிதானமாக விளங்கவேண்டுமாயின், அதைச் சார்ந்த பல அப்பியாசங்களைச் செய்யவேண்டும்: நீந்தப்பழக வேண்டியவன் அநேக நாட்களாக அதிலே பயிலல் வேண்டும். அதுபோலக் கடவுளுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டியவன் அதற்குரிய சாதனங்களைப் படிப்படியாக நெடுங்காலம் பயின்று வரல் வேண்டும். சாதனை எவ்வளவு அதிகமாகச் செய்யப்படு கின்றதோ திருவருட்பேறும் அவ்வளவு அதிகமாகும். *

லௌகிகர்கள் அருள் பெறும் வழியை யடைதற்கு, உண்மை நாயன்மார் சரித்திரங் கேட்டலும், சிவபத்தரோடு சேருதலும் முதற்படியாம். அவர்களோடு சேருதலாலும் அச் சரித்திரங்களைக் கேட்டலாலும் அவர்களுடைய செயலிற் பற்றுண்டாக, அவர்களைப்போல் நடக்க இவர்களும் விரும்புவர். அப்போது, தேவார திருவாசகங்களை ஓதலுங் கேட்டலும் அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அதைக் கடவுளிலே செலுத்தும். பின்பு ஆலய வழிபாடு கடவுளிலே மனசைப் பதிக்கும். கடவுளிலே பற்றுடையவராயின் அவர்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அனுட்டித்துத் திருவருளை யடைவர்.

இந் நான்கு பாதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் உபாய நிலை உண்மைநிலை என இருவகைப்படும். உபாயநிலை பத்தி குறைந்த நிலை. உபாயச் சரியை, உபாயக் கிரியை, உபாய யோகம், உபாய ஞானம் ஆகிய நான்கையும் அநுட்டித்தபின், உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகம், உண்மை ஞானம் ஆகிய இவற்றை அநுட்டிப்பர். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களுண்டு. அவை சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என வரும். ஆகவே சைவசமயப் படிகள் உபாயநிலை பதினாறும் உண்மை நிலை பதினாறுமாக முப்பத்திரண்டென்றறிக. இவற்றுள் ஒவ்வொரு வகையிலும் பல பேதங்களுண்டு.

---

* அற்ப முயற்சியாற் பெரும் பேறு ஒருகாலும் வராது. ஆதலால் எந்தச் சமயங்களிலே சாதனைகள் குறைவோ அந்தச் சமயங்கள் மெய்ச் சமயங்களாகா என்பது இனிது விளங்கும்.

சரியை—பெரும்பாலும் புறத்தொழிலாலும் சிறுபான்மை அகத்தொழிலாலுங் கடவுளை வழிபடுதல் சரியை. சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல், ஆலய வணக்கம், ஆலயத்தைக் கூட்டுதல், மெழுகுதல், தீவர்த்தி பிடித்தல் முதலிய ஆலய தொண்டுகளும், சிவனடியார்க்குச் செய்யப்படுந் தொண்டுகளும் சரியையிற் சரியை. இதை 'நிலைபெறுமா றெண்ணுதியே னெஞ்சே நீவா'' என்று தொடங்கும் அப்பர்சுவாமி தேவாரத்திற் காண்க. உருவத் திருமேனிகளுள் ஒன்றைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. கடவுளைத் தியானஞ் செய்தல் சரியையில் யோகம், அந்தத் தியானத்தாற் பெறப்படும் அனுபவ உணர்வு சரியையில் ஞானம்.

கிரியை — சரியையில் ஞானத்தால் வரும் பக்குவத்தால் நுண்ணுணர்வுடையராய்ப் புறத்தொழிலாலும் அகத்தொழிலாலும் அருவுருவத் திருமேனியை விதிப்படி வழிபடல் கிரியை. சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களெல்லாம் செய்து கொள்ளல் கிரியையிற் சரியை, சிவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவலிங்கத்திற் செய்யும் பூசனை கிரியையிற் கிரியை. மானதபூசை கிரியையில் யோகம், மானதபூசையின் அநுபவத்தால் நிகழும் உணர்வு கிரியையில் ஞானம்,

யோகம்—கிரியையில் ஞானத்தாலுண்டாகும் பக்குவத்தால் அதி நுட்ப அறிவுடையராய் அகத்தொழில் மாத்திரையாய் அருவத் திருமேனியை வழிபடுதல் யோகம். இது இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் எட்டங்கங்களை யுடைமையால் அஷ்டாங்க யோகமெனப்படும். அகிம்சை, வாய்மை, திருடாமை, பிரமசரியம், அன்பு, வஞ்சனையற்றிருக்கை, பொறுமை, தைரியம், ஆசாரம், சுத்தி என்னும் பத்தும் இயமம். தபசு, சந்தோஷம், தேவசிந்தனை, தானம், ஈசுரபூசை, ஞானசாஸ்திரங் கேட்டல், பழிக்கஞ்சுதல், பத்தி, செபம், விரதம் என்னும் பத்தும் நியமம், சுவாசத்தை யடக்கி யாளுதல் பிராணாயாமம். மனசைப் பிற விஷயங்களிற் செல்லாமற் றடுத்தல் பிரத்தியாகாரம். மனசை ஒரு வழியில் நிறுத்தல் தாரணை. சிவபெருமானுடைய அருவத்

திருமேனியைத் தியானித்தல் தியானம். அத் தியானத்தில் நிலை பெறுதல் சமாதி.*

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம் என்னும் நான்கும் யோகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமும், தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தில் ஞானம்.

ஞானம் — யோகத்தில் ஞானத்தினு லுண்டாகும் பக்குவ விசேடத்தால் மெய்யுணர்வு விளங்கிக் கடவுளைச் சச்சிதானந்த சொரூபியாக அறிந்து அறிவுத் தொழிலாற் கடவுளை வழிபடல் ஞானம். ஞானசாஸ்திரங்களை ஆசாரியரிடங் கேட்டல் ஞானத்திற் சரியை. கேட்டவற்றை ஆராய்ந்து சிந்தித்தல் ஞானத்திற் கிரியை, தெளிதல் ஞானத்தில் யோகம். நிட்டைகூடல் ஞானத்தில் ஞானம்.

ஞான சாஸ்திரத்தைக் கேட்கும்போது சித்தசலனமின்றி யிருத்தல் அவசியமாதலாற்றான் "பரப்பமைந்து கேண்மின்" என்றார். † "பப்பற வீட்டிருந் துணரு நின்னடியார்" என்பது திருவாசகம். ○ பப்பு என்பது பரப்பு; பரபரப்பு எனப்படுவது இது.

சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகிய நான்கையும் அனுட்டித்தோர் முறையே சாலோகம், சாமீகம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்னும் முத்திகளைப் பெறுவர். இவற்றுள் உபாயச்சரியை முதல் உபாய ஞானம் ஈருகிய சிவபுண்ணியங்கள் செய்தோர் பிருதுவி தத்துவத்திலுள்ள காலாக்கினி ருத்திரபுவனம் வரையிலுமுள்ள புவனபதிகளுடைய உலகங்களிற் சாலோகம் முத

* இயம நியமம் இல்லாதார்க்கு யோகம் கைகூடாது. இவைகளின்றி மூச்சை யடக்கிப் பயிலுவது யோகமன்று. "துருத்தியெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றி முறித்தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கி லென்னும்" என்றனர் அருணகிரிநாதர்.

† ஞானமார்க்கத்தார் சரியை கிரியை யோகங்களையும், யோகமார்க்கத்தார் சரியை கிரியைகளையும், கிரியாமார்க்கத்தார் சரியையையும் அநுட்டிக்க உரிமை யுடையவர். ○ திருப்பள்ளி யெழுச்சி 6

லியவற்றைப் பெறுவர். உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகத்தை அனுட்டித்தோர் சீகண்டபுவனம் முதல் சுத்தவித்தைக்குக் கீழுள்ள புவனபதிகளுடைய உலகத்திற் சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம் என்னும் பதமுத்தி களைப் பெறுவர். ஞானத்தில் ஞானத்திற் கடைசிநிலையை அடைந்தோர் சாயுச்சியமாகிய பரமுத்தியை அடைவர் உபாய மார்க்கத்திலும் உண்மை மார்க்கத்திலும் ஒவ்வொருபாதத்திலும் சரியையின் பலன் அந்தந்தப் பாதத்துக்குரிய புவனத்தில் வாழ் தலாம். கிரியாயோக ஞானங்களின் பலன் அந்தந்தப் பாதத்துக் குரிய புவனத்தில் முறையே சாமீப சாரூப சாயுச்சியம். உதா ரணமாக உண்மைச் சரியையிற் சரியையின் பலன் சீகண்ட புவ னத்திற் சாலோகம், உண்மைச் சரியையிற் கிரியையின் பலன் சீகண்ட புவனத்திற் சாமீபம். இப்படியே மற்றைவைகளும்.

சாலோகமாவது அவ்வுலகத்திலிருந்து போகங்களை யனுப வித்தல். சாமீபம்—அந்தந்த உலகங்களில் விசேஷ போகங்களை அனுபவித்து வாழ்தல். சாரூபம் - அந்தந்தப் புவனபதிகளோடு ஒத்த இன்பங்களைப் பெற்று வாழ்தல். சாயுச்சியம்—அந்தந் தப் புவனபதிகளால் அதிட்டிக்கப்பட்டு அவருடைய அதிகாரங் களைச் செய்து வாழ்தல்.

பதமுத்தியை அடைந்தோருக்குச் சிவவினை யொப்புண் டாயின் அங்குத்தானே ஞானநெறியை யடைந்து பின் பரமுத் தியை அடைவர். சிவவினை யொப்புறுதார் பதமுத்திகளி லிருந்து நீங்கிப் பிறவியெடுத்துச் சிவவினையொப்பு நிகழ்ந்த பின் ஞானநெறியை அடைவர். அபரமுத்தி யடைந்தோர் பிறவியை எடாது நேரே பரமுத்தியை யடைவர்.

சரியையிலுள்ளோர் தம்மைக் கடவுளின் அடிமையாகக் கொள்ளுதலாற் சரியா மார்க்கம் † தாசமார்க்க மெனப்படும். விசேட தீட்சையிலே சிஷ்யன் சிவபுத்திரனுக்கப்படுதலாற் கிரியா மார்க்கம் புத்திரமார்க்க மெனப்படும். யோகமார்க்கத் திலே சிவத்தோடு கூடுதலால் அது * சகமார்க்க மெனப்படும். ஞானமார்க்கம் கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றுகிநிற்கும் உண்மை நிலையாதலாற் ० சன்மார்க்கம் எனப்படும்.

---

† தாசன்—அடியவன். * சக—தோழன். ० சத்-உண்மை.

திருவருளை அறியாதார் சிறுமை

இற்றை வரையியைந்து மேதும் பழக்கமில்லா
வெற்றுயிர்க்கு வீடு மிகை.

ப—ரை: இற்றை வரை இயைந்தும் - இவ்வளவு காலமும் திருவருளோடு கலந்து நின்றும், ஏதும் பழக்க மில்லா- அதைச் சற்றேனும் உணரமாட்டாத, வெறும் உயிர்க்கு - அறிவில்லாத ஆன்மாவுக்கு, வீடு மிகை - வீடு பகையாகும்.

முதல் மூன்றதிகாரங்களிலும் முப்பொருள்களை விளக்கி முடித்த ஆசிரியர் இவ்வதிகாரத்தில் திருவருளின் தன்மையைக் கூறி, அதைப் பெறுதது மாணவகனின் சாதனைக் குறைவாகிய குற்றமென்று முடிக்கின்றார். இப்படியே,

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்:

"வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைபட்
டாழ்கின்றா யாழாமற் காப்பானை யேத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே" என்றும்,

அப்பர் சுவாமிகள்:

"வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேனெடுங் காலமே"

என்றும், தாமே தம்மிற் குற்றமேற்றிப் பாடியருளினர்.

மாணவகன் அருளை அறியாதிருப்பது அவனிலுள்ள ஆணவ காரியமாகிய அஞ்ஞானத்தா லாதலால் அவனிற் குற்றமில்லா திருக்கவும், அவனிலே குற்றமேற்றியது அந்த அஞ்ஞானத்தை நீக்குதற்கு அவனைக்கொண்டு முயற்சி செய்விக்கும் அருளின் பான்மையாம். (10)

ஐந்தாம் அதிகாரம்—அருளுருநிலை

அஃதாவது ஞானவடிவாகிய குரு°வினது தன்மை.

குருவடிவாய் வருவது திருவருள்

அறியாமை யுண்ணின் றளித்ததே காணுங்
குறியாகி நீங்காத கோ.

ப—ரை: **அறியாமை உள்நின்று அளித்ததே** - கண்ணுற் காணப்படாமல் ஆன்மாக்களில் நின்று (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் என்னும் நான்கு தொழில்களையும் செய்து) இரட்சித்துவந்த அதுவே, **காணும் குறி ஆகி** - (எஞ்சியதாகிய அருளலைச் செய்தற்காக) காணக்கூடிய குருவடிவை எடுத்து, **நீங்காத கோ** - உடனாய் நின்று ஆட்கொள்ளும் திருவருளாம்.

*மலம் வலிகெட ஆன்மா ஞானத்தைப் பெறுகின்றது; ஆயினும் அந்த ஞானம் தானாக விளங்கமாட்டாது. அதை விளங்கச் செய்தற்கு ஞானாசாரியன் வேண்டும், இது எதுபோல வென்றால்: ஒரு குழந்தையைப் பெறுமுன் ஒரு பெண்ணுடைய சரீரத்திலே முலைப்பாலுக்குக் காரணமாகிய பதார்த்தங்களிருக்கவும் முலைப்பால் தோன்றாது; இவளுக்கு ஒரு குழந்தை உதிக்க அது தோன்றுகிறது; குழந்தையின்றிப் பால் தோன்றாததுபோல, ஞானாசாரியனின்றி ஞானந் தோன்றாது. * ஆதலால், ஆன்மா ஞானத்தை அடைதற்கு ஞானாசாரியன் இன்றியமையாதவன்,* (1)

° குரு=கு+ரு = *பாசத்தை நீக்குபவர்,*

* *இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபால்*
நல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ—லில்லா
வருவாகி நின்றானை யாரறிவார் தானே
யுருவாகித் தோன்றானே லுற்று, —சிவ. போதம் சூ 8, அதி 2.

அருளே ஆணவத்தைப் போக்கத்தக்கது

அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி யதனைச்
சகத்தவருங் காண்பரோ தான்.

ப—ரை: அகத்து உறுநோய்க்கு - ஒரு வீட்டி லிருப்பவனுக்கு வந்த பிணியை, உள்ளினரன்றி - அவ்வீட்டிலுள்ளவர்கள் அறிவதேயன்றி, அதனை - அந்த நோயை, சகத்தவருங் காண்பரோ - தூரத்திலுள்ளவரும் அறிவாரோ? அறியமாட்டார்: அதுபோல, ஆன்மாவிலுள்ள நோயை ஆன்மாவோடு கலந்துநிற்கும் அருளறிவதன்றி வேறொன்றும் அறியமாட்டாது.

ஆதலால், ஆன்மாவோடு சேர்ந்திருக்கும் திருவருளானது குருவாகவந்து போக்கினாலன்றி ஆணவமாகிய வியாதி வேறு வழியாகத் தீராதென்பது கருத்து. (2)

குருவை சிஷ்யனன்றிப் பிறரறியார்

அருளா வகையா லருள்புரிய வந்த
பொருளா ரறிவார் புவி.

ப—ரை: அருளா வகையால் - (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் என்னும் நான்கினையும்) மறைந்து நின்று செய்ததுபோல, அருள்புரிய வந்த - (மானுட வடிவத்தினாலே தன்னை மறைத்து) அருளல் என்னுந் தொழிலைச் செய்ய வந்த, பொருள் - குருவடிவத்தை, புவி ஆர் அறிவார் - (பக்குவமுள்ள சிஷ்யனேயன்றிப்) பூமியில் வேறு யார் அறியத் தக்கவர்?

“பொருளா வறியா” என்றும் பாடமுண்டு. (3)

பக்குவ மில்லாதார் அறியாமைக்குக் காரணம்

பொய்யிருண்ட சிந்தைப் பொறியிலார் போதமா
மெய்யிரண்டுங் காணார் மிக.

ப—ரை: பொய் - நிலையற்றதாகிய உலக இன்பத்திலே கருத்துடையராய், இருண்ட சிந்தை - ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்ட அறிவினையுடையராய், பொறியிலார் - ஞான மாகிய ஒளியைப் பெருதோர், போதமாம் மெய் இரண்டும் - அறிவு மயமாகிய அருளையும் அவ்வருள் அதிட்டித்து நிற் குங் குருவடிவத்தையும், காணுர் மிக - சிறிது மறிய மாட்டார்.

ஞானக்கண் ணில்லாதோ ராதலாற் பக்குவமில்லாதோர் சற்குருவை அறியா ரென்பது கருத்து. அருள்கொண்ட மனித வடிவை யறியமாட்டாதார் அருளின் இயற்கையான அகண்ட ஞான வடிவையும் உணராரென்பது சொல்லாதே அமையும். [அகண்ட - சர்வவியாபகமான, எல்லையில்லாத.] (4)

சகலருக்குக் குருவாய் வருதலின் நோக்கம்

பார்வையென மாக்களை முன்பற்றிப் பிடித்தற்காம்
போர்வையெனக் காணுர் புவி.

ப—ரை: பார்வை என - அவ்வவ் வினத்துப் பழக்கப் பட்ட விலங்குகளின் துணையைக்கொண்டு விலங்குகளைப் பிடிப்பதுபோல, மாக்களை முன்பற்றிப் பிடித்தற்காம் - (மனித உருவமாகிய குருவடிவத்தைத் திருவரு ளெடுப்பது) நேர்நின்று மனிதரை வசப்படுத்தி ஆட்கொள்ளுதற்காம், புவி - பக்குவ மில்லாதோர், போர்வை யெனக் காணுர் - அது அருள் போர்த்துக்கொண்ட குருவடிவம் என்பதை அறியார்.

பழக்கப்பட்ட விலங்குகளைக்கொண்டு வனவிலங்குகளைப் பிடிப்பதுபோல, அருளானது ஞானசாரியனைக்கொண்டு பக் குவமுள்ள ஆன்மாவை ஆட்கொள்ளும்.

ஒருவன் ஒரு புடைவையாலே தன்னை முற்றுகப் போர்த் துக்கொண் டிருப்பானுயின், தூரத்தில் நின்று பார்ப்போர்

அவனை ஒரு புடைவைக் குவியலென்று நினைப்பாரன்றி, அதற்குள் மறைந்திருப்பவன் மனிதனென்றும், அது போர்வையென்றும் அறியமாட்டார். அதுபோலத் திருவருள் ஆசிரியனில் மறைந்து நிற்கும்போது, பக்குவமில்லாதோர் அவன் மனிதனேயன்றித் திருவருளின் போர்வையென அறியமாட்டார்.

*மனிதரை ஆட்கொள்ளும் வழி எழுவகைத் தீக்ஷை*களாம். அவையாவன: நயனம், பரிசம், மானசம், வாசகம், சாத்திரம், யோகம், ஔத்திரி*

இவற்றுள் நயனதீட்சையாவது: ஆசாரியர் சிவமாக நின்று சிஷ்யனைத் தலைதொடங்கிக் கால்வரையும் அருட்பார்வையாற் பார்த்து அவனுடைய ஆணவத்தைக் கெடுத்தல். பரிசதீட்சையாவது: ஆசாரியர் தம்முடைய கையைச் சிவபெருமானுடைய திருக்கரமாகப் பாவித்துச் சிஷ்யனுடைய தலையில் வைத்து அவனுடைய மாயாமலத்தைக் கெடுத்தல். மானச தீட்சையாவது: யோகமார்க்கத்தால் ஆசாரியர் சிஷ்யனுடைய மனத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மபோதத்தை நீக்கிச் சிவபோதத்தை உண்டாக்குதல். சாத்திர தீட்சையாவது: வேதம் ஆகமம் ஆகிய இறைவனருளிய நூல்களிலுள்ள உண்மைகளைச் சுருக்கி விளக்குதல். வாசக தீட்சையாவது: திருவைந்தெழுத்தையும் பதினொரு மந்திரங்களையும் அந்தந்த எழுத்துக்குரிய மாத்திரைகளோடு உபதேசித்தல். யோக தீட்சையாவது: ஆசாரியர் சிஷ்யனது இருதயத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்தல். ஔத்திரி தீட்சையாவது: ஓமத்தோடு செய்யப்படுந் தீட்சை; (ஔத்திரி - ஓம சம்பந்தமானது; கோத்திரம் - ஓமம்.) ஔத்திரி தீட்சைக்கு உரித்தில்லாதார்க்கு நயன தீட்சை முதலிய தீட்சைகள் செய்யப்படும். அவைகள் ஔத்திரியோடுஞ் செய்யப்படுவன.

** தீக்ஷை = தீ + க்ஷா = ஞானத்தைக் கொடுத்துப் பாசத்தைக் கெடுப்பது.*

"தீயதே தத் சிவத்வம் ஹி க்ஷீயதே பாப பஞ்ஜரம்!
க்ஷயதான விசேஷத்வாத் தீக்ஷா சேத்ய பிதீயதே!!
—சுப்பிரபோதம்.

ஔத்திரி தீட்சை கிரியாவதி ஞானவதி என இருவகைப் படும். கிரியாவதியாவது குண்டம் மண்டலம் ஓமம் முதலிய கிரியைகளோடு செய்யப்படுவது. ஞானவதி குண்ட மண்டலங் களையுங் கிரியைகளையும் மனத்தினாற் செய்தல். இத்தீட்சை கள் சமயம், விசேடம், நிர்வாணமென மூவகைப்படும். சமய தீட்சை சரியைக்கும், விசேஷதீட்சை கிரியைக்கும் யோகத்திற் கும், நிர்வாண தீட்சை ஞானத்திற்கும் உரியன. நோய் முத லிய காரணங்களினால் தீட்சைகளுக்குரிய அநுஷ்டானங்களைச் செய்ய இயலாதார்க்கு அவ்வனுஷ்டானங்கள் ஆகுதியாற் சுத்தி செய்தொழிக்கப்படும். அது நிர்ப்பீசமெனப்படும்; மற்றவர் களுக்குச் செய்யப்படுந் தீட்சை சபீசம். நிர்வாண தீட்சை பெறுவோர்களுள் அபரமுத்தி முதலிய போகங்களை விரும்பு வோருக்குச் செய்யப்படுவது லோகதர்மிணி, மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படுவது சிவதர்மிணி. சிவதர்மிணி பெறுவோருள் உடனே முத்தி அடைவோர் சத்தியோ நிர்வாணத்தையும், தேகாந்தத்தில் முத்தி அடைவோர் அசத்தியோ நிர்வாணத் தையும் பெறுவர் (5)

குரு சாத்திரதீட்சைக்கு இன்றியமையாதவர்

எமக்கென் னெவனுக் கெவைதெரியு மவ்வத்
தமக்கவனை வேண்டத் தவிர்

ப—ரை: எமக்கென் - (குருவினால்) எமக்கு என்ன பயன் (என்று கேட்டால்), எவனுக்கு எவை தெரியும் - எவனுக்கு ஞானநூற் பொருள்கள் உள்ளபடி தெரியுமோ, அவ்வத் தமக்கு அவனை வேண்ட - அந்நூற் பொருள்கள் அவனைத் தமக்குத் குருவாக வேண்டி நிற்றலால், தவிர் - (குருவின் தேவையை நீ யுணர்வாய் ஆதலால் "எமக்கென்" என்னுங் கேள்வியை) விடுவாயாக.

ஞானாசாரியனில்லாமற் கற்கும்போது ஞான நூல்களின் பொருள் மாறுபாடாகத் தோன்றும்; அல்லது தோன்றாமல் நிற்கும்; ஆதலால் நமக்கு ஞானாசாரியன் வேண்டாமென்று சொல்லிக்கொண்டு நூல்களைக் கற்கும்போது அவைகள் நமக்கு

விளங்காமையினாலே அவன் இன்றியமையாதவனென்று நாமே உணரத்தக்கதாக நேரும். இதை உணர்த்துதற்காக, "அவ்வத் தமக்கவனை வேண்ட" என்றார். ஞானநூலல்லாதவைகள் ஆசாரியனின்றியுங் கற்கப்படலாம். ஞானநூலுணர்ச்சி ஆசாரியனை யின்றியமையாது. "ஆசானருளாலடிசேர்ஞானம் வந்திடும்; மற்றொன்றானும் வாராதாகும்" என்றார் பிறரும். (6)

நயனதீட்சை

விடநகுல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீளுங்
கடனிலிருள் போவதிவன் கண்.

ப—ரை: விடம் - (ஒருவன் விஷம் தீண்டப் பெற்றால் அந்த) விடமானது, நகுலம் மேவினும் (மீளாது) - கீரி நேரே வந்து நிற்பினும் நீங்காது, பாவகனின் மீளும் - கிரியாகத் தன்னைப் பாவிக்கும் மாந்திரிகனால் நீங்கும், கடனில் - இந்த முறைமைபோல, (திருவருளானது நேரே நின்றும் மலங்களைப் போக்காது; தான் அதிஷ்டித்தற்கு ஒரு குரு வடிவத்தைக்கொண்டு பார்வையாலும் பாவனையாலும் ஆணவத்தை நீக்கும்), இருள்போவது இவன்கண் - மலத்தை நீக்குவது குருவினுடைய கண்.

நயனதீட்சையிலே குரு சிஷ்யனுடைய சரீரம் முழுவதையும் பார்த்து அவனைச் சிவசொரூபமாகப் பாவிப்பன்.

* கீரியானது ஆதிபௌதிக நகுலம், ஆதிதைவிக நகுலம், ஆத்தியான்மிக நகுலம் என மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள், உலகத்திற் காணப்படுங் கீரி ஆதிபௌதிக நகுலம். அதற்கு அதிதெய்வமாய், மாந்திரிகன் அதுபோல வைத்துத் தியானம் செய்து கணிக்கப்படும் மந்திரம் ஆதிதைவிக நகுலம்; அந்த மந்திரத்தினிடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆத்தியான்மிக நகுலம். இவற்றுள், ஆதி

---

* திராவிடமாபாடியத்திலுள்ள கருடபாவனைப்படி எழுதப்பட்டது.

பௌதிக நகுலத்தைக்கொண்டு விஷத்தைத் தீர்த்தல் இயலாது. மாந்திரிகன் ஆதிதைவிகமாகிய நகுல மந்திரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் உச்சரித்துவந்த பழக்கத்தினாலே அந்த மந்திரரூபமே தானாகப் பாவனைசெய்து தன்னறிவை அதன்வசப்படுத்தி நிற்றல் நகுலபாவனை யெனப்படும். அவன் அந்தப் பாவனையாய் நின்று அம் மந்திரக்கண்கொண்டு பார்க்க, அந்தப் பார்வையானது மந்திரத்திற் பதிந்த சத்தியினால் விஷத்தைத் தீர்க்கும்.

அதுபோல, ஆசாரியன் பஞ்சாட்சரசெபப் பயிற்சியினாலும், தன்னைச் சிவமாகப் பாவித்துத் தன்னைச் சிவவசப்படுத்தியதனாலும், அவனுடைய பார்வையிலிருக்கும் மந்திர சத்தியினால் சிஷ்யனிலுள்ள விஷமாகிய ஆணவ வலி தடைப்படும். ஆதிபௌதிக நகுலத்தால் விஷங் கெடாமல், நகுலபாவனை செய்யும் மாந்திரிகனுடைய பார்வையினால் அது கெடுவதுபோல, என்றுங் கூடநிற்பதாகிய திருவருளால் மலமானது இறுதியில் நீக்கப்படாமல் அத்திருவருளைத் தானாகப் பாவித்து அத்திருவருளால் அதிட்டிக்கப்பட்ட குருவினது பார்வையினால் நீங்கும். "எவன்கண்" எனவும் பாடம்.

மூவகை ஆன்மாக்களுக்கும் அருள் செய்யும்முறை

அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைநீக்குஞ்
சகலர்க்கு வந்தருளுந் தான்.

ப—ரை: **அகலத்து அரும் அருளை ஆக்கும் – விஞ்ஞானகலரிற் பக்குவமுடையாருக்குச் சிவபெருமான் அவர்களது அறிவிலே நின்று அருள்செய்து மலத்தை நீக்குவர், வினை நீங்கும் - பிரளயாகலரிற் பக்குவர்க்கு அவர்களைப் போல முன்னிலையாய்நின்று (ஆணவத்தோடு) கர்மத்தையும் நீக்குவர், சகலர்க்கு தான் வந்து அருளும் - சகலரிற் பக்குவருக்குக் குருவடிவாய் வந்து மும்மலங்களையும் நீக்கியருளுவர்.**

அகலம் – கலை நீங்கின ஆன்மா, விஞ்ஞானகலரிலே மலமானது சூக்குமசத்தியோடு நிற்றலால், திருவருள் அவருக்குள்

அறிவாக நின்று உணர்த்த அம்மலம் நீங்கும், பிரளயாகலரிலேயுள்ள தூலமல சத்தியானது, திருவருள் நேர்நின்று நயனம் பரிசம் வாசகமாகிய தீட்சைகளைச் செய்ய நீங்கும். சகலரிலுள்ள அதிதூல மலசத்தியானது ஞானநூற் போதனையினாலும், அனுபவ சாட்சியினாலும் பலவகைப்பட உணர்த்த நீங்கும். ஆதலால் திருவருளானது சகலருக்குக் குருவை ஆதாரமாகக் கொண்டு தீட்சை செய்யும், இது ஆதார தீட்சை யெனப்படும். நேராகச் செய்யப்படுந் தீட்சை நிராதார மெனப்படும். மும்மலங்களுள் ஆணவமும் ஆகாமியமும் ஞானத்தினாலே, ஒளிமுன் இருள்போல நீக்கப்படும்; சஞ்சிதம் தீட்சைக் கிரியையினாலே நீக்கப்படும்; பிராரத்தம் எஞ்சியிருந்தால் அநுபவத்தினாலே தீரும்; ஆணவமலம் நீங்குதலால் பிறவி அறுதலால், மாயா மலம் தீரும். (8)

சிவபெருமானே குருவாதல் வேண்டும்

ஆரறிவா ரெல்லா மகன்ற நெறியருளும்
பேரறிவான் வாராத பின்.

ப—ரை: எல்லாம் அகன்ற - மந்திர முதல் கலையிறுகிய அத்துவாக்களைக் கடந்த, நெறியருளும் - வீட்டுநெறியை வெளிப்படுத்தியருளும், பேரறிவான் வாராதபின் - பேரறிவினராகிய சிவபெருமானே குருமூர்த்தங்கொண்டு வராவிட்டால், ஆரறிவார் - அதை அறியவல்லவர் யார்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அவைகள் சார்ந்த மற்றைய அத்துவாக்களையுங் கடந்தே முத்தியடைய வேண்டுமாதலால், அவைகளைக் கடந்த ஒருவரே ஆன்மாவையுங் கடக்கச் செய்வாரன்றி அவைகளுக் குட்பட்டவர்கள் செய்யமாட்டார்கள்.

அத்துவாக்களுக் குட்பட்டவர்களாகிய தெய்வங்களையும் மனிதர்களையும் முத்தியடைய வேண்டி வழிபடுகிறவர்கள், உபநிடத வாக்கின்படி, குருடனைக்கொண்டு வழி காட்டுவிக்கும் குருடனுக்குச் சமமாவர். "காண்பவன் சிவனேயானால் அவனடிக்கன்பு செய்கை மாண்பறம், அரன்றன் பாதம் மறந்துசெயறங்களெல்லாம் வீண் செயல், இறைவன் சொன்ன விதி

யறம், விருப்பொன் றில்லான் பூண்டனன் வேண்டல் செய்யும், பூசனை புரிந்து கொள்ளே" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திரு விருத்தத்திற் கூறியதுங் காண்க. (9)

இதுவுமது

ஞான மிவனொழிய நண்ணியிடு நற்கலனல்
பானு வொழியப் படின்.

ப—ரை: பானு ஒழிய - சூரியஒளி இல்லாமல், நற்கல் அனல் படின் - சூரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினி தோன்று மாயின், இவன் ஒழிய - அருட்குருவின்றி, ஞானம் நண்ணி யிடும் - (ஆன்மாவில்) ஞானந்தோன்றும்.

சூரிய கிரணம் பட்டே சூரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினி யுண்டாவதுபோல, குருவருள் பெற்றே சிஷ்யனில் ஞானமுண் டாகும். சூரியகாந்தக் கல்லைச் சூரிய ஒளிக்கு நேரே பிடிக்கும் போது, அந்தக் கல்லானது பரந்துவருங் கிரணங்களை ஓரிடத் துச் சேர்த்து அக்கினியை உண்டாக்கும். அப்போது இலகு வாக நெருப்புப் பிடிக்கக்கூடியனவாய், அக்கல்லைச் சார்ந்து நிற்கும் பஞ்சு முதலிய பொருள்களில் நெருப்புப் பற்றும். அதைக்கொண்டு தீ மூட்டும் வழக்க முண்டு.

அருக்கனொளி இல்லையாயின் சூரியகாந்தக் கல்லில் அக் கினி தோன்ருது அதுபோலச் சிவபெருமானது திருவருள் வடிவாகிய குரு இல்லையாயின் ஆன்மாவில் ஞானந் தோன்ரு தென்பது கருத்து. சூரியன் சிவத்துக்கும், சூரியனது ஒளி குருவடிவாய் வருந் திருவருளுக்கும், சூரியகாந்தக் கல் பக்குவ முள்ள ஆன்மாவுக்கும், அக்கினி ஞானத்துக்கும் உவமை யாயின. (10)

———

ஆறும் அதிகாரம் — அறியுநெறி

அருளுருவாகிய குருவினிடம் உண்மைப் பொருளை உணரும் முறைமை.

இருவினை யொப்பும் சத்தினி பாதமும்

நீடு மிருவினைக ணேராக நேராதல்
கூடுமிறை சத்தி கோளல்.

ப—ரை: நீடும் இருவினைகள் - வளர்ந்து வருவன வாகிய வினைகள் இரண்டும், நோாதல் - (விலக்கப்பட வேண்டிய முறையால்) ஒத்ததன்மையுடையவைகள் என்ற எண்ணம், நோாக - ஆன்மாவுக்கு உண்டாக, இறைசத்தி கொளல்கூடும் - சிவபெருமானுடைய சத்தி பதியும்.

*நல்வினையும், தீவினையைப் போலவே, கர்மமெனப்படும் மலமாதலால், விடப்பட வேண்டியதேயாம். * இருவினையையும் விடவேண்டும் என்ற புத்தி ஒருவனுக்கு உண்டாகும்போது சிவசத்தி அவனிற் பதியும். அப்போது அவன் ஞானத்தை இச்சிக்க, ஞானசாரியர் தோன்றித் திரிபதார்த்தங்களின் உண்மையை விளக்குவர். அவ்வுண்மைகள் இவ்வதிகாரத்திற் கூறப் படுகின்றன. இவைகளை வாசித்தறிதலால் நாமும் ஞானிக ளாவோமோ என்றால், நாம் அவைகளை ஒருவாறு அறிகின்றோ மன்றி அவைகளை நேரே உணரமாட்டோம். நேரே உணர்வோ*

** லௌகிகர்களுக்கு ஓட்டினும் பார்க்கப் பொன் மிக விலை யுயர்ந்ததா யிருப்பதுபோல, தீவினையிலும் நல்வினை மேலாகத் தோன்றும். ஆயினும், சந்நியாசிக்குப் பொன்னும் ஓடும் ஓரே தன்மையனவாய்த் தோன்றுவதுபோல, நல்வினையுந் தீவினையும் ஓரே தன்மையனவாய்த் தோன்றும். லௌகிகர் கள் பொன்னை ஓட்டிலும் மேலாக மதிப்பதுபோல, நல்வினை யைத் தீவினையிலும் மேலாக மதித்து நல்வினையைச் செய்வதே கடனாகும்.*

மாயின் அவ்வுண்மைகளை அநுசரித்துப் பொய்யாகிய உலக வாழ்வை விடுத்து மெய்யாகிய திருவடியையே பொருளாகக் கொள்வோம். அப்படி நாம் கொள்ளாது உலக விஷயங்களில் அமிழ்ந்தி நிற்றலால், நாம் இந்தச் சத்தியங்களை நேரே உணர வில்லையென்பது இனிது விளங்கும்.

இருவினையொப்பு மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம்

ஆணவத்தின் முனைப்பினுல் ஆன்மாக்கள் தீவினைகளைச் செய்கின்றன; அத்தீவினைகளை நீக்குதற்காகச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பத்தை ஊட்டுகின்ருர். அத்துன்பம் அனுபவிக்கப்படும்போது ஆதிசத்தியின் பிரேரகத்தினுல் வித்தையென்னுந் தத்துவமானது ஆன்மாவில் இயற்கையறிவு ஒருவாறு விளங்கத் துணைசெய்யும். அப்போது ஆன்மாவுக்குத் தீவினையில் வெறுப்பும் பசு நல்வினையில் விருப்பும் உண்டாக, அது பசு நல்வினையையுஞ் செய்யும், அது தீவினையின் பயனுகிய துன்பத்தையும் நல்வினையின் பயனுகிய இன்பத்தையும் அனுபவிக்க, நல்வினையிற் பன்மடங்கு பற்றுண்டாகி நல்வினையை அதிகமாகச் செய்து அதன் பயனுகிய இன்பத்தைக் காலத்துக்குக் காலம் ஊட்டப்பெற்று அநுபவித்து வரும். இதனுலே ஆன்ம ஞானம் * மேலும் அதிகமாய் விளங்கக் கடவுளே மெய்ப்பொருளென்ற அறிவும், அவருக்குத் தொண்டு செய்தலிலே பேராசையும் உண்டாகின்றன. அப்போது ஆன்மா தன்னையேனும் பிறவுயிர்களையேனும் பொருளாகக் கொள்ளாது, அவற்றைக்குறித்துச் செய்துவந்த பசு நல்வினையையும் * கைவிடுகின்றது. இந்த நிலை பசுவினையொப்பு எனப்படும். இப் பசுவினையொப்பு ஆன்மாவின் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியால் அதின் ஆணவம் வலிகெட உண்டாகும் நிலை.

---

* ஆன்மா பசுநல்வினையைக் கைவிட்டாலும் பிற வுயிர்களுக் கிதஞ்செய்தலைக் கைவிடாது; அதைச் சிவ வினையாகக் கருதிச் செய்யும். சிவபிரான் உயிர்கள் யாவற்றிலும் எல்லையில்லாத இரக்கமுடையவராதலால், அவற்றிற்குச் சேவைசெய்தல் சிவ சேவையின் இன்றியமையாத அங்கமாகின்றது. பிற வுயிர்களுக்குச் சேவைசெய்தல் இருநிலைகளிலும் உள்ளதாம்.

ஆணவம் வலிகெடுதல் மலபரிபாகம் எனப்படும். இருள் குறையக் குறைய ஒளி ஏறி ஏறி வருவதுபோல, மலம் வலிகெடச் சிவசத்தி ஆன்மாவிற் பதிந்து சிவத்தோடு சேர்த்தற்காக அதைச் செலுத்துகின்றது. இவ்வாறு சிவசத்தி ஆன்மாவிற் பதிதல் சத்திநிபாதம் † எனப்படும். பசுவினை யொப்பில் வருஞ் சத்திநிபாதம் மந்ததரம் ‡ எனப்படும். ஒருவனுக்கு சத்திநிபாதமானதின்பின் குரு சமயதீக்ஷை செய்து சரியா மார்க்கத்தில் அவனை விடுவர்.

அவன் அந்தச் சரியா மார்க்கத்தில், மந்ததர சத்திநிபாதத்திலுள்ள ○ பலவகைச் சத்திநிபாதங்களுக்கு மேற்ப, சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை முதலிய மார்க்கங்களை அநுசரிப்பன், அந்த மார்க்கங்களிற் செய்யும் சிவபுண்ணியத்தினாலே மலமானது முன்னையிலும் அதிகம் பரிபாகப்பட, ஆன்மா விசேஷ தீக்ஷை பெற்றுக் கிரியா மார்க்கத்தை அநுட்டிக்கும். அந்தச் சிவ புண்ணியத்தால் மலம் மிகவும் பரிபாகப்பட ஆன்மா யோக மார்க்கத்தை அடையும். யோக மார்க்கம் முடிய, மலம் நன்றாக வலிகெட்டுச் சிவவினை யொப்பும் உண்டாகும்; அப்போது குரு தரிசனமாகி ஆன்மாவுக்கு நிர்வாண தீக்ஷைசெய்து ஞானபாதத்திற் சேர்ப்பர். ஆன்மா ஞானமார்க்கத்தின் அதியுன்னத நிலையைச் சேர்ந்து மலம் நீங்கப்பெற்றுச் சிவசாயுச்சியத்தைப் பெறும்.

மலபரிபாகமுஞ் சத்திநிபாதமும் ஒரேகாலத்தில் உண்டாவன. சத்திநிபாதம் பலவகைப்படுதல் போலவே அதனோடு நிகழும் மலபரிபாகமும் பலவகையாம். இவையிரண்டும்

---

† பாதம் — விழுதல்; சத்திநிபாதம் = சத்தி நன்றாக விழுதல்.

‡ மந்ததரம் = மிகவும் மந்தம்.

○ மந்ததர சத்திநிபாதமானது மந்ததரத்தில் மந்ததரம், மந்ததரத்தில் மந்தம், மந்ததரத்தில் தீவிரம், மந்ததரத்தில் தீவிரதரம் என நான்குவகைப்படும். இப்படிச் சத்திநிபாதம் பதினாறு வகைப்படும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பலவேறு வகைப்படும்.

மூவகை ஆன்மாவுக்கும் உள்ளன. விஞ்ஞானகலர்க்குக் கர்மம் இல்லையாதலால் அவர்களுக்கு இருவினை யொப்பில்லை.

ஆறு பொருள்கள் அநாதி.

ஏக னனேக னிருள்கரும மாயையிரண்
டாகவிவை யாறு மநாதி.

ப—ரை: ஏகன் - ஒருவராகிய கடவுளும், அநேகன் - அளவில்லாதனவாகிய ஆன்மாக்களும், இருள் - ஆணவ மலமும், கருமம் - கர்மமலமும், மாயை இரண்டு - சுத்தம் அசுத்தமென்னும் இருவகை மாயைகளுமாகிய, இவை ஆறு ஆதியில் - இந்த ஆறுபொருள்களும் அநாதியான பொருள்கள்.

ஆறு பொருள்களுக்கு முள்ள தொடர்பு.

செய்வானுஞ் செய்வினையுஞ் சேர்பயனும் சேர்ப்பவனு
முய்வா னுளனென் றுணர்.

ப—ரை: செய்வானும் - கருமங்களைச் செய்யும் புருடனும், செய்வினையும் - செய்யப்படும் நல்வினை தீவினைகளும், சேர்பயனும் - அவற்றின் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களும், சேர்ப்பவனும் - அவற்றை அநுபவிக்கப்பண்ணுங் கடவுளுடைய திருவருளும் ஆகிய இந்த நான்கையும், உய்வான் உளன் என்று உணர் - (தன்னை) ஈடேற்றுதற்காகப் பொருந்துபவன் ஆன்மா என்று அறிவாயாக.

இந்நான்கு பொருள்களும் ஆன்மாவை மலத்தினின்றும் நீக்கி அதை ஈடேற்றுவன என்பது கருத்து.

வினை என்றதனாற் கர்மமும், பயனென்றதனால் தனு கரண புவன போகங்களுக்கு முதற் காரணமாகிய மாயையும், உய்வான் என்பதனால் உய்யாமல் தடுக்கும் ஆணவமும், சேர்ப்பவன் என்பதனாற் கடவுளும், உளன் என்பதனால் ஆன்மாவுங் கருதப்பட்டன. ஆன்மாவுக்கும் மற்றைய பொருள்களுக்கு

முள்ள சம்பந்தத்தைச் சிஷ்யன் அறியும்போது, துன்பத்தை விளைப்பதாகிய ஆணவத்தினின்றும் விடுதலையடைய விரும்பிக் கடவுளையே பற்றுவானாதலால் அவற்றின் தொடர்பு அவனுக்கு விளக்கப்பட்டது. (3)

கடவுள் ஆன்மாவுக்கு உயிராய் நிற்றல்.

ஊனுயிரால் வாழு மொருமைக்கே யூனொடுயிர்
தானுணர்வோ டொன்றுந் தரம்.

ப—ரை: ஊனொடு உயிர்-உடம்போடு சேர்ந்த ஆன்மா, உணர்வோடு ஒன்றுந்தரம் - ஞானத்தோடுகூடி ஒன்றுபட்டு நிற்குந்தன்மை, ஊன் உயிரால்வாழும் ஒருமைத்து - உடம்பானது உயிரோடு கூடிவாழும் ஒற்றுமையைப் போல்வது.

உயிரில்லையாயின் உடம்பு இயங்கமாட்டாது கிடப்பது போலக் கடவுள் இல்லையாயின் ஆன்மா ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாது; உடம்போடு ஆன்மா வேறற நிற்பதுபோல ஆன்மாவோடு கடவுள் வேறற நிற்பர். (4)

கடவுள் உயிர்க்குயிராய் நின்று நடத்தும் முறைமை

தன்னிறமும் பன்னிறமுந் தானுங்கற் றன்மைதரும்
பொன்னிறம்போன் மன்னிறமிப் பூ.

ப—ரை: பல்நிறமும் - (பளிங்கோடு சேர்ந்த பொருள்களின் பலவகையான நிறங்களையும், கல்தானும் தன்மை - பளிங்கினுடைய இயல்பான நிறத்தையும், தன்னிறமும் - தன்னுடைய பிரகாசத்தையும், தரும் - தருவதாகிய, பொன்னிறம் போல் - பொலிவாகிய சூரியகிரணம்போல, மன் நிறம்—(மலங்களை முதிர்விக்கும் திரோதானசத்தியின் பிரகாசத்தையும் மலங்கள் நீங்கியபின்பு ஆன்மாவை விளக்குஞ் சிற்சத்திப் பிரகாசத்தையுந் தந்து இவற்றுக்கப்பால் தன்னுடைய பிரகாசத்தோடு நிற்பதுமான) கடவுளுடைய திருவருளாகிய சோதியை உடையது, இப்பூ - இந்தப்பூமியானது.

தன்னிறமென்பது சூரியப் பிரகாசம், பளிங்கானது சூரியனுடைய கிரணம் படுதலால், தன்னோடு சேர்ந்த பொருள்களின் நிறத்தைக் காட்டுவதுபோல, ஆன்மாவானது திரோதானசத்தி பதிதலினல் தன்னோடுள்ள மலங்களின் தன்மையைக் காட்டும். பளிங்கு பொருள்களின் சார்பு நீங்கியபின் தானுய்ச் சூரியப் பிரகாசத்தோடு தோன்றுவதுபோல, ஆன்மாவானது மலங்களினீங்கியபின் சிற்சத்திப் பிரகாசம் பெற்று நிற்கும். சூரியகிரணம் பளிங்கையும் அதைச்சார்ந்த பொருள்களையும் விளக்குவதோடு அவற்றிற்கு வெளியேயும் விளங்குவதுபோலச் சிவப்பிரகாசமானது ஆன்மாவையும் அதைச் சார்ந்தவைகளையும் விளக்குவதோடு அவற்றைக் கடந்தும் பிரகாசிக்கும்.

கடவுள் ஆன்மாவைப் பந்தநிலையிலும் முத்திநிலையிலும் இரட்சித்து அதையுங் கடந்து நிற்பரென்பது கருத்து. (5)

மெய்ப்பொருளைக் காண்பதற்கு ஞானம் வேண்டும்

கண்டொல்லை காணுநெறி கண்ணுயிர் நாப்பணொளி
யுண்டில்லை யல்லா தொளி.

ப—ரை: கண்உயிர் நாப்பண் உண்டு-(ஒளியையுடைய) கண்ணானது (பொருளுக்கும்) ஆன்மாவுக்கும் நடுவே உள்ளது, (அது), கண்டு-(ஒருபொருளை) உற்றுப் பார்த்து, ஒல்லை காணும்நெறி - அதை விரைவில் உணருதற்கு வழியாகின்றது; ஒளிஉயிர் நாப்பண் உண்டு - ஞானஒளியானது உயிருக்கும் மெய்ப்பொருளுக்கும் நடுவில் உள்ளது, (அது) கண்டு - மெய்ப்பொருளைக் கண்டு, ஒல்லை காணும் நெறி - அதை விரைவில் உணருதற்கு வழியாம்; ஒளி அல்லாது இல்லை - திருவருளாகிய ஞானஒளி இல்லையாயின் மெய்ப்பொருளைக் காணுதலில்லையாம்.

உலகப் பொருள்களைக் காணுதற்குப் புறக்கண் இன்றியமையாததுபோல, மெய்ப்பொருளைக் காணுதற்குத் திருவருளாகிய கண் இன்றியமையாதது.

நாம் ஒரு விஷயத்தை அவதானிக்கும்போது பிற பொருள்களைக் கண் காணவும் நாம் உணராமலிருக்கின்றோம். ஆதலாற் பொருள்களை உணருதற்குக் காட்சியோடு அவதானமும் வேண்டும். இவ்வுண்மையை வற்புறுத்தற்கு (உற்றுப் பார்த்து என்னும் பொருள்பட) "கண்டு" என்றார். (6)

ஆன்மா தன் செயலைச் சிவன் செயலாகக் கருதவேண்டும்

புன்செயலி னோடும் புலன்செயல்போ னின்செயலை
மன்செயல தாக மதி.

ப—ரை: புன்செயலின் ஓடும்புலன் செயல்போல் - இழிவான செய்கைகளிலே செல்லும் இந்திரியங்களின் செய்கைகளை உன்னுடைய செய்கைகளாக நீ கருதியது போல, நின்செயலை - உன்னுடைய செயலை, மன் செயல் ஆக மதி - கடவுளுடைய கிரியாசத்தியின் வழியே நடப்பதாக எண்ணிக்கொள்.

முன்னே நீ இந்திரியங்களை ஏவ, அவைகள் தொழில்களைச் செய்தன. அத் தொழில்களுக்கு நீ காரணனாயிருந்தமையால் அவைகளை உன்னுடைய செயல்களாக மதித்தாய். இப்போது சிவசத்தி உன்னை ஏவ, நீ தொழில்களைச் செய்கின்றாயாதலால், உன்னுடைய செயலைச் சிவசத்தியின் செயலாகக் கருது.

ஆன்மா ஒரு செயலைத் தன் செயலாக நினைத்துச் செய்தால் அதிலே அகந்தை மமதை நிகழ்வதால், அது ஆகாமிய கர்மமாகும்; சிவன் செயலாக நினைத்தால் ஆணவ சம்பந்தமில்லாமையால் அது ஆகாமிய கர்மமாகாது. "அரன் பணியில் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்" என்றருளினார் அருணந்திதேவர். (7)

ஞானத்தைக் காணும் முறைமை

ஓராதே யொன்றையுமுற் றுன்னாதே நீமுந்திப்
பாராதே பார்த்ததனைப் பார்.

ப—ரை: ஒன்றையும் ஓராதே-ஞானம் எப்படியிருக்கும் எவ்வாறு வரும் என்று நீ ஆராயாதே, உற்று உன்னுதே-(உலகப் பொருள்களைக் குறித்து நினைப்பதுபோல, அதைப் பற்றிச் சற்றேனும் நினையாதே, நீ முந்திப் பாராதே - அது வருமுன் அதைத் தெளிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யாதே, பார்த்ததனைப்பார் - ஞானமானது உன்னை வந்துகாணும், அப்போது அதைக் காண்பாயாக.

ஒரு பொருளை அறியுங்கால் அதை ஆராய்தல் யோசித்தல் தெளிதல் என மூன்று படிகள் உளவாதலால் "ஓராதே உன்னுதே பாராதே" என்றார்.

உள்ளத்தினால் ஞானம் காணப்படாதாதலின், அதை அறிதற்கு உள்ளத்தினால் முயற்சி செய்தல் வீண், உள்ளம் அசையாதிருந்தால் ஞானம் வரும்; ஆதலின் ஒன்றுஞ் செய்யாதே என்றார். ஞானத்தைக் காண்பது ஞான சத்தியினாலாதலால் "பார்த்ததனைப் பார்" என்று கூறினார். இக்கருத்துப்பற்றியே அருணகிரிநாத சுவாமிகள் "சும்மா இருசொல்லற என்றலுமே" என்றும், "தடுங்கோள் மனத்தை.........கோனருள் வந்து தானே யுமக்கு வெளிப்படுமே" என்றும், தாயுமான சுவாமிகள் "சிந்தையை யடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறமரிது" என்றுங் கூறினர். நீ ஒரு பற்றுமின்றி இருப்பாயாயின், திருவருள் தானாகவே உன்னைப் பற்றும் என்பது கருத்து. (8)

ஞானத்தை அணையும் முறைமை

களியே மிகுபுல னுக்கருதி ஞான
வொளியே யொளியா வொளி.

ப—ரை: களியே மிகு புலனுக் கருதி - (ஞானத்தைப் பெற்றபின் உண்டாகும்) பேரானந்தத்தையே நீ அறியும் பொருளாகக்கொண்டு, ஞானஒளியே - ஞானமாகிய பிரகாசத்தையே, ஒளியா - பிரகாசமாகக்கொண்டு, ஒளி-(அந்த ஒளிக்குட் புகுந்து) ஒளித்து நிற்பாயாக.

ஞானம் வந்தபின்பு ஆன்மாவுக்கு முயற்சி அந்த ஞானத்தால் வரும் பெருமகிழ்ச்சியை அனுபவித்தலேயாம்; அதன் பின் உலக விஷயங்களிலே கருத்துப் போகுமோ என்ருல், தண்ணீருள் மறைந்து நிற்பவனுக்கு வெளியிலுள்ள பொருள்கள் தோன்ருமைபோல, ஞானத்துள் முழுகி நிற்பவனுக்கு அவைகள் தோன்ருவாம்; அவைகளால் இவன் கவரப்படவும்மாட்டான். (9)

பிறபொருளைக் கருதாமல் ஞானவசமாய் நிற்றல்

கண்டபடி யேகண்டு காணுமை காணுமை
கோண்டபடி யேகோண் டிரு.

ப—ரை: கண்டபடியே கண்டு - ஞானம் உனக்கு எப்படி வெளிப்பட்டதோ அப்படியே நீ அதைக்கண்டு, காணுமை காணுமை - அறியாமை வந்து தோன்ருமல், கொண்டபடியே கொண்டிரு - அது உன்னை ஏற்றபடியே அதன்வசப்பட்டு இருப்பாயாக.

இம்மூன்று திருக்குறளும் ஆசிரியர் மாணுக்கனை நோக்கிக் கூறியன. (10)

ஏழாம் அதிகாரம் — உயிர்விளக்கம்

அஃதாவது அறிவுநெறியிற் கூறியபடிநின்று ஆன்மா ஆணவ மலம் நீங்கப்பெற்றுத் தன்செய லின்றித் திருவருள் வசப்படுதல். இது ஆன்மசுத்தி † யெனவும்படும்.

அருளை அடைதற்கு ஏது

தூநிழலார் தற்காருஞ் சோல்லார் தோகுமிதுபோற்
ருனதுவாய் நிற்குந் தரம்.

---

†"போயிவன் தன்மைகெட்டுப் பொருளிற்போ யங்கு தோன்ரு, தாயிடில் ஆன்ம சுத்தி" —உண்மைநெறி விளக்கம்.

ப—ரை: தூ நிழல் ஆர்தற்கு - (வெய்யிலில் வருந்தினவன்) குளிர்ந்த நிழலைச் சேர்தற்கு, ஆரும் சொல்லார் - அங்கே போ என்று ஒருவருஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை (அவன் தானே விரைவாக ஓடிச்சேருவான்). தொகும் இது போல் - பொருந்திய இந்த முறைமைபோலும், தான் அது வாய் நிற்குந்தரம் - மலங்களின் துன்பங்களால் வருந்தினோன் அருளைக் கண்டவுடனே தான் அந்த அருளோடு சேர்ந்து நிற்குந் தன்மை.

வெயிலால் வருந்தினோன் நிழலைக் காணும்போது தானாக அந்நிழலை மிகுந்த ஆசையோடு அடைவதுபோல, மலங்களின் துன்பங்களால் வருந்தினோன் பேரின்பத்தைத் தருவதாகிய திருவருளைக் காணும்போது தானாகவே பெருமகிழ்ச்சியோடு அதைச் சேருவான் என்பது கருத்து * (1)

ஆன்மா அருளை அறியுங்காலம்

தித்திக்கும் பாலுநுங் கைக்குந் திருந்திடுநாப்
பித்தத்தின் றன்றவிர்ந்த பின்.

ப—ரை: தித்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும் - (பித்த நோயுடையாரது நாவுக்கு) மதுரமானபாலும் கசப்பாயிருக்கும், பித்தத்தின் தவிர்ந்தபின் - பித்த நோயினின்றும் நீங்கியபின், நா - நாவானது, திருந்திடும் - முன் கைத்த பால் தித்திக்கத்தக்கதாகத் திருந்திவிடும்.

அதுபோல, ஆணவமாகிய நோயுள்ள காலத்திற் கசப்பாகத் தோன்றிய திரோதானசத்தி, ஆணவம் நீங்கியபின்பு ஆன்மாவுக்கினிய பேரருளாகத் தோன்றும். திரோதானசத்தியானது ஆணவ நோயைத் தீர்த்தற்காக ஆன்மாவுக்குப் பிறப்பிறப்பு முதலிய துன்பங்களைக் கொடுத்து அனுபவிக்கச் செய்தது. இச் செய்கை ஆன்மாவுக்கு நன்மையைக் கொடுத்ததாயினும் அதற்

---

* *லௌகிகர் திருவருளைக் காணாமையால் துன்பத்தைத் தரும் மலச்சேட்டைகளால் வரும் உலக ஆசைகளை நாடி மல வெப்பத்தை வெப்பமென் றுணராமல் உழல்கின்றனர்.*

குக் கசப்பாகவே தோன்றியது. இச்செய்கையால் அதற்கு நோய் தீர்ந்தபின்பு அது சத்தியின் செயலே இனியதாகக் காண்பதுமன்றிச் சத்தியையுங் காண்கின்றது. நாவானது வியாதியில்லாத இயல்பான நிலையிலே பாலின் ரசத்தை உள்ளபடி அறிவதுபோல, ஆன்மாவானது ஆணவமில்லாத இயல்பான நிலையிற் சிவசத்தியை அறியும்; நா ஆன்மாவுக்கும், பால் சக்திக்கும், பித்தநோய் மலத்துக்கும் உவமையாயின. (2)

ஆன்மா அருளைத் தானாகக் காணமாட்டாது

காண்பா னொளியிருளிற் காட்டிடவுந் தான்கண்ட
வீண்பாவ மெந்நாள் விழும்.

ப—ரை: ஒளி-ஒளிவடிவாகிய ஞானமானது, இருளிற் காட்டிடவும் - ஆணவமாகிய இருளில் ஆன்மா கிடந்து மயங்கும்போது தன்னைக் காட்டிடவும், காண்பான்-அதைக் காணும் ஆன்மா, தான்கண்ட வீண்பாவம் - தன் முயற்சியால் அதைக் கண்டதாக நினைப்பதால் வீணாகவரும் பாவமானது, எந்நாள் விழும் - எப்போது தீரும்.

*வீண்பாவமானது பிற பொருள்களுங் காரணமாகாமல் ஆணவ முனைப்பினால் மாத்திரஞ் செய்யப்படும் பாவம். இது மிகக் கொடியது. மற்றைய பாவங்கள் பிற பொருள்களுங் காரணமாக உண்டாவன. ஒரு பொருளைக் காணும்போது அதில் ஆசை யுண்டாகுமாயின், அந்த ஆசைக்கு அந்தப் பொருளும் ஒரு காரணம். அந்தப் பொருளில்லையாயின் அந்த ஆசை உண்டாகாது. கோபம் முதலிய பாவங்களும் இதுபோல்வன. இவைகள் வீண் பாவத்தைப்போற் கொடியவைகளல்ல. திருவருளை மதியாமை முதலிய வீண் பாவங்கள் ஆணவம் மிகவும் முனைப்பதால் உண்டாவன. ஒருவன் திருவருள் பதியாமல் தன்னுடைய வல்லமையால் அதைக் கண்டதாக நினைப்பது வீண் பாவம்.**

---

* *"புக்கணைந்து புரிந்தல ரிட்டிலர்*
நக்கணைந்து நறுமலர் கொய்திலர்
சொக்கணைந்த சுடரொளி வண்ணனை
மிக்ககாண லுற்றாரங் கிருவரே."

திருவருள் ஆணவத்தை ஒத்திருக்கும் வகை

ஒளியு மிருளு மொருமைத்துப் பன்மை
தெளிவு தெளியார் செயல்.

ப—ரை: ஒளியும் இருளும் ஒருமைத்து - திருவருளும் ஆணவமும் தன்வகைப் பொருளைக் காட்டி ஒழிந்ததை மறைக்குந் தன்மையில் ஒத்திருக்கின்றன, பன்மை - அவைகளுக்குள்ள பேதம் யாதெனில், தெளிவு - அருளானது தன்னை அடைந்தோர்க்கு உண்மைப் பொருளைக் காட்டுவதும், தெளியார் செயல் - ஆணவமானது அது நீங்காதார்க்குப் பொய்யாகிய பொருள்களைக் காட்டுதலுமாம்.

அருளானது சிவத்தைக்காட்டி உலகத்தை மறைக்கும். ஆணவமானது உலகத்தைக் காட்டிச் சிவத்தை மறைக்கும். (4)

திருவருளை யடைந்தோர்க்குக் கடவுள் வெளிப்படுதல் எளிது

கிடைக்கத் தகுமோநற் கேண்மையார்க் கல்லால்
எடுத்துச் சுமப்பானை யின்று.

ப—ரை: நற்கேண்மையார்க்கு அல்லால் - அன்பு நிறைந்த சுற்றத்தவரை உடையவர்களுக் கல்லாமல், எடுத்துச் சுமப்பானை - அவர்களுடைய சுமை எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சுமப்பவன் ஒருவனை, இன்று கிடைக்கத் தகுமோ - இப்போது பெற்றுக்கொள்ளுதல் கூடுமோ, கூடாது. (அதுபோல) பேரன்பாகிய திருவருளைச் சார்ந்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய வினைகளையும் வினைப்பயன்களையும் சுமப்பவராகிய கடவுள் எளிதிற் றோன்றுவர்.

திருவருள் தோன்றும்போது நாம் அதன் வசப்பட்டு நின்று அது தன்னைக் காட்டக் காணவேண்டு மென்பது கருத்து.

திருவருளைச் சாராதாருடைய வினையையும் பயனையும் கடவுள் சுமக்கமாட்டார். ஒருவன் வறியவனாயிருக்கும்போது அவ

னுடைய நல்ல சுற்றத்தவர்கள் அவனுக்குள்ள கடன்களைக் கொடுத்து அவனைத் தாங்கிவருவதுண்டு; இப்படியே நல்ல சுற்றத்தவர்கள் அவனுடைய சுமையைப் பலவகையாகச் சுமக்கின்றார்கள். அதுபோல, கடவுள் தம்மைச் சார்ந்த மெய்யடியாருடைய ஆகாமிய வினையையும் பிராரத்தத்தின் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களையும் தாமே சுமக்கின்றார். தாமே சுமத்தலாவது அவர்களிலே சாராமற் றடுத்தல். "சிவனு மிவன் செய்தி யெல்லாம் என் செய்தி யென்றும், செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்ததென்றும்" என அருணந்திதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்; ஞானவான் தன்னைக் கடவுளிடங் கொடுத்தலினால் அவன் செயலில்லாதவனாக, அவனுடைய செயலெல்லாம் சிவன்செயலாகின்றன; ஆதலால் வாசனாமலமாகிய பழைய பழக்கத்தினால் தீவினையென்று சொல்லப்படும் வினைகளை அவன் செய்தானாயினும், அந்த வினைகள் அவனைச் சாரமாட்டா. கண்ணப்பநாயனார் திருக்காளத்தியிலே சிவவசமாய் நின்று நைவேத்தியத்துக்காக உயிர்களைக் கொன்றார். இந்தக் கொலைத் தொழில் வாசனாமலத்தினாலே அவருடைய கருத்தின்றிக் காயத்தினாலே செய்யப்பட்டது. † அந்தக் கர்மம் அவரிலே சாராமற் கடவுள் அதைத் தடுத்தார். அவர் அவ்வளவுநாளும்

---

† நோயினால் அறிவிழந்தவர்கள் பழைய பழக்கத்தின்படி பலவகையாகப் பேசிப் பல தொழில்களையுஞ் செய்வர். இவைகள் காயத்தின் செயல்களன்றி அவர்களுடைய செயலன்று. கண்ணப்பநாயனார் மிருகங்களைக் கொன்றதும் இச் செயல்களையொக்கும். அவர் சுவாமிக்கு இறைச்சியைப் படைத்தமையால், சிலர் தாமும் கடவுளுக்கு இறைச்சியைப் படைக்கலாம் என்று பிதற்றுவர். கண்ணப்பநாயனார் இறைச்சியைப் படைத்ததுமன்றித் தமது வாயிற் கொண்டுபோன நீரால் அபிஷேகமுஞ் செய்தனர்; செருப்புக்காலைச் சிவலிங்கத்தில் வைத்தனர். இவர்களும் வாயிற் கொண்டுபோன நீரால் அபிஷேகஞ் செய்து, திருமேனியிற் செருப்புக்காலை வைக்காததேனோ? இந்த மூன்று செய்கைகளும் மெய்ஞ்ஞானிகளல்லாதார் செய்யின் மகா பாதகங்களாய் முடியும். ஆதலாற்றான் கண்ணப்பநாயனார் அவைகளைச் செய்தபொழுது அவை பாதகமாகாமற் சிவபுண்ணியமாயின என்று எடுத்துப் பாராட்டப்படுகின்றன.

ஊண் உறக்கமும், தம்மைப்பற்றிய சிந்தனையுஞ் சற்றேனு மில்லாம லிருந்ததே அவர் சிவவசப்பட்டிருந்தா ரென்பதற்குச் சாட்சி.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிவனடியாராகத் தோன்றி வந் தவருடைய கட்டளையைச் சிவபெருமானுடைய கட்டளையாகப் பாவித்துச் சிவவசமாய் நின்று தம்முடைய குழந்தையைக் கொன்றார்.

"பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊன்அமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ"

(திருவாசகம்)

மெய்ஞ்ஞானிகள் "பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே" என்பதற்குக் கண்ணப்பநாயனார் செயல்கள் இலக்கிய மாய் நின்றன. மெய்ஞ்ஞானிக ளல்லாதார் அச் செயல்களைச் செய்யின் அவை பெரும் பாதகமாய் முடியுமென்பது திண்ணம். ஆதலால் அந்த வினை அவரைச் சாரவில்லை. தம்முடைய உயி ரினும் இனியதாகிய குழந்தையைக் கொன்றபோது அவர் சற் றேனுந் துக்கப்படாமல் மகிழ்ச்சியோடிருந்தது சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிவவசமாய் நின்றார் என்பதற்குச் சாட்சியாகும்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் நீற்றறையில் இடப்பட்டபோது நீற்றினால் வருந் துன்பம் அவரைச் சாராமற் சிவபெருமான் தடுத்தார். அவர் கைலாசத்துக்குப் போனபோது அவருடைய கால் கை தேய்ந்து சரீரம் கல்லினாற் கிழிக்கப்பட்டதனால் உண் டான துன்பம் அவரைச் சாராமற் கடவுள் தடுத்தார். இவ் வாறு ஞானவான்களின் வினைகளும் வினைப்பயன்களும் அவர் களைச் சாராமற் கடவுள் தடுக்கின்றார். (5)

திருவருளைச் சாராதார் கடவுளை அடையார்

வஞ்ச முடனொருவன் வைத்தநிதி கவரத்
துஞ்சினனே போயினனே சோல்.

ப—ரை: ஒருவன் வைத்தநிதி - ஒருவன் வைத்த பொருளை, வஞ்சமுடன் கவர - வேறொருவன் களவாக எடுத்துக்கொண்டு போக, துஞ்சினனோ போயினனோ - அந்தப்பொருளை யுடையவன் உறங்கினனோ அல்லது அவ்விடம்விட்டு நீங்கினனோ, சொல் - சொல்லுவாயாக.

*பொருளை யுடையவன் விழித்துக்கொண்டு பொருளோ டிருப்பானாகில் அதைத் திருட ஒருவராலும் இயலாது. அது போல, பேரின்பத்தை யுடையதாகிய திருவருளின் வழியா லன்றி வேறு வழியாக அதைப் பெற்றுக்கொள்ள லாகா தென்பது கருத்து. நிதி பேரின்பத்துக்கும் நிதியை யுடை யோன் திருவருளுக்கும், வஞ்சமுடன் கவருவோன் திருவரு ளைச் சாராமற் பேரின்பத்தைப் பெற முயற்சி செய்வோனுக் கும் உவமை.** *6)*

அருள் ஆன்மாவை வசப்படுத்தல்

தனக்கு நிழலின்று வொளிகவருந் தம்ப
மெனக்கவர நில்லா திருள்.

ப—ரை: தனக்கு நிழல் இன்று - (சூரியன் உச்சியில் நிற்கும்போது) தன்னுடைய நிறந் தோன்றப் பெறுமல், ஒளி கவரும் தம்பம் என - சூரியகிரணத்தாற் கவர்ந்து கொள்ளப்படும் படிகத் தூண்போல, கவர - (ஆன்மா தன் னறிவு தோன்றப் பெறுமல் திருவருளாற்) கவர்ந்து கொள்

** இனி, நிதியை வினைக்கும், நிதியையுடையோனை மெய்ஞ் ஞானிக்கும், கவருவோனைக் கடவுளுக்கும் உவமையாக்கி, மெய்ஞ்ஞானிகள் வினைசெய்யும்போது அவர்கள் அதிலே பற் றில்லாதவராதலால், அவ்வினையாகிய நிதியை வைத்துக் கொண்டு துஞ்சுபவர்போல அல்லது அதை விட்டுப் போயின வர்போல இருத்தலின், அதைக் கடவுள் கவர்ந்து கொள்வர் என்றும் பொருள்பண்ணி, மெய்ஞ்ஞானிகளை வினை யடையா மைக்குக் காரணம் அவர்களுக்கு அதிற் பற்றில்லாமை என்று விளக்கியவாறுமாம்.*

ளப்படுமாயின், இருள் நில்லாது - அந்நிலையிலே மலம் நில்லாமற் போகும்.

இருளிலே படிகத்தூண் இருளாகியிருப்பதுபோல, ஆணவத்தோடுள்ள நிலையில் ஆன்மா ஆணவமயமாக நிற்கின்றது. சூரியன் உதயமாகப் படிகத்தூண் இருள் நீங்கித் தன்னிறங் காட்டி நிற்பதுபோல, மலபரிபாகமானபோது ஆன்மா தன்னறிவோடு நிற்கும். சூரியன் ஏறிவரத் தூணைச் சூரியவொளி அதிகமாகப் பற்றுவது போல, ஆன்மாவிலே திருவருள் பதியப் பதிய ஆன்மாவைச் சிவபோதம் பற்றும். சூரியன் உச்சியில் வரும்போது தூணின் ஒளி சூரியப் பிரகாசத்தில் மறைய அது முழுவதும் சூரியகிரண மயமாக நிற்பது போல, சிவபோதம் ஆன்மாவை முற்றுகக் கவர்ந்து தன்னுள்ளே அடக்கும்போது ஆன்மா சிவமயமாகின்றது. (7)

அருளுக்குப்பின்னே ஆன்மா நிற்றல் அவசியம்

உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போ லுண்மைப்பின்
நிற்க வருளாளர் நிலை.

ப—ரை: உற்கைதரும் பொற்கை உடையவர்போல் - தழற்கொள்ளியைப் பிடித்திருக்கும் அழகிய கையையுடையவர்கள் (தாம் வேண்டிய பொருளைக் காணும்போது அக்கொள்ளியை முன்னிட்டுத் தாம் பின்னே நிற்பது)போல, உண்மைப்பின் நிற்க- (ஒருவர் சிவத்தைக் காணவேண்டின்) அருளைத் தமக்கு முன்னாக்கித் தாம் அதன்பின்னே நிற்பாராக, அருள் ஆர்நிலை - அருளோடு பொருந்தி நிற்கும்நிலை இதுவே.

ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறவன் விளக்கைத் தனக்குப் பின்னே பிடிப்பானாயின், அவன் அந்த விளக்கொளியை மறைத்து, பொருளிருக்கு மிடத்தை நிழற்படுத்துவதினால் அந்தப் பொருளைக் காணான். ஆதலால் விளக்கினால் அவனுக்குப் பயனுமில்லை, தனக்கு முன்னே விளக்கைப் பிடிப்பானாயின் அந்த ஒளியைக் கொண்டு பொருளைக் காண்கிறான். அதுபோல அருளைப் பின்னாக்கித் தன்னறிவாற் காண விரும்புவோன் சிவத்

னைக் காணமாட்டான். அருள் அவனுக்குப் பயன்படுவதில்லை. அருள் முன்னுக்கினால் அவனுடைய அறிவு அருட்பிரகாசத்திற் கலக்கச் சிவத்தைக் காண்பான். (8)

அருளுக்குமுன்னே நிற்கும்போது சிவத்தைக் காணுமைக்கு ஏது

ஐம்புலனாற் றான்கண் டகன்று லதுவொழிய
வைம்புலனார் தாமா ரதற்கு

ப—ரை: ஐம்புலனால் - மெய் வாய் கண் மூக்கு செவிகளால், தாம் கண்டகன்றால் - தாம் கண்ட பொருள்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருளாயின், அது ஒழிய - அருளாலேயன்றி, அதற்கு - பேரின்பமாகிய சிவத்தை யடைதற்கு, ஐம்புலன் ஆர் தாம் ஆர் - ஐம்பொறிகளுக்கேனும் தமக்கேனும் உரிமையில்லை.

ஐம்பொறிகளின் காட்சிக்கு மேற்பட்டதை அவைகள் காணமாட்டா, மனத்துக்கு அதீதமானதை மனம் அறியமாட்டாது; சிவமானது பொறிகளையும் மனசையும் கடந்ததாதலால் அதை ஆன்மா இவற்றால் அறிதல்கூடாதென்பது கருத்து; இதை "நானார் என் னுளமார் ஞானங்களார் என்னை யாரறிவார், வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல் மதிமயங்கி, யூனுருடை தலையி லுண்பலிதே ரம்பலவன், தேனார் கமலமே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ" என்னுந் திருவாசகத்தாலு முணர்க. (9)

இதுவுமது

தாமே தருமவரைத் தம்வலியி னாற்கருத
லாமே யிவனு ரதற்கு.

ப—ரை: தாமே தரும் அவரை - ஒரு பொருளை ஒருவர்க்குத் தாமே விரும்பித் தருபவரை, தம்வலியினாற் கருதலாமே - தம்முடைய சாமர்த்தியத்தினால் அவரிடம் அதைப் பெற்றதாக நினைத்தல் நீதியாகுமா? (ஆகாது; அதுபோல, திருவருளானது தானாக விரும்பி ஆன்மாவுக்குப் பேரின்பத்-

தைக் கொடுக்க, ஆன்மா தன்னுடைய ஆற்றலால் அதைப் பெற்றதென்று நினைத்தலாகாது) இவன் அதற்கு ஆர் - (திருவருளாலன்றி) அப்பேரின்பத்தைப் பெறத்தக்க உரிமை ஆன்மாவுக்குச் சிறிது மில்லையே.

ஒரு சிறு பொருளைத் தரும்படி நாம் ஒருவரைக் கேட்க, அவர் கைம்மாறு கருதாமல் அதைத் தருவாராயின் நாம் அவருக்கு நன்றி பாராட்டுகிறோம். அப்படியாகவும், மன வாக்குக்களுக் கெட்டாத பெரும் பொருளாகிய சிவானந்தத் தைச் சிவபெருமான் (நாம் கேளாமல்) தாமாகவே கைம்மாறின் றித் தரும்போது எங்களிலிருக்க வேண்டிய நன்றியறிவுக்கு எல்லையுண்டா? நன்றியறிவு சிறிதுமில்லாமல், அவர்தாமே தருபவர் என்பதை மதியாமல், நமது வல்லமையினால் நாமே பெறுவோமென்று நினைப்பது பெருந் துரோகம். திருவருள் தானாகச் சிவத்தைத் தரும் என்பதை, "தான் வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றலையளித்திட்டு", "தானேவந் தெம்மைத் தலையளித் தாட்கொண்டருளும் வான்வார் கழல்" என்னும் திருவாசகப் பாக்களிலும், சிவம் தன்னைக் கொடுத்தபோது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தம்மை அடிமையாகக் கொடுத்து ஆனந்த பரவசப் பட்டதை "தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர், அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற் றேன் யாது நீ பெற்றதொன் றென்பால், சிந்தையே கோயில் கொண்ட வெம்பெருமான் திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே, எந்தையே ஈசா உடலிடங்கொண்டா யானிதற் கிலனோர் கைம்மாறே" என்பதாலுங் காண்க. (10)

எட்டாம் அதிகாரம்—இன்புறுநிலை

ஆன்மசுத்தி யடைந்தபின்பு பேரானந்தத்தை அடையும் முறைமை

பேரின்பத்தைப் பெறுவோரும் பெறாதோரும்

இன்புறுவார் துன்பா ரிருளினெழுஞ் சுடரின்
பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின்.

ப—ரை: இருளின் எழும் - ஆணவமலத்தை நீக்குதற்காக மேலாக விளங்குகின்ற, சுடரின் பின்புகுவார் - ஞானத்தை முன்னிட்டுத் தாம் பின்னே செல்பவர்கள், இன்புறுவார் - பேரின்பத்தை அடைவார்கள், முன்புகுவார் பின் துன்பார் - தாம் முன்னாகவும் அவ்வருள் பின்னாகவுஞ் செல்பவர்கள் துன்பத்தை அடைவார்கள்.

அகந்தை மமதைக்குக் காரணமாகிய ஆணவம் நீங்கப் பெற்று ஆன்மசுத்தி யடைந்தவர்கள் தம்மை மறந்து திருவருளை மாத்திரம் நினைத்துப் பேரானந்தத்தை அடைவார்கள். "என்னை மறந்திருந்தேன் இறந்தேவிட்டது இவ்வுடம்பே" என்றருளினர் அருணகிரிநாதர். (1)

இன்பத்துக்குச் சிவானுபவம் வேண்டும்

இருவர் மடந்தையருக் கென்பய னின்புண்டா
மொருவ னொருத்தி யுறின்.

ப—ரை: இருவர் மடந்தையருக்கு என்பயன் - ஆளப்படும் இயல்புடையவளாகிய ஒருபெண் வேறொருபெண்ணால் இரட்சிக்கப்படமாட்டாள், (அதுபோல, ஆளப்படுவதாகிய ஆன்மா ஆளப்படுவதாகிய அருளோடு சேர்வதினாற் பேரின்பமாகிய பயனை அடையமாட்டாது), ஒருத்தி ஒருவன் உறின் இன்பு உண்டாம் - பெண்ணானவள் ஆளுந் தன்மையையுடைய ஆடவனை அடைந்தால் அவனால் (இரட்சிக்கப்படுவதாகிய) இன்பத்தை அடைவாள், (அதுபோல ஆன்மா அருளைக்கொண்டு சிவமாகிய தன்னுடைய தலைவனைச் சேர்ந்தே பேரின்பத்தை அடையும்).

ஆன்மா மலங்களினின்றும் நீங்கிச் சுத்தியடைந்த வெறுநிலையே பேரின்பமென்று அறியாதார் கூறுவர். திரோதான சத்தியானது ஆன்மாக்களை மலத்தினின்றும் நீக்கி அருட்சத்தியாகி, அவைகளைச் சிவத்தோடு சேர்த்தபின்பே அவைகள் இன்பத்தை அடைவன. மலம் நீங்குவதும் சிவத்தை யடைவதும் வேறென்பதை, "சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட" என்னுந் திருவாசகத்திலுங் காண்க. ஒரு பொருளைத்

தேடுபவன் அந்தப் பொருளைக் காட்டுதற்கு வேண்டிய விளக்குக் கிடைத்த மாத்திரத்திற் பெருமகிழ்ச்சி யடையான். ஒரு தேசத்தை யடையவேண்டித் தோணியிற் செல்பவன் தோணியிலிருக்கும் போதே இன்புறமாட்டான். பொருளைத் தேடினவன் பொருளைப் பெற்றபின்பும், தேசத்தை யடைய விரும்பினவன் அதை யடைந்த பின்பும் மகிழ்வதுபோல, ஆன்மா திருவருளைச் சார்ந்த அளவிற் பேரானந்தத்தைப் பெறாது சிவத்தை யடைந்தபின்பே அதனைப் பெறும், (2)

சிவம் இன்பத்தை அனுபவிப்பதில்லை

இன்பதனை யெய்துவார்க் கீயு மவர்க்குருவ
மின்பகன மாதலினா லில்.

ப—ரை: எய்துவார்க்கு இன்பதனை ஈயும் - சிவபெருமான் தம்மை அடையும் ஆன்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தருளுவர், அவர்க்கு உருவம் இன்பகனம்- அவருடைய திருமேனி நிறைந்த ஆனந்தமாம், ஆதலினால் இல் - ஆதலினால் அவர் ஆநந்தத்தை அனுபவிப்பதில்லை.

கனம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு நிறைவு அல்லது சரீரம் என்பது பொருள், துன்பத்தை அனுபவித்தவர்களே இன்பத்தை அறியவும் அனுபவிக்கவுந் தக்கவர்கள். சிவபெருமான் துன்பத்தை யனுபவியாராதலாலும், ஒருவகை யனுபவங்களும் வேண்டாத பரிபூரணராதலாலும், அவரே இன்பவடிவினராதலாலும், அவர் இன்பத்தை அனுபவிப்பவரல்லர். அவர் இன்ப வடிவுடையா ரென்பதை "ஈறிலாப்பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே" என்னுந் திருவாசகத்திலுங் காண்க. (3)

முத்திநிலை அத்துவிதம்

தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக்
கூடலைநீ யேகமெனக் கோள்.

ப—ரை: தாடலைபோல் - தாள் தலை என்னும் இரண்டு சொற்களுந் தாடலை என்னும் ஒரு சொல்லானதுபோல,

கூடியவை-சிவமும் ஆன்மாவுஞ் சேருவன; வேறு நிகழா - பிரிக்கப்படாத, இன்பக்கூடலை - பேரின்பமாகிய அந்தக் கலப்பை, ஏகமென நீ கொள் - அத்துவிதமென்று நீ அறிந்துகொள்.

தாடலை யென்னுஞ்சொல், தாள் தலை என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து நிற்றலால், ஒரு மொழியன்று. தாள் தலை எனப் பிரிப்பின்றி ஒருசொற் றன்மையாய் நிற்றலால் அது இருமொழியு மன்று. அதுபோல ஆன்மா சிவத்தோடு கலந்து நிற்கும்போது ஆன்மாவுஞ் சிவமுமொரு பொருளல்லாமலும் இருபொருளல்லாமலும் அத்துவிதமாகும். அத்துவிதமாவது இரண்டு பொருள்கள் வேறற ஒரு பொருள்போல நிற்றல். ஒரு பொருள்போல் நிற்பதைக் காட்டுதற்கு ஏகம் என்னுது "ஏகம் என" என்ருர். தாடலை யென்னுஞ்சொல் தாள் தலை என்று பிரிக்கப்படக்கூடியது; அதைப்போலாகாமற் சிவமும் ஆன்மாவும் பிரிக்கப்படத் தக்கனவல்ல என்பதைக் காட்டு தற்கு, "நிகழாவேற்றின்பக்கூடல்" என்ருர். சாயுச்சியத்திலும் சிவம் ஆண்டானும் ஆன்மா அடிமையுமாதலாலும், சிவத்தி னுடைய பேரின்பமாகிய தாளை ஆன்மாவாகிய தலை சேருதலி னுலும் வேறுசொற்களின் புணர்ச்சியை எடாமல் தாள் தலை என்னுஞ் சொற்களின் புணர்ச்சியை உவமானமாக எடுத்தார். "தருவா யெனக்குன் றிருவடிக்கீழோர் தலை மறைவே" என்று அப்பர்சுவாமிகளும், தாளிலே தலை சேருவது முத்தியின்ப மென்று பாடியருளினுர். (4)

முத்தியில் அத்துவிதமாய் நிற்றற்குக் காரணம்

ஒன்றலு மொன்ற திரண்டாலு மோசையெழா
தென்றலோன் றன்றிரண்டு மில்.

ப—ரை: ஒன்ருலும் ஒன்ருது - கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒரே பொருளாயின் அவைகள் ஒன்ருக வேண்டியதில்லை; இரண்டாலும் ஓசை எழாது என்ருல் - அவைகள் வேருக நிற்பின் பேரின்ப முண்டாகாது ஆதலால், ஒன்று அன்று இரண்டும் இல் - அவைகள் ஒரு பொருளுமல்ல இரு பொருளுமல்ல,

இத்திருக்குறள் முத்திநிலையை ஒருவாறு விளக்குகின்றது. ஒருசாரார் ஆன்மாவுங் கடவுளும் ஒன்றென்பர். கடவுளுக்குரிய அநாதிபோதம், *சர்வகர்த்ருத்வம் முதலிய குணங்கள் ஆன்மாவுக் கில்லாமையால் ஆன்மா கடவுளன்று. ஆன்மாவுங் கடவுளும் ஒன்றேயாயின் அவைகள் ஒன்ருகவேண்டியதில்லை. வேருெருசாரார் ஆன்மாவுங் கடவுளும் வெவ்வேருய் நிற்குமென்பர். ஆன்மா வேருக நிற்பதாயின் அதற்கு நானென்ற புத்தி யுண்டாகும், நானென்ற புத்தி ஆணவத்தா லுண்டாவது. ஆதலால் அந்தநிலையில் ஆன்மாவில் ஆணவம் உண்டென்று முடிகிறது. ஆணவமுள்ளநிலை முத்தியன்று. ஆதலால் முத்தியின்பத்தில் ஆன்மாவுங் கடவுளும் வெவ்வேருய் நிற்பதில்லை, ஆகவே, முத்திநிலையிற் கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றென்பதும் இரண்டென்பதும் பிழையான கொள்கைகளாம். அவைகள் வேறறநிற்றலே உண்மை. எப்படியெனில், ஆன்மாவானது கடவுளுக்குரிய சர்வஜ்ஞத்துவத்தைப் பெற்று அவ்வளவில் மாத்திரம் சிவமாகின்றது. தான் வேறு சிவம் வேருகக் கருதுவதில்லை, தான் என்பது அற்றுச் சிவத்தையே கருதி அடிமையாய் நிற்கும், கண்ணெளி ० அருக்கனெளியிற் கலக்கும்போது அது அருக்கனெளியாகின்றது. ஆயினும் அது பொருள் வகையால்வேறு; அதுபோல ஆன்மா சிவத்திற் கலக்கும்போது அது சிவமாகி, வேறற, பொருள்வகையால் வேருய், அடிமையாய்நிற்கும் § பெத்தநிலையிலும் ஆன்மா கடவுளிற் கலந்து நிற்பினும், அது ஆணவத்தோடத்துவிதமாகி அதன் வசப்பட்டு அதுவாய் நிற்றலால், கடவுளின் கலப்பால் வரும் பயனுகிய அத்துவித முத்தியின்பத்தை அது அனுபவிப்பதில்லை; இதுவே பெத்தக் கலப்புக்கும் முத்திக்கலப்புக்கும் உள்ள வேறுபாடு; எதுபோலென்னில், படலம் பொருந்தி ஒளிமழுங்கிய கண்ணிலும், படலம் நீங்கி ஒளி விளங்கிய கண்ணிலும் ஒரே தன்மையாகச் சூரியப் பிரகாசம் நின்ருலும், அந்தச் சூரியப்பிரகாசம் ஒளி மழுங்கிய கண்

---

* சர்வகர்த்ருத்வம்—எல்லாவற்றிற்குங் கர்த்தாவாய்நிற்றல்.

० அருக்கன் – சூரியன்.

§ பெத்தநிலை - மலத்தோடு சேர்ந்தநிலை.

ணுக்கு இருட்டாயும் ஒளி விளங்கிய கண்ணுக்கு உள்ளபடியுந் தோன்றும். சூரியன் கடவுளுக்கும், கண் ஆன்மாவுக்கும், படலம் மலத்துக்கும் ஒப்பு. "என்றுனு மோரிரண்டு மில்" எனவும் பாடம். (5)

இனிப் பிறவி யெடாதார் வகை

உற்றாரும் பெற்றாரு மோவா துரையொழியப்
பற்றாரு மற்றார் பவம்.

ப—ரை: உற்றாரும் - பரமுத்தியை யடைந்தோரும், பெற்றாரும் - அப்பரமுத்தியைப் பெறுதற்குக் காரணமாகிய சமாதியை அடைந்தோரும், ஓவாது உரை யொழியப் பற்றாரும் - இடையறாத மௌன சமாதியை யடையாமல் (கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும்) ஞானநிலைகளை யடைந்தோரும், பவம் அற்றார் - பிறவிப்பிணி யற்றவராவர்.

ஓவாதுரை யொழிதலாவது சமாதி. ஆதலால், ஓவாதுரை யொழிதலைப் பற்றாராவார் ஞானபாதத்தின் கீழ்நிலைகளாகிய கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல்களை யடைந்தோர். பரமுத்தியை யடைந்தோரை ஆணவஞ் சாராதாதலால் அவர்களுக்குப் பிறவியில்லை. "கலந்தபின் பிரிவதில்லை" என்றார் அப்பர்சுவாமிகள். சமாதிநிலையை யடைந்தோர் பரமுத்தியை யடைவராதலாலும், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாகிய நிலைகளில் நிற்போர் அபரமுத்தியை யடைந்து நேரே பரமுத்தியை யடைவராதலாலும் இவர்களும் பிறப்பற்றவர்களே யாவர். (6)

சமாதிநிலை பலிதமாகும் முறைமை

பேயொன்றுந் தன்மை பிறக்கு மளவுமே
நீயொன்றுஞ் செய்யாம னில்.

ப—ரை: பேய் ஒன்றுந் தன்மை பிறக்குமளவும்-பேய் பிடித்தவனுடைய தன்மை உனக்குண்டாகும் வரையும், நீ ஒன்றுஞ் செய்யாமல் நில் - நீ ஒன்றுஞ் செய்யாமல் அசைவற நிற்பாயாக.

ஒருவன் பேயாற் பிடிக்கப்பட்டால் அவனுக்குத் தன்னறிவுந் தன்செயலுமில்லை; பேயினுடைய அறிவுந் தொழிலுமே அவனுடைய அறிவுந் தொழிலுமாகின்றன. அதுபோல, சிவத்தினாற் பிடிக்கப்பட்டுச் சிவாநுபூதி பெற்றவன் தன்னறிவுந் தன்செயலு மின்றிச் சிவஞானமும் சிவத்தொழிலும் பெற்றுச் சிவமாய்நிற்பான்; இது சமாதியின் முறை. ஒருவன் இந்தநிலை யடைதற்குத் தன் செயலொன்று மின்றித் திருவருளின் வழியில் நிற்றல்வேண்டும். "சும்மாவிரு சொல்லற" என்றார் பிறரும். (7)

சமயாசாரங்கள் நீங்கும் முறைமை

ஒண்பொருட்க ணுற்றார்க் குறுபயனே யல்லாது
கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண்.

ப—ரை: ஒண் பொருட்கண் உற்றார்க்கு - மெய்ப்பொருளாகிய ஞானத்தை அடைந்தவர்களுக்கு, உறுபயனே - அவர்கள் அநுட்டித்துவரும் சரியை கிரியை யோகங்களால் உண்டாகும் பயன் பேரின்பமேயாம்; அல்லாது - அன்றியும், கண் படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண் - உறங்குபவரது கையிலிருக்கும் பொருள் தானே நழுவுவதுபோல, அந்தச் சமயாசாரங்கள் தாமாகவே அவர்களினின்று நழுவுவதுமுண்டு.

உறங்குபவன் கைப்பொருளை விரும்பி விடாததுபோல, சமயாசாரங்களை ஞானிகள் வேண்டாமென்று சிந்தித்து விடார்கள். சிலர் தாம் ஞானிகளென்றுந் தமக்குச் சமயாசாரங்கள் தேவையில்லை யென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் ஞானிகளல்லர். ஆணவமுனைப்பினால் இவ்வாறு கூறுபவராதலால் இவர்கள் சரியை கிரியை யோகங்களையும் அநுஷ்டித்தற்குத் தகுதியில்லாத பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தாரென அறிக. உறங்குபவனது கையிலுள்ளபொருள் சிலகாலம் விழாம லிருப்பதுபோல, ஞானிகள் முன் அநுஷ்டித்த சமயாசாரங்கள் வழுவப்பெறாமல் அவற்றை அநுஷ்டிப்பது முண்டு. உறங்குபவனது கைப்பொருள் பற்றின்றி இருப்பது போல, இவர்களது அநுஷ்டானம் பற்றின்றிச் செய்யப்படும்.

முத்தியின்பம் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லத்தக்கதன்று

மூன்றாய தன்மையவர் தம்மின் மிகமுயங்கித்
தோன்றாத வின்பமதன் சொல்.

ப—ரை: அவர் தம்மின் மிகமுயங்கி - (முத்தியின்பமானது) சிவமும் ஆன்மாவுஞ் சிறிதும் பிரிப்பின்றி ஒன்றாய் நிற்குங் கலப்பினால், மூன்றாய தன்மை - காண்பவன் காட்சி காட்சிப்பொருள் என்னும் மூவகைப்பட்ட தன்மையும், தோன்றாத இன்பம் - வேறாகத் தோன்றாத பேரின்பமாம்; அதன் சொல் - அந்த இன்பத்தின் அதிசயம் சொல்லத்தக்கதன்று.

*ஒருவன் ஒரு பசுவைக் காணும்போது காண்பவன் அவன்; காட்சிப்பொருள் பசு; அது பசு என அறிதல் காட்சி. ஆகவே இம் மூன்று பொருளும் வெவ்வேறு. முத்தி நிலையில் ஆன்மா சிவத்தைக் காணும்போது, காண்பவனாகிய ஆன்மாவும் சிவம்; காட்சிப் பொருளுஞ் சிவம்; காட்சியாகிய சிவஞானமுஞ் சிவம். ஆதலால் அந்த நிலையில் காண்பவன் காட்சி காட்சிப் பொருள் ஆகிய மூன்றும் ஒன்று. ஒன்றாயிருத்தலால் ஆன்மா சிவாநுபவத்தினால் *விகாரமடைதலில்லை. விகாரமுண்டாயின் துன்பமுண்டு; விகாரமில்லாத இன்பமாதலால் முத்தியின்பம் ஒப்பில்லாதது. ஆதலால் அது நம்மாற் சொல்லும்படியானதன்று இதை, "எனைத் தன்வசத்தே, யாக்கும் அறுமுகவா சொல்லொணா திந்த ஆனந்தமே" என்பதினாலும் அறிக. காணும் பொருளாகிய ஆன்மா நானென்று வேறாகவும், காட்சியாகிய அறிவு வேறாகவும் நிற்பின், நானென்னும் அகந்தையும் எனது என்னும் மமதையுங் கூடியே நிற்கும்; இவ்விரு தன்மைகளும் மலத்தினாலுண்டாவன; ஆதலால் காண்பவன், காட்சி. காட்சிப் பொருளாகிய மூன்று தன்மையும் வேறாக நிற்கும் நிலை பரமுத்தியன்று.*

இம்மூன்று பொருள்களும் முறையே ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். (9)

---

* *விகாரம் - மாறுதல்.*

பேரின்பம் பேரன்பினு லடையத்தக்கது

இன்பி லினிதென்ற லின்புண்டே லின்றுண்டா
மன்பு நிலையே யது.

ப—ரை: இன்பில் இனிதென்றல் - எல்லா இன்பங்களி லும் இனிதென்று சொல்லப்படுவதாகிய முத்தியின்பமானது, இன்பு உண்டேல் - ஒருவருக்குப் பேரன்புளதாயின், இன்று உண்டாம் - இப்போதே பெறப்படும்; அது அன்பு நிலையே - அது அன்பையே தனக்கு நிலையாக உடையதாதலால்.

சிவபெருமானுடைய திருவடியில் ஒருவற்குப் பேரன்புள தாயின், அவன் யானெனதென்னுஞ் செருக்கு நீங்கி ஆணவம் நீங்கப்பெறுவன். சிவபெருமானுடைய திருவருளாலன்றி ஒன் றையுஞ் செய்யானுதலால் ஆகாமிய கன்மம் அவனையடையாது; அவன் சரீரத்திலும் உலகத்திலும் பற்றின்றி நிற்றலால் பிரா ரப்தமும் மாயாமலமும் அவனை நேரே தாக்கமாட்டா. சரீரம் நீங்கப் பிராரப்தமும் மாயாமலமும் நீங்கும், ஆதலால் சிவ பிரானது திருவடியிற் பேரன்புடையோர் மும் மலங்களினின் றும் நீங்கி முத்தியின்பத்தைப் பெறுவர். இக்கருத்தை. 'உள்ள முருகில் உடனுவர்†''. "அன்பும் சிவமு மிரண்டென்ப ரறி விலார், அன்பே சிவமாவ தாருமறிகிலார், அன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபின், அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந்தாரே" என்னுந் திருவாக்கானு மறிக. "இன்பில் இனிது" என்பது உலகவின் பங்களையெல்லாந் துன்பமெனத் தோற்றுவிக்கும் இன்பம். (10)*

---

† திருவுந்தியார் 7, * திருமந்திரம் - அன்புடைமை,

ஒன்பதாம் அதிகாரம்-ஐந்தெழுத்தருணிலை

அஃதாவது ஐந்தெழுத்தாகிய திருவருளின் இயல்பு. சமாதிகூடினோரது * வாசனாமலத் தாக்கத்தைத் திருவைந்தெழுத்துத் தீர்த்தலினால் இன்புறு நிலையின்பின் இது விளக்கப்படுகிறது. †

வேதாகமங்களிலுள்ள உண்மைகள் ஐந்தெழுத்திலடங்கியன

அருணூலு மாரணமு மல்லாது மைந்தின்
பொருணூ றெரியப் புகும்.

ப—ரை: அருள் நூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் - சைவாகமங்களும் வேதங்களும் உபாகமம் முதலிய மற்றைய ஞானநூல்களும், ஐந்தின் பொருள் நூல் - ஐந்தெழுத்தின் பொருளை உணர்த்தும் நூல்களாம், தெரியப்புகும் - இவ்வைந்தெழுத்தை ஆராயின் அவைகள் அதில் அடங்குதல் புலப்படும்.

இக்கருத்தை, "வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே" என்பதிலும், "ஐஞ்செழுத்தே ஆகமமும் அண்ணல் அருமறையும்" என்பதிலுங் காண்க.

ஓங்காரமும் சிவமூல மந்திரமும் ஐந்தெழுத்தெனப்படும். இவற்றுள் ஓங்காரத்தில் ஐந்தெழுத்தும் ஓரெழுத்தா யிருத்தலால் அது சூக்கும பஞ்சாட்சர மெனப்படும். பஞ்சாட்சரம்= பஞ்ச + அட்சரம்= ஐந்து எழுத்து. அட்சரம் என்பதின் சொற்பொருள் விகாரப்படாமல் அழிவின்றி நிற்பது.

---

* பெருங்காயம் முற்றாக எடுக்கப்பட்ட பின்பும் அது இருந்த பாத்திரத்தில் அதன் வாசனை இருத்தல்போல, ஆணவத்தின் ஏவுதலால் வினைகளைச் செய்த கரணங்கள் ஆணவம் நீங்கியபின் சிறிது காலத்துக்கு அந்த வினைகளைத் தாமாகவே செய்யத்தக்கன. இந்த இயல்பு வாசனாமல மெனப்படும்.

† ஐந்தெழுத்தோதல் வீடுபேற்றிற்குத் தனி உபாயமுமாம் என்பர்.

ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லில் ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள் படுதலால், ஆகமம் என்பதற்குப் பதி பசு பாச லட்சணங்களை உணர்த்தும் நூல் என்பது கருத்து; அன்றியும் ஆ என்பது சிவஞானமும், க என்பது மோட்சமும் ம என்பது மலநாச மும் ஆதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை அழித்துச் சிவ ஞானத்தை உதிப்பித்து மோட்சத்தைக் கொடுப்பதென்றும் பொருளுண்டு. ஆகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுள மீருகிய இருபத்தெட்டுமாம்; வேதம் அறிவைத் தருவது என்னும் பொருளையுடையது. இது இருக்கு, யசுர், சாமம் அதர்வம் என நான்காம். ஆகமம் சைவர்களுக்கே உரியதாதலாற் சிறப்பு நூலெனப்படும். வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை உணராத புறச் சமயங்களுட் சில, வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்வதனு லும், அதிலே லௌகிக ஞானம் அடங்கியிருத்தலாலும் அது பொது நூலெனப்படும். வேதமும் ஆகமமும் கடவுள் அருளிய நூல்களாதலால் அவைகள் ஆன்மா ஈடேறும் நெறியைப் போதிப்பதில் ஒத்த கருத்துடையன. ஆதலால் வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை ஆகமத்தினது துணைகொண்டறிதல் இலகு வாகும். "ஆகமமாகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க" என்று திருவாதவூரடிகள் பாடியருளினர்.

உபாகமம் ஆகமத்தின் வழிநூல், பிராமணமும் உபநிட தமும் வேதத்தின் வழிநூல்கள், புராணம் அடியார்கள் சரித் திரத்தையும் கடவுளின் திருவருட் சிறப்பையும் அறிவிற் குறைந்தோரும் விளங்கத்தக்க பான்மையாகச் சொல்வது. இவைகள் சமய நூலல்லாதவைகள், இவற்றில் உள்ள கொள் கைகள் வேதாகமங்களுக்கு மாறாயின் விலக்கப்படவேண்டும். "ஸ்மிருதி வேதத்துக்கு மாறாயின் வேதப் பொருள் மெய். புராணம் ஸ்மிருதிக்கு மாறாயின் ஸ்மிருதிப் பொருளே மெய்."० என வியாசபகவானும், "புராணம் வேதங்களால் வாதிக்கப் படும்" என மோகசூரோத்திரமுங் கூறுவதைக் காண்க.

---

० ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யோர் விரோதேஸதி ச்ருதிர் பலீயஸீ |
ஸ்ம்ருதி புராணயோர் விரோதேஸதி ஸ்ம்ருதிர்பலீயஸீ ||

வேத சிவாகமங்கள்

வேதமும் சிவாகமமும் சிவபெருமானுலே அருளப்பட்டமையால், அவைகள் சைவசமயத்தின் பிரமாண நூல்களாம். வேதம் சிவாகமமாகிய இருவகை நூல்களையும் பிரமாண நூல்களாகக் கொள்ளாதவர்கள் சைவ சமயத்தவர்களல்லர்.

இவைகள் சிவபெருமானுல் அருளப்பட்டவை யென்பதற்குச் சிவஞானிகளாகிய மெய்யடியார்களுடைய திருவாக்குக்கள் சான்றுகளாகின்றன. "வேதமொடாகமம் மெய்யாம் இறைவனூல்" என்று திருமூலநாயனுரும், 'வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள்......ஆதியமலன் தருநூல் இரண்டும்" என்று அருணந்திசிவமும். "மிக்கவேத மெய்ந்நூல் சொன்னவனே" என்றும், "மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற், சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்" என்றும் மாணிக்க வாசக சுவாமிகளும் பாடி அருளினுர்கள்.

இவற்றுள், சிவாகமங்கள் சைவ சமயத்தின் பாதங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கையும் விளக்குவன. நாம் நாள்தோறும் செய்யும் வழிபாடு முதலியவைகளும், கோயில்களிலே நடைபெறும் பிரதிட்டை, பூசை, திருவிழா முதலியவைகளும், அபரக் கிரியைகளும் ஆகமங்களையே ஆதாரமாகக் கொள்ளுவன. இவற்றுட் பிரதிட்டையாவது கல்லினுலேனும் லோகங்களினுலேனும் முறைப்படி செய்யப்பட்ட உருவங்களிலே கடவுளை எழுந்தருளச் செய்து, அவற்றுக்குத் தெய்வத் தன்மையை யாக்கும் கிரியையாம்; ஆகவே, ஆலய வழிபாட்டுக்கு இன்றியமையாதது ஆகமமாம். அபரக் கிரியைகளாவன: ஒருவன் இறந்தபின்பு அவனுக்குச் செய்யப்படும் அந்தியேட்டி முதலியவைகள். ஞான தீட்சை செய்யும் சிவஞானிகள் ஆகமங்களின் ஞான காண்டத்தைத் தமது சீடர்களுக்கு உபதேசிப்பார்கள். இப்படியே, பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டதேவருக்கு ஞான உபதேசஞ்செய்தார்; மெய்கண்டதேவர் தமக்கு உபதேசித்தருளிய சிவஞான போதப் பொருளைத் தமிழிலே பாடியருளினுர்; குருந்த மர நீழலிலிருந்த பரமாசாரியர் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு ஞானேபதேசம் செய்தருளினுர். சிவாகமப் பிரதிகள் எப்போதாயினும் கிடையாமற் போனுலும், காலத்துக்குக் காலம்

தோன்றும் சிவஞானிகளால் அவைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டு இவ்வுலகத்திலே என்றும் நிலவும்; அவற்றின் ஏனைய பகுதிகளுட் பெரும்பாலானவை பத்ததிகளி லுள்ளவை; ஆகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுளம் ஈருகிய இருபத்தெட்டுமாம்.

வேதங்கள் கடவுளை வழிபடும் முறைகளையும், தோத்திரங்களையும் ஞானத்தையும் கூறுவன; சிவாக்கினியிலே கடவுளை வழிபடும் முறைமை வேதங்களிலே அதிகமாகக் கூறப்படுவது. சாதாரணமான நெருப்பிலே சிவபெருமா னெழுந்தருளும் கிரியை செய்யப்பட்டால், அது சிவாக்கினியாகும்; சிவாகமங்களிலே சதாசிவர் என்றும். நடேசர் என்றும், தக்ஷிணமூர்த்தியென்றும் தியாகராசர் என்றும் பல பெயர்களாலே சிவபெருமான் வழிபடப்படுவதுபோல, வேதங்களிலே இந்திரன் மித்திரன், வருணன். அக்நி முதலிய பல பெயர்களாலே சிவபெருமான் வழிபடப்படுகின்றனர். இவ்வுண்மையை வேதங்களுள் ஒன்ருகிய இருக்கு வேதத்திலே (I. 124-64) "இந்திரன் மித்திரன், வருணன், அக்நி, திவ்யன், சுபர்ணன், கருத்மான் முதலிய பல பெயர்களால் அறிவாளிகள் கடவுளைச் சொல்லுகிருர்கள். ஆயினும் கடவுள் ஒருவரே" எனவரும் மந்திரத்தால் அறிக. கடவுளுடைய இந்தப் பெயர்கள் பிற்காலத்திலே ஆன்மாக்களாகிய சிறு தெய்வங்களுக்கு இடப்பட்டன; (இக்காலத்திலே மனிதர்களாகிய எங்களுக்குச் சிவபெருமானுடைய பெயர்கள் இடப்படுதல்போல.) இதை உணராதார் வேதங்கள் சிறு தெய்வங்களை வழிபடுவன என்று மயங்குவர்.

இனி. வேதங்களுக்கு உரைகள் செய்தவர்கள் பல்வேறு சமயத்தவர்கள். இவர்கள் தங்கள் தங்கள் சமயத்துக்குப் பொருந்தத்தக்கனவாக உரைகளைச் செய்தமையால், இவ்வுரைகளிலே பெரும் பிழைகள் மலிந்தன; உயிர்க் கொலையைப்பற்றிப் பேசாத இடங்களிலே உயிர்க்கொலை விதிக்கப்பட்டதாக இவர்கள் உரை செய்தார்கள். இவ்வுரைகளைக் கண்டு வேதங்களிலே கொலை விதிக்கப்பட்டுள்ளதென்று அநேகர் மயங்குகின்றனர். கொலையையும் புலாலுண்ணலையும் வேதங்கள் விலக்குகின்றன. உதாரணமாக:

"மாமிசத்தை விலக்கி மற்றைய பதார்த்தங்களைச் சுத்தி செய்து சமைத்து உண்பவர்களுக்கு நல்ல சித்திகள் உண்டா.

கும்" (I. 162–12), "உயிர்களொன்றையுங் கொல்லாத இல் வாழ்வானுக்கு மேம்பாட்டைக் கொடு" (VII. 1–1) என்று இருக்கு வேதமும். "கடவுளே, எல்லாப் பிராணிகளிலும் நான் அன்பாய் இருக்கவும், அவைகள் என்னில் அன்பாய் இருக்கவும் அருள் செய்க" (XXXIV. 18) என்று யசுர்வேதமுங் கூறுகின்றன.

வேதத்திலே, கொலை யாகங்கள் விதிக்கப்பட்டனவாகக் கூறும் பிழையான உரைகளைச் சரியானவையெனக் கொண்ட வர்கள் யாக பத்ததியை (சிரௌத சூத்திரம்) அவற்றிலே கொலைகளை விதித்தனர். இதனாலே பிற்காலத்திலே கொலை யாகங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன, எமது கோயில்களிலே செய் யப்படும் யாகங்கள் யாவும் கொலை சேராத யாகங்களேயாம். இவற்றிலே நெற்பொரி நெய் முதலியவைகளே நிவேதிக்கப் படுகின்றன.

வேதங்கள் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் ஆகிய நான்கு மாம். இருக்கு வேதத்தை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருப் பள்ளி யெழுச்சியிலே "இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்" என்றும், மெய்கண்ட தேவர் சிவஞான போதத் திலே இரண்டாம் சூத்திரப் பகுதியிலே "இக்கிரமத்தென்னும் இருக்கு" என்றும் குறிப்பிட்டருளினூர்கள்.

சம்ஸ்கிருதமானது சைவசமயம் வழங்கும் நாடாகிய பரத கண்டம் முழுவதுக்கும் சாஸ்திர பாஷையாய்ப் பொதுமொழி யாயதால், வேத சிவாகமங்கள் சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ளவை.

வேதங்கள் ஐரோப்பா முதலிய மிலேச்ச கண்டங்களிலும் இப்போது உள்ளன. ஆகமங்களுட் பல சில நூற்றாண்டு களின் முன் தென்னிந்தியாவிலே இருந்தவையாயினும் இப் போது மறைந்துவிட்டன. சில ஆகமங்கள் மாத்திரம் இப் போது தமிழ் நாட்டிலுள்ளன. ஆகமங்களுள் ஒன்றாகிய ரௌர வத்தின் ஞானகாண்ட சாரமும் அதன் எ௩-ஆம் படலத்தின் பன்னிரண்டா மதிகாரமுமாகிய சிவஞானபோதம் பரஞ் சோதி முனிவரால் மெய்கண்டதேவ நாயனாருக்கு உபதேசிக் கப்பட்டது. முனிவரது கட்டளைப்படி நாயனார் அதைத் தமி ழிற் பாடியருளி அதற்கு விளக்கமும் செய்தருளினார்.

பிரணவத்துள் அடங்கும் பொருள்கள்

இறைசத்தி பாச மெழின்மாயை யாவி
யுறநிற்கு மோங்காரத் துள்.

ப—ரை: இறை - சிவமும், சத்தி - திருவருளும், பாசம் - மலமும், எழில் மாயை - (ஆன்மாவின் சிற்சத்தியை இறுதியிற் பூரணமாக விளக்கும்) சிறப்பினையுடைய திரோதான சத்தியும், ஆவி - ஆன்மாவும், ஓங்காரத்துள் உற நிற்கும் - பிரணவத்தினுள்ளே பொருந்தி நிற்கும்.*

மலம் பரிபாகப்படும்போது திரோதானசத்தியானது ஆதி சத்தி எனனும் பெயரோடு ஆன்மாவிற் பதிந்து, அதைச் சிவபெருமானுடைய திருவடிக்குச் செலுத்தி முற்றுணர்வைக் கொடுக்கும். அது மாயாமலம்போலச் சிற்றறிவைக் கொடாமையால், "எழில் மாயை" எனப்பட்டது. "எழிலார் திரோதம்" என்றார் பிறரும். (2)

ஐந்தெழுத்துள் அடங்கும் பொருள்கள்

ஊன நடன மொருபா லொருபாலாம்
ஞானநடந் தானடுவே நாடு.

ப—ரை: ஊன நடனம் ஒருபால் - பிறப்பினை விளைக்கும் திரோதானமும் மலமும் ஒருபக்கத்தி லுள்ளன, ஞான நடம் ஒருபால் ஆம் - மோட்சத்தை யுதவும் சிவமும் சத்தியும் ஒரு பக்கத்தி லுள்ளன, தான் நடுவே - ஆன்மாவாகிய தான் நடுவி லுள்ளது, நாடு - (இவைகள் ஐந்தெழுத்தி லிருப்பதைக்) காண்பாயாக.

சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தில் முதலெழுத்து சிவத்தையும், இரண்டாமெழுத்து அருட்சத்தியையும், மூன்றுமெழுத்து ஆன்மாவையும், நான்காமெழுத்து திரோதான சத்தியையும், ஐந்தாமெழுத்து மலத்தையுங் குறிக்கின்றன. இதை, "ஈசன் அருள்

---

* *ஓங்காரத்தில் நாதம் சிவமும், விந்து சத்தியும், மகரம் மலமும், உகரம் திரோதான சத்தியும், அகரம் ஆன்மாவும் என்று சில அறிவாளிகள் சொல்லுகிறார்கள்.*

ஆவி எழிலார் திரோதமலம், ஆசில் எழுத்தஞ்சின் அடை-
வாம்'' என்னும் உண்மை விளக்கச் செய்யுளானு மறிக.

திரோதானசத்தி மலத்தைத் தொழிற்படுத்தி அதைப் பரி
பாகப்படுத்தும்வரையும் ஆன்மா ஊனநடனஞ் செய்கின்றது.
அருட்சத்தியானது ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்க்கும்போது
ஆன்மா ஞானநடனஞ் செய்கின்றது.

† முத்தர்கள் ஐந்தெழுத்தாற் கடவுளை வழிபடும் முறைமை
பின் வருமாறு:— இருதயமாகிய தாமரைப்பூவுக்கு, ஆத்தும
தத்துவம் இருபத்துநாலும் நாளமாகவும், வித்தியாதத்துவங்
களும் சுத்தவித்தையும் எட்டிதழாகவும், ஈசுரமும் சாதாக்கிய
மும் கேசர வடிவாகவும், சத்திதத்துவம் பொகுட்டாகவும்,
நாத தத்துவம் அப்பொகுட்டிற் காணப்படும் வித்துக்களாகவும்
அமைந்திருக்கும். அந்த இருதயமாகிய தாமரைப்பூவிற் சிவ
சத்தி வீற்றிருக்கும். சத்தியிற் சிவம் நிற்கும். முத்தர்கள் இந்
தச் சிவத்தினுடைய திருமேனியை ஐந்தெழுத்தாகத் தியா
னித்துக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறுமை, இரக்
கம், அறிவு, மெய், தவம், அன்பு என்னும் அட்டபுஷ்பங்
கொண்டு அஞ்செழுத்தாற் பூசைசெய்வர். 3)

---

† பெத்தநிலையிலுள்ளோர் பஞ்சாட்சரசெபஞ் செய்யும்
போது ஒவ்வோர் எழுத்தின் பொருளையும் உணர்ந்து ஊன
நடனத்துக்குக் காரணமாகிய மலத்தினால் உண்டாவன யாவுந்
துன்பங்களென்பதையும், சிவத்தால் உண்டாவன யாவும் நிலை
யான இன்பங்களென்பதையும் அறிந்து, அகந்தை மமதைகளை
யும், உலக இன்பங்களையும் மலமெனை அருவருத்துத் தள்ளிக்
கொடிய விஷப்பாம்பென அவைகளால் விலகி. ஞானநடனஞ்
செய்விக்குஞ் சிவத்தை அமிர்தமெனை நினைத்து அதில் ஆசைப்
பட்டு, ஆணவத்தின் விஷத்தைத் தீர்க்கும் மருந்தென அதை
விரைவிற் பெறுதற்கு மனத்தைப் பற்றிக்கொண்டு செபஞ்
செய்தல் தக்கதாம். இந்தப் பயிற்சியினாலும், மந்திரத்தில்
அமைந்த திருவருளாலும், இப்படிச் செபம்பண்ணுவோன் தன்
முயற்சிகளைச் செய்யும்போதும், பிறவுயிர்களோடு சம்பந்தப்
படும்போதும் மலச்சேட்டைகள் தொடங்குமாயின், அவைகளை
மலமென்றும் விஷமென்றும் அருவருத்து விலக்கி அவைகளுக்

ஆன்மாவின் பெத்தநிலையும் முத்திநிலையும் ஐந்தெழுத்தி லடங்குதல்

விரியமந மேவியவ்வை மீளவிடா சித்தம்
பெரியவினை தீரப் பெறும்.

ப—ரை: ந மேவி ம விரிய - திரோதானசத்தி மலத்தைச் சார மலம் முயற்சி செய்ய, யவ்வை மீள விடா - ஆன்மாவை அவைகள் பிறவிகளில் அழுத்தும், (இது பெத்த நிலை); தம் பெரிய வினை தீர - (ஆன்மாக்கள்) தம்முடைய பெரிய பிணிகளாகிய மலங்கள் தீர, சி பெறும் - (திருவருட் சத்தியின் முயற்சியால்) சிவத்தை யடையும், (இது முத்தி நிலை).

மலங்கள் நீங்க, அவற்றைப் பாகப்படுத்திநின்ற திரோ தானசத்தி நீங்கும். சிவசத்திகளெல்லாம் ஒன்றேயாதலால்,

---

கிடங்கொடாமல் தர்மவழியில் நிற்பான். பஞ்சாட்சரத்தைச் சிரத்தையோடு விதிப்படி செபிக்கிறவனுக்குத் தீய எண்ணங் கள் உண்டாகுமானுல், பஞ்சாட்சரத்தின் நினைவு உடனே உண்டாகும். அந்த நினைவு அத்தீய எண்ணத்தை ஓட்டிவிடும். "கொல்வாரேனும் குணம்பல நன்மைகள், இல்லாரேனும் இயம்புவராயிடின், எல்லாத் தீங்கையும் நீங்குவரென்பரால், நல்லார்நாம நமச்சிவாயவே" என்று சம்பந்தசுவாமிகள் திரு வாய்மலர்ந்தருளினர்.

தீய எண்ணங்கள் வந்து நிலைத்து முனைக்கமுன்னமே பஞ் சாட்சரத்தினுல் அவைகளை ஒதுக்குதல்கூடும். அவைகள் முனைத்தபின்பு அவைகளை ஓட்டுதல் சிலபோது பிரயாசமா யிருக்கும்; இப்படியே பஞ்சாட்சர செபமானது ஆணவத்தின் வலியைக் கெடுத்து ஆன்மாவைக் கடவுளோடு சேர்த்தற்கு முக்கியசாதனமாம். ஆணவமாகிய கொடிய கடலில் ஆன்மாக் கள் ஆழாமல் அவற்றைக் கரையேற்றத் தக்க தோணி பஞ் சாட்சரமென்பதை, "அஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக் கின்றேனை, முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற் கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே" என்பதனுலறிக.

திரோதான சத்தி நீங்குதலாவது: சத்தி திரோதானத்தைச் செய்யாது விடுதல். மலமுந் திரோதான சத்தியும் நீங்கவே ஊனநடனம் நின்றுபோம். அப்போது ஆன்மா சத்தியோடுஞ் சிவத்தோடும் நிற்கும். ஆதலால் ஐந்தெழுத்து மூன்றெழுத் தாகச் சுருங்கும். (1)

நகாராதிபஞ்சாட்சரம் உபாயமார்க்கர்க் குரியது

மாலார் திரோத மலமுதலா மாறுமோ
மேலாசு மீளா விடின்.

ப—ரை: மாலார் திரோதம் மலம் முதலா - பிறவிப்பிணியிலே விடுவனவாகிய திரோதானத்தையும் மலத்தையும் முதலாக வைத்து ஐந்தெழுத்தை ஓதினால், மாறுமோ - மலம் நீங்குமோ, நீங்காது; மேல் - மேலான பொருளாகிய சிவம், ஆசு மீளாவிடின் - ஊனநடனத்தைச் செய்விப்பவைகளின் இடத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளைக் கீழாக்காவிட்டால்.

உலக இன்பங்களிற் பற்றறுத உபாய மார்க்கர்க்கு அவற்றில் அழுத்துவதாகிய மலத்தை முன்னாகவுடைய பஞ்சாட்சரந் தகுந்தது. சிவத்தை முன்னாக ஓதினால் மாத்திரம் சிவம் மலத்தை ஓட்டி முத்தியைக் கொடுக்கும். * நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தில் உள்ள நகார மகாரங்களை இறுதியிலே வைக்கச் சிகாராதி பஞ்சாட்சரம் ஆகும் (5)

நகாராதிபஞ்சாட்சரம்
மோட்ச ஆசையுடையார் ஓதலாகாது

ஆராதி ஆதார மந்தோ வதுமீண்டு
பாராது மேலோதும் பற்று

ப—ரை: ஆதாரம் ஆராதி - உனக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற சிவத்தை முன்னாக வைத்து ஐந்தெழுத்தை ஓதி வழிபடு, அது மீண்டு பாராது - (உபாய மார்க்கத்திலே ஓதிய) நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தின் இயல்பைத் திரும்ப விசாரியாமல்,

* இப் பஞ்சாட்சரம் யசுர்வேதத்தில் உள்ளது.

மேல் ஓதும் பற்று - (உண்மை மார்க்கத்தில் நிற்கும்போதும்) நகார மகாரங்களை முன்னாக ஓதுந்தன்மை, அந்தோ - கவலைப்படவேண்டிய தொன்று.

நகாராதி பஞ்சாட்சரம் உபாய மார்க்கத்தாரை உண்மை மார்க்கத்திற் செலுத்துதற்கு ஏதுவாகும் § உண்மை மார்க்கத்தை யடைந்தோர் தமது மார்க்கம் மாறியதை யுணர்ந்து அதற்குரிய பஞ்சாட்சரத்தை ஆசாரியரிடம் விசாரித் தறிந்து அதையே செபிக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் குழந்தையாயிருந்தபோது முலைப்பால் குடித்த பிள்ளை, வளர்ந்த பின்பு தன்னுடைய சரீரத்திற்கேற்ற சாதம் முதலியவைகளை உண்ணாமல் முலைப்பாலையே பருகுமாயின் அதன் வளர்ச்சி தடைப்படுவது போல, அவர்களுடைய ஞானவளர்ச்சி குறைந்துபோம். (6)

சிகாராதி பஞ்சாட்சரமே
மோட்ச ஆசையுடையார்க் குரியது

சிவமுதலே யாமாறு சேருமேற் றீரும்
பவமிதுநீ யோதும் படி

ப—ரை: சிவம் முதலே ஆமாறு சேருமேல் - சிகார வகாரம் என்னு மிரண்டும் முதலிலே வரும்படி உச்சரித்தல் கூடுமாயின், பவம் தீரும் - பிறவிக்குக் காரணமாகிய மலங்கள் நீங்கும்; நீ ஓதும்படி இது - முத்தியை விரும்பிய நீ உச்சரிக்கும் முறைமை இதுவே.

அப்பர்சுவாமிகள் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்திலே நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தைத் துதித்தனராயினும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், "நமச்சிவாய வாழ்க" என்று திருவாசகத்தைத் தொடங்கினராயினும், அவர்கள் ஓதியது சிகாராதி யென்பதை, "கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையுங் கருத்துடையேன்" * என்று தொடங்குந் தேவாரத்திலும், "நானேயோ தவஞ் செய்தேன்" † என்று தொடங்குந் திருவாசகத்திலும் அஃது அமைந்திருத்தலாற் காண்க. (7)

---

§ இக்கருத்தை "ஓதுவார் தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது" என்னுந் தேவாரத்திலுங் காண்க,

* திருப்பாதிரிப்புலியூர் 6. † திருவேசறவு 10.

வகாரம் ஆன்மாவைச் சிவமாக்குதல்

வாசி யருளியதை வாழ்விக்கு மற்றதுவே
யாசி லுருவமுமா மங்கு.

ப—ரை: வாசியருளி - சத்தியானது சிவத்தைக் காட்டி, அதை - ஆன்மாவை, வாழ்விக்கும் - வீட்டின்பத்தில் இருத்தும்; அதுவே அங்கு ஆசில் உருவமும் ஆம் - அந்தத் திருவருளே ஆன்மாவுக்கு முத்தியிற் குற்றமற்ற மேனியாயுமிருக்கும்.

சிற்சத்தியானது முத்தான்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்து, அதற்குச் சிவாநந்தத்தைக் கொடுத்து, அறிவாகிய வடிவமாகியும் நிற்குமென்பது கருத்து; மலம் நீங்கியபின் ஆன்மா ஞான நடனத்தில் மாத்திரம் நிற்கும். அந்த நிலையை விளக்கும் பஞ்சாட்சரம் மூன்றெழுத்தாலாயது. தத்துவமசி (நீ அது ஆகிறுய்) என்னும் மகா வாக்கியத்திலுள்ள பொருள் இதில் அடங்கியது. தத் சிகாரத்திலும், துவம் யகாரத்திலும், அசி வகாரத்திலும் அடங்கும். பின்பு ஆன்மா திருவருளிலமிழ்ந்தி மறைகின்றது.

முத்திநிலையை விளக்கும் ஐந்தெழுத்து

ஆசினவா நாப்ப ணடையா தருளினல்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு.

ப—ரை: ஆசு இல் நவா நாப்பண் - (முத்தியடைந்த ஆன்மாவானது) குற்றமற்றதாகிய திரோதானத்துக்குஞ் சிற்சத்திக்கும் நடுவில், அடையாது - (பெத்தான்மாவைப்போல) நில்லாது, அருளினல் - திருவருளினல், வாசி இடை நிற்கை வழக்கு - சிற்சத்திக்குஞ் சிவத்துக்கும் இடையில் நிற்பது முறைமையாம்.

சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்திலே நகார மகாரம் நீங்க, அந்த இடத்தில் வகார சிகாரம் வர, ஆன்மா சத்திக்கும் சிவத்துக்கும் நடுவில் நிற்கும். "திரோதையும் மலமும் தீர்த்ததனிடத்தில் வரோதயமான வாசியை நிறுவி" என்றனர் பிறரும். இந்தப் பஞ்சாட்சரத்தில் நகார மகார மில்லாமையால் இது முத்தர்கள் ஓதத்தக்கது. (9)

சாதனங்களுக் குயிராயுள்ளது திருவருள்

எல்லாவகையு மியம்பு மிவனகன்று
நில்லா வகையை நினைந்து.

ப—ரை: இவன் அகன்று நில்லா வகையை நினைந்து - ஆன்மாவானது சிவசத்தியினின்றும் ஒரு காலமும் நீங்கி நில்லாத தன்மையை யறிந்து, எல்லா வகையும் இயம்பும்- ஆன்மா முத்தியடைதற்கு ஏதுவாகிய வழிகள் எல்லாவற்றை யும் வேதாகமங்கள் சொல்லும்.

திருவருளே ஆன்மாவுக்கு என்றுந் துணையாயுள்ளமையால் அது தாயாக உபசரிக்கப்பட்டு உமாதேவி எனப்படும். முத்திக் குரிய † சாதனங்களெல்லாம் ஆன்மா திருவருளை நுகரும் வழிக ளன்றித் தாமே முத்தியைக் கொடுக்கவல்லனவல்ல. ஆற்றங் கரையிலிருந்து விளைநிலத்துக்கு வாய்க்கால் தோண்டிவிடுவதால் மாத்திரம் பயிர் உண்டாகாது; ஆற்றின் மடையைத் திறந்து தண்ணீரைப் போக்கவே பயிர் உண்டாகும். அதுபோல வேதாகமங்களிலே விதிக்கப்பட்ட வழிகளாலே திருவருளைப் பெற்றால் மாத்திரம் முத்தி கைகூடும். திருவருளாகிய ஆற்றின் மடையைத் திறப்பன சிரத்தையும் அன்புமாம்; சிரத்தையு மன்பு மின்றிச் சமயாநுஷ்டானங்களைச் செய்பவர் பேரருளைப் பெறமாட்டார், ஆதலால் அவைகள் முத்திபெறுதற்கு இன்றி

---

† சைவசமயத்திலே விதிக்கப்பட்ட முத்திக்குரிய சாதனங்க ளாவன:— திருக்கோயில், திருநீறு, திருவைந்தெழுத்து, சிவ னடியார் சரித்திரங்கள், சிவனடியார் சங்கம், திருவருட்பாக்கள், நீதிநூல்கள், ஞானநூல்கள் முதலியவைகளும், சரியையிற் சரியையாதி முப்பத்திரண்டு பாதங்களுமாம். புறச்சமயங்கள் பலவற்றில், இந்தச் சாதனங்கள், கோடியில் ஒரு பங்குதானும் இல்லையாகவும், அவைகளும் ஆன்மாவை ஈடேற்றத்தக்க வெவ்வேறு வழிகளென்று சொல்லுவது எத்துணைப் பேதைமை. புறச் சமயங்களை அநுசரித்தல் தீமையென்பதை விளக்க, "பர சமயங்கட் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணுணுதே" என்று அரு ணந்திசிவாசாரியர் கூறியருளினர்.

யமையாத துணைகளாம். * சீவன்முத்தருக்கு வேண்டிய ஆலய வழிபாடும் அடியார் வழிபாடும் 'எல்லாவகையும்'' என்றதில் அடங்கும்.

சீவன்முத்தர்கள் வாசனுமலத்தினுல் மனந் தாக்கப் படாமைக்காகப் பஞ்சாட்சர செபஞ் செய்வது போல,

---

* சிலர் பஞ்சாட்சர செபத்தினுலும், ஆலய வழிபாட்டினுலும், விரதாநுஷ்டானங்களாலும் தாம் ஒரு பயனுமடைய வில்லை என்று சொல்லுகின்றுர்கள், இவர்கள் இவைகளைச் செய்தபோது சிரத்தை இல்லாமையே இவ்வாறு சொல்லுதற்குக் காரணம்; இயல்பிலே சிரத்தை யுள்ளவர்கள் இவைகளின் பயனை விரைவிற் பெறுவர். மற்றையோர் இவற்றின் கருத்தையும் நோக்கத்தையும் உள்ளபடி அறிவதனுற் பயன் அடைவர். சிலர் சிரத்தையுள்ளோராயினும் தம்மாலியன்ற அளவுக்கு மேலே செய்வதினுல் அலுத்து இவைகளை வெறுத்துப் பாவிகளாதலுமுண்டு. நெடுநேரம் மனசை ஒருவழிப்படுத்த மாட்டாதவர் பஞ்சாட்சரசெபத்தை மட்டாகச் செய்ய வேண்டும். பசியை அதிகந் தாங்கமாட்டாதவர்கள் நெடும்பசி விதிக்கப்பட்ட விரதங்களை அநுட்டிக்கத் தொடங்கி, பொழுதுபோகாதாமே என்று வருந்துவதும், விரதகாலம் சமீபிக்கும்போது அதற்கு அஞ்சுவதும் உண்டு. இது சுமக்கமாட்டாத பாரத்தைச் சுமப்பதால் வரும் பொல்லாங்கு. ஆதலால் இயல்பிலே சிரத்தையில்லாதோர் சமயாநுஷ்டானங்களின் இரகசியங்களை யறிந்து சிரத்தையுறல் வேண்டும். எவர்களும் மிகுந்த பிரியத்தோடு செய்து முடிக்கத்தக்க அளவு செப தியான விரதாநுஷ்டானங்களைச் செய்யவேண்டும், அவ்வளவு மாத்திரஞ் செய்வாராயின் சிரத்தையும் அன்பும் வளர்தலால் அவர்கள் திருவருளைப் பெற்று நற்கதி யடைவார்கள். வெயிலில் அலைந்தவன் நிழலைச் சேரும்போது எவ்வளவு ஆசையோடு போகின்றுனே அவ்வளவு ஆசையோடு உலக முயற்சிகளை விட்டுச் செபம் தியானம் முதலிய சமயாநுஷ்டானங்களைச் செய்ய வேண்டும். உலக விஷயங்களாகிய ஊன நடனத்திலே இவ்வளவு நேரமும் அலைந்த நமக்குக் கடவுளை வழிபட்டு ஆன்மாவை ஈடேற்றுதற்கு நேரம் கிடைத்துவிட்டதே என்ற சந்தோஷத்தோடு அம் முயற்சிகளைத் தொடங்க வேண்டும்.

*இந்திரியங்கள் தாக்கப்படாம லிருப்பதற்காக மெய்யடியாரை யுந் திருக்கோயிலையுஞ் சிவமென வழிபடுவர். இதை "செம் மலர் நோன்றாள் சேரவொட்டா, அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ, மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமும், ஆலயந்தானு மரனெனத் தொழுமே" என்பதிலும், "நள்ளேன் நினதடி யாரொ டல்லால் நரகம் புகினும்" * என்பதிலும், "மேவி னோம் அவனடியார் அடியாரோடு மேன்மேலும் குடைந்தாடி யாடுவோமே" * என்பதிலுங் காண்க. சிவலிங்கம் முதலிய திரு மேனிகளிற் சரியாவான்களுக்குச் சிவபெருமான் மறைந்து நின்று அருள் செய்வர். மந்திர நியாசத்தால் வழிபடுங் கிரியா வான்களுக்கும் மந்திரங்களால் வழிபடும் யோகிகளுக்கும் அவ் வம் மந்திரங்களால் அவரவர் விரும்பிய வடிவாய்த் திருமேனி களில் அவ்வப்போது தோன்றிநின்று அருள் செய்வர். அன்பு மாத்திரையாய் வழிபடும் ஞானிகளுக்கு அவ்வன்பே தானாய் அத்திருமேனிகளில் எப்போதும் வெளிப்பட்டு நின்று அருள் செய்வர். முத்தர்கள் வாசனாமலத்தின் தாக்கத்தை நீக்குதற்கு அடியார்களையும் ஆலயங்களையும் வழிபடுவாராயின், முழு வலி யோடு நிற்கும் மலங்களின் ஓயாத வினையினின்றும் விலகிக் கொள்ள அடியார்களையும் சிவாலயத்தையும் நாங்கள் எவ்வளவு அதிகமாக நாடி வழிபடல் வேண்டும்.*

பத்தாம் அதிகாரம் - அணைந்தோர் தன்மை

அணைந்தோராவார் சீவன்முத்தர்.

சீவன்முத்தர் நிலை]

ஓங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்துளின் பொடுங்கத்
தூங்குவர்மற றேதுண்டுசோல்.

ப—ரை: ஓங்கு உணர்வினுள் அடங்கி - (சீவன்முத்தர் கள்) நிறைந்த ஞானத்தினுள்ளே அடங்கி, உள்ளத்துள்

---

* *திருச்சதகம் முறையே 2. 30.*

இன்பு ஒடுங்க - தம்மறிவினுள்ளே பேரின்ப மடங்கும்படி, தூங்குவர் - ஆனந்த நித்திரை செய்வர், மற்று ஏது உண்டு சொல் - அவர்களுக்கு வேறுள்ளதென்ன?

நித்திரை என்றது தொழிலேனும் வேறுவகையான சலனங்களேது மில்லாதிருத்தல். முத்தர்கள் ஆனந்தம் நிறைந்து ஞானத்துள் அமிழ்ந்தி யிருப்பரென்பது கருத்து. இந்த நிலை ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் எட்டாம் ஒன்பதாந் திருக்குறள்களில் ஐந்தெழுத்தால் விளக்கப்பட்டது. (1)

இவர்கள் பதியைப்போல் ஐந்தொழிலேனும்
பசுக்களைப்போல் வினைகளேனுஞ் செய்யார்

ஐந்தொழிலுங் காரணர்க ளாந்தொழிலும் போகநுகர்
வெந்தொழிலு மேவார் மிக.

பதவுரை: ஐந்தொழிலும் - சிவத்தினாற் செய்யப்படும் ஐந்தொழில்களையேனும், காரணர்களாந் தொழிலும் - திருவருளாற் பிரேரிக்கப்பட்டு நடைபெறுந் தனித்தொழில்களையேனும், போக நுகர் வெந்தொழிலும் - மாயாபோகத்தை அநுபவிப்பிக்கும் வெய்ய வினைகளையேனும், மிக மேவார் - சிறிதும் பொருந்தார்.

முத்தர்கள் சிவத்தோடு கலந்து பரமானந்தத்தை யனுபவிப்பரேயன்றி ஒரு தொழிலுஞ் செய்பவரல்ல ரென்பது கருத்து. சிவம் சந்நிதிமாத்திரத்திற் பஞ்சகிருத்தியத்தைச் செய்யும். முத்தர்கள் சிவமாக்கப்பட்டவராயினும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவரல்லர். சந்நிதிமாத்திரத்தாற் செய்யாராயினும், சத்தியின் பிரேரகத்தால் நவபேதங்கள் செய்வது போலப் பஞ்சகிருத்தியங்களுள் ஒன்றாயினும் செய்யார்களா என்று வினவில், அவர்கள் அதுவுஞ் செய்யார்கள். போகங்களுக்குக் காரணமாய்ப் பற்றோடு செய்யப்படும் வினைகளையும் அவர்கள் செய்யார்கள். பதிக்குரிய தொழிலேனும் பசுக்களுக்குரிய தொழிலேனும் அவர்களுக்கில்லை. "உம்பர்பிரான் உற்பத்தியாதிகளுக்குரியன் உயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே°" என்றார்

° *சித்தியார் 11 சூ. 10 செ.*

பிறரும், அவர்களுக்கு அருட்செயல்கள் மாத்திரம் உண்டு. இதை ஏழாம் பத்தாந் திருக்குறள்களிற் காண்க. (2)

முத்தர்கள் எங்குஞ் சிவத்தையே காண்பவர்கள்

எல்லாமறியு மறிவுறினு மீங்கிவரொன்
றல்லா தறியா ரற.

ப—ரை: எல்லாம் அறியும் அறிவு உறினும் - எல்லாவற்றையும் அறியும் ஞானத்திற் கலந்து நிற்பினும், இங்கு- இவ்விடத்து, இவர் - சீவன்முத்தர்கள், ஒன்று அல்லாது - ஞானமொன்றையேயன்றி மற்றொன்றையும், அற அறியார்- சிறிதுங்காணார்.

விஷயங்களை அவதானித்தற்கு அவற்றிற் பற்றிருத்தல் வேண்டும். முத்தர்களுக்கு ஒரு விஷயத்திலும் பற்றில்லாமையால், அவர்கள் ஒன்றையும் அவதானியார்கள். ஆதலால் அவர்கள் சிவமல்லாத பொருள்களைக் காணார்கள். இவ்வுண்மை நான்காம் ஆறாந் திருக்குறள்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கருத்தை "திருஞான மிவை யெல்லாங் கடந்த சிவஞானமாதலாற் சீவன்முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பர்†" என்பதிலுங் காண்க. (3)

அவர்கள் விஷயங்களைக் காணாமைக்குக் காரணம்

புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவர் போதார்
தலநடக்கு மாமை தக.

ப—ரை: தலம் நடக்கும் ஆமை தக - தன்வழிச் செல்லும் ஆமை(யானது ஆரவாரமுள்ள இடத்தில் தன்னுடைய ஐந்துறுப்புக்களையும் உள்ளுக்கு இழுத்து அசைவில்லாமற் கிடப்பது)போல, புலன் அடக்கி - முத்தர் தமது பொறிகளை அடக்கி, தம் முதற்கட் புக்குறுவர் - தமது முதலாகிய சிவத்திலே புகுந்து பொருந்தி நிற்பர். போதார் - விஷயங்களிற் பொறிகளைப் போகவிடார்.

---

† சிவஞானசித்தியார் 11 சூ. 2 செ.

பொறிகளாவன ஞானேந்திரியங்கள். அவற்ருல் அறியப்படும் அறிவு புலனெனப்படும். இங்கே புலனென்றது பொறியை. புலனடக்குவதாவது பொறிகளின் வழியாக *விஷயங்களை அறியாதிருத்தல். பிறவிக் குருடன் கைகாலினுல் ஆராய்ந்து காட்சி விஷயங்களை மயக்கமாய் அறிவதுபோல, ஆணவச்சார்புள்ள மனிதர்கள் ஐம்பொறிகளினுற் பொருள்களை மயங்கி அறிவர். குருடு நீங்குமாயின் அவன் கைகால்களால் ஆராய்ந்தறியாமல் கண்ணிற் கண்டு விஷயங்களைத் தடுமாற்றமின்றி அறிவான். அதுபோல மலம் நீங்கிய சீவன் முத்தர் மயக்கவறிவைத் தரும் பொறிகளால் விஷயங்களை அறியாமல் ஞானக்கண்ணினுல் மெய்ப்பொருளைக் காண்பார். ஆதலால் அவர்கள் புலனை யடக்குவர். ஆரவாரம் நீங்கியபின் உறுப்புக்களை வெளியே நீட்டும் ஆமைபோலாகாது, அவர்கள் புலன்களை என்றும் அடக்கியே நிற்பர் என்பதைக் காட்ட "போதார்" என்ருர். (4)

அவர்கள் சர்வ வியாபகர்கள்

அவனையகன் றெங்கின்ரு மாங்கவனு மெங்கு
மிவனையொழிந் துண்டாதலில்.

ப—ரை: அவனை அகன்று - சிவத்தை நீங்கி, எங்கு இன்ரும் - எவ்வுலகமு மில்லை, ஆங்கு - அதுபோல, அவனும் இவனை ஒழிந்து - சிவமாதலை யடைந்த முத்தனை நீங்கி, எங்கும் உண்டாதல் இல் - எவ்விடத்தும் உளதாய் நிற்றல் இல்லை.

ஆன்மாவின் வியாபகத்தைத் தடுத்த ஆணவம் நீங்கினமையாலும், முத்தான்மா சிவமானமையாலும் எங்கும் நிறையும் நிலையை அடைகின்றது. (5)

---

* விஷயங்களாவன பொறிகளுக்குப் புலப்படும் மாயைப் பொருள்கள்.

அவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்பில்லை

உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்
கெள்ளுந் திறமேது மில்.

ப—ரை: உள்ளும் புறம்பும் ஒரு தன்மைக் காட்சியருக்கு - உள்ளும் வெளியும் ஒரு தன்மைத்தாய்க் காணும் ஞானத்தை அடைந்த சீவன்முத்தருக்கு, எள்ளும் திறம் ஏதும் இல் - ஒன்றையும் இகழுந் தன்மையில்லை.

இகழ்தல் இல்லையெனவே புகழ்தல் இல்லை யென்பது பெறப்படும். உள் என்பது உண்மையான தன்மை. புறம் என்பது விஷயங்களாகத் தோன்றுந்தன்மை. எமக்கு விஷயங்கள் தோன்றுமன்றி மெய்ப்பொருளாகிய சத்துத்தோன்ருது. விஷயங்கள் தோன்றுதலினல் நண்பர், உபசாரம் சுவையுள்ள போசனம் முதலிய சிலவற்றில் விருப்பும், பகைவர், $ அவமதிப்பு, சுவையற்ற போசனம் முதலிய சிலவற்றில் வெறுப்பும் உண்டாகின்றன. முத்தர்களுக்கு மாயைப் பொருள்கள் தோன்ருமல் *சேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்தில் "அகரவுயிர்போலறிவாகியெங்கும்" நிறைந்திருக்கும் மெய்ப் பொருளாகிய சிவமே தோன்றுதலால், அவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்பேனும் இகழ்தல் புகழ்தலேனும் இல்லை.

மலம் நீங்காத எமக்குப் பொருள்கள் தோன்றுந் தன்மையும், அவற்றின் உண்மையான தன்மையும் வேறு. முத்தர்களுக்குத் தோன்றுவது உண்மையே ஆதலால் "உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்கு" என்ருர் (6)

$ புத்தகமென்று சொல்லி மறைத்து வைத்திருந்த கத்தியால் அதிசூரன் மெய்ப்பொருளுயனரைக் கீறியபின்பும் அவர் அவனை வெறுக்காது அவனில் அன்பு பாராட்டியது, அவர் அவனுடைய தீயசெயலை நோக்காது அவனிலுள்ள மெய்ப்பொருளாகிய சிவத்தைக் கண்டமையாலென அறிக.

* சேதனம் = அறிவுள்ள பொருள். அசேதனம் = அறிவில்லாத பொருள்.

அவர்களது வினையின் பயன் சிவாநந்தம்

உறுந் தொழிற்குத் தக்க பயனுலகந் தத்தம்
வறுந்தொழிற்கு வாய்மை பயன்.

ப—ரை: உறுந் தொழிற்குத் தக்க பயன் - யான் எனது என்னுஞ் செருக்கோடு செய்யப்பட்ட வினைக்குத் தகுந்த பலன், உலகம் - உலக வாழ்க்கைகளாம், தத்தம் வறுந் தொழிற்கு பயன் - அந்தச் செருக்கு நீங்கிய தொழிலுக்குரிய பலன், வாய்மை - மெய்ப் பொருளாகிய முத்தியின்பம்.

உலகம் என்றது பூலோகம், தேவலோகம், சிவலோகம் முதலிய யாவும், சீவன் முத்தர்கள் அகந்தை மமதையின்றிச் சிவன் செயலாக யாவற்றையுஞ் செய்வாராதலால், அவர்கள் எது செய்தாலும் அது ஆகாமியமாகாது. ஆதலால் அதன் பயனாக வரத்தக்க உலக வாழ்க்கைகளுமில்லை, அவர்களுடைய செய்கைக ளெல்லாவற்றுக்குஞ் சிவாநந்தமே பலன். வறுந் தொழில் - பற்றின்றிச் செய்யப்படுந் தொழில், (7)

அவர்களுக்குக் கர்மந் தீரும் முறைமை*

ஏன்றவினை யுடலோ டேகுமிடை யேறும்வினை
தோன்றி லருளே சுடும்.

ப—ரை: ஏன்றவினை - பிராரப்தமானது, உடலோடு ஏகும் - தேகம் நீங்கும்போது நீங்கும், இடையேறும் வினை தோன்றில் - முத்திக்கும் தேகத்தின் முடிவுக்கு மிடையில் வினை செய்யப்படின், அருளே சுடும் - அவ்வினையைத் திருவருளே நீக்கும்.

முத்தர்கள் செய்யுந் தொழில்கள் அருட்செயலன்றி அவர்கள் செயலல்ல. ஆதலால் அவற்றின் பயன் அவர்களைச் சாராது. (8)

---

* *சஞ்சிதம் முன்னமே தீட்சையிற் போக்கப்பட்டதாதலால்* இங்கே பேசப்பட்டிலது.

சீவன்முத்தர் நிலை பரமுத்தி

மும்மை தரும்வினைகண் மூளாவா மூதறிவார்க்
கம்மையு மிம்மையே யாம்.

ப—ரை; மும்மை தரும் வினைகள் மூளாவாம் - இம்மை மறுமை அம்மை என்னும் மூவகைப் பயனையுந் தரும் வினைகளொன்றும் அவர்களைத் தாக்கமாட்டா, மூதறிவார்க்கு - (ஆதலால் ஆணவமலம் நீங்கிப்) பேரறிவைப் பெற்ற முத்தர்களுக்கு, அம்மையு மிம்மையே ஆம் - பரமுத்தியும் சரீரம் இருக்கையிலே யுண்டாம்.

இம்மை - இப்பிறப்பு. மறுமை - மறு பிறப்பு. அம்மை - மேலுலக மடைதல். முத்தர்களுக்கு அம்மை பரமுத்தி.

இம்மையைத் "தரும் வினைகள் மூளாவாம்" என்றதினால், அவ்வினையை யனுபவித்தற்கு வந்த சரீரம் முதலிய மாயா காரியங்களாலும் அவர்கள் தாக்கப்படமாட்டார்கள் என்பது பெறப்படும். ஆகவே ஆணவபந்தம் முற்றாக நீங்கிய முத்தர்கள் கர்மம் மாயைகளாலுந் தாக்கப்படாம லிருத்தலால் அவர்களுடைய நிலை பரமுத்தியாம். (9)

அவர்கள் பெத்தான்மாக்களில் அருளுடையர்

கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை
வெள்ளத் தலைவர் மிக.

ப—ரை: கள்ளத் தலைவர் துயர் கருதி - ஆணவத்தால் வரும் பொய்யறிவு நிறைந்த பெத்தான்மாக்கள் படுந் துன்பத்தை எண்ணி, தம் கருணை வெள்ளத்து - (சீவன்முத்தர்கள்) தம்மிடத்திலுள்ள இரக்கமாகிய கடலில், மிக அலைவர் - மிகவும் அலைதலைச் செய்வர்.

அலைதலாவது - இரங்கி அருள் செய்தல்.

சிவம் உயிர்களில் இரங்குவதுபோல இவர்களும் இரங்குவாரென்பது கருத்து. சிவபெருமான் முத்தர்களை அதிட்டித்து

நின்று பக்குவான்மாக்களுக்கு ஞானமார்க்கத்தைக் காட்டுவர். வேதாகமங்களும் மெய்ஞ்ஞானமுஞ் சைவசமயமும் விளங்குதற்கும், ஏனைய ஞான நூல்களும் திருவருட்பாக்களுந் தோன்றுதற்கும், இவர்கள் காரணராயுள்ளவர்கள். ஆன்மாக்களின் ஈடேற்றத்திற்கு இவர்கள் இன்றியமையாதவர்கள். சீவன் முத்தர்கள் திருவடி வாழ்க. (10)

உமாபதிசிவாசாரியர் திருவடி வாழ்க.

மெய்கண்ட தேவர் திருவடி வாழ்க.